

Ở Nơi Nào Có Cây Dẻ Gai

Contents

Ở Nơi Nào Có Cây Dẻ Gai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	32
17. Chương 17	36
18. Chương 18	40
19. Chương 19	45
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	57
24. Chương 24	62
25. Chương 25	63
26. Chương 26	64

Ở Nơi Nào Có Cây Dẻ Gai

Giới thiệu

Sau tình yêu với chàng trai nhiếp ảnh, lựa chọn cuộc sống im lặng bên công việc, bạn bè cũng khăn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-nao-co-cay-de-gai>

1. Chương 1

Di đẩy cánh cửa, bước vào quán. Cái rét căm căm cuối tháng Giêng bám trên những ngón tay cứng đờ. Bóng đèn vàng trong những cái chụp đèn bằng mây chao đi chao lại, không gian tối trầm. Quán vắng khách, chỉ một, hai cái phản gỗ có người ngồi. Hơi nóng từ những nồi nước lẩu bốc lên bảng lảng. Di đứng phân vân giữa cánh cửa mở hé nhìn vào trong. Cảm giác chộn rộn trong lòng làm Di muốn lùi lại nhưng một người vào sau đã vô tình đẩy cô bước về phía trước. Cánh cửa đột ngột khép lại sau lưng, vừa lúc cơn gió lạnh thổi tới. Mớ tóc mới gội của Di bung ra, bay lên, kéo cái earphone rơi xuống ngực. Tiếng hát của Adele nhỏ dần: “Round my hometown, memories are fresh...” Di hít một hơi thật dài rồi vừa bước vừa gỡ mấy sợi tóc quấn lấy dây earphone, cuối cùng dùng cả bàn tay xoa chúng về hai bên mặt.

“Vấn vén tóc kiểu ấy à?” Nam ngồi trên chiếc phản ở góc xa nhất, khoanh chân, vừa gãi cằm vừa liếc Di cười.

Ánh nhìn của mọi người đồng loạt hướng về phía Di làm cô bối rối.

Thy nhảy xuống phản, vội vàng xỏ dép rồi chạy đến bên Di: “Chị đến muộn thế! Vào đây ngồi nhanh không lạnh.”

“Làm ngay một chén cho ấm người.” Nam đẩy cái chén về phía mép bàn.

Di bỏ giày, trèo lên phản, chen vào giữa Thy và một cô gái lạ, nhanh tay tháo ba vòng khăn quàng cổ. Cô gái lịch sự mỉm cười với Di rồi đỡ lấy chiếc khăn, để lên trên túi xách của cô. Di gật đầu đáp lại. Nam chăm chú rót rượu vào chén từ một cái bầu.

“Chị ấy vừa mới đến, anh từ từ đã nào. Em gọi cho chị một ly cam nóng nhé?” Cô gái nhìn Di ân cần nhưng cô chưa dứt lời thì Di đã đưa chén rượu lên miệng, uống cạn. Di đặt chén xuống bàn, nhìn nụ cười dần ra trên gương mặt Nam.

“Cám ơn em, chắc chị sẽ ăn thứ gì đó luôn cho ấm bụng.” Di nói mà không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng với phần đầu chân mày hơi nhíu lại của cô gái, sợ nhìn thấy những thiện cảm về Di vỡ nứt ra trong đó.

Thằng Phương kéo một cái bát từ xa lại, đặt trước mặt Di. Cái áo len màu xanh nước biển hơi rộng và phần tóc mới cắt áp sát vào thái dương không khiến nó trông sáng sủa hơn, ngược lại để lộ rõ gương mặt gầy với lỗ tai trái xỏ khuyên đen.

Di ngược mắt, nắm đôi đũa gõ xuống mặt bàn, phá tan bầu không khí đã bắt đầu trở nên ngưng nghịu: “Giới thiệu đi để người ta còn ăn chứ nhỉ?” Di đưa ánh mắt một vòng rồi dừng lại chỗ Thái, nhướn mày.

Thái nhìn Di lắc đầu, tỏ vẻ chán nản. Mọi người ngay lập tức “ồ” lên vui vẻ. Bên cạnh Thái, cô bạn gái e dè níu tay người yêu, nhìn Di, nói rất ngại ngùng: “Em chào chị ạ!”

“Ai muốn biết thêm thông tin gì thì sau buổi này cứ liên lạc với anh. Bây giờ thì uống mừng đã.” Nam vừa nói vừa vung vẩy chén rượu rồi hất đầu ra hiệu với Di.

Đám bạn xôn xao nâng chén, đứa trách Thái thiên vị Nam, đứa lục túi áo nó tìm điện thoại, đứa đọc tin nhắn, đứa vỗ vai, đứa tưởng tượng, đứa bông đùa. Một góc quán náo nhiệt hẳn lên. Di ngồi lì lại một chút nhưng vẫn cố giữ nụ cười trên môi. Điện thoại của Di để dưới gầm bàn nháy sáng. Trên màn hình là một số ẩn đang gọi. Di nhấn nút nghe. Chỉ có những tiếng lạo xạo và tiếng thở lúc xa lúc gần vọng lại. Di đặt điện thoại xuống phản, mặc cho đồng hồ cứ thế bấm giây. Bỗng nhiên cô thấy rõ từng chuyển động của dòng rượu nóng chảy trong huyết quản lạnh cứng của mình. Di kéo hai vạt áo khoác lên, khẽ rung mình. Thoáng thấy Phương liếc nhìn, Di so vai, khoanh tay lại bảo: “Mùa đông năm nay lạnh nhất trong mười năm trở lại đây đây.”

Phương say ngất ngư, đã lâu rồi Di không thấy nó say như thế. Di nhờ Thái và Nam đưa nó về nhà. Lấy cớ không có ai trông quán vì cả nó lẫn cô đều đi từ sớm, Di tách khỏi mọi người, ra về vội vã. Kéo cái earphone lên tai, Di bước đi cắm cúi. Adele vẫn hát khan khan, trong tiếng gió ù ù, tiếng hát như văng ra từ một con ngõ hay góc phố ngay gần đó. Cảm giác tê cóng lan lên mí mắt, khăn quàng và tóc xõa không giữ ấm được gương mặt Di.

“Old friend, why are you so shy?

Ain't like you to hold back or hide from the light...”

(Người bạn cũ, sao anh lại ngại ngùng?

Không giống là anh đang ngập ngừng hay lẩn tránh khỏi ánh sáng sao?)

Giờ đã khuya lắm rồi, quán chắc cũng chuẩn bị đóng cửa. Di như nhìn thấy hình ảnh cái bóng đèn treo dưới hàng hiên tầng một bên cạnh lối lên cầu thang với thứ ánh sáng vàng nhạt nhòa ngay trước mặt. Điều gì đó trong Di thúc giục bàn chân bước không ngừng, những bước chân thật dài và vội vã. Gió tạt những hạt mưa cuối mùa đông bay đầy lên mặt, lên khăn, lên cái áo len dài chấm gối. Nước mưa đọng trên những sợi len mảnh, li ti như sương. Di bước về phía trước, dùng cả bàn tay vén tóc sang hai bên mặt, ngạc nhiên vô cùng vì nước mắt trượt dài trên gò má. Trong một giây Di thấy mình như một cái vỏ cóng lạnh, trong suốt đang bước đi còn bên trong thì hoàn toàn trống rỗng.

“I remember you said

Sometimes it lasts in love

But sometime it hurts instead.”

(Em nhớ anh từng nói

Đôi khi tình yêu kéo dài yêu thương

Nhưng đôi khi nó lại bị thay thế bởi nỗi đau.)

Những hạt mưa lạnh bay xuyên qua Di...

2. Chương 2

“Có nhà không?”

“Có.” Di trả lời Phương rồi từ ban công bước vào nhà. Ngồi lọt thỏm trong cái nệm lười phồng căng, cô đặt điện thoại xuống đất, uống một ngụm sữa và chờ những bước chân lộp cộp của Phương trên cầu thang gỗ. Phương đẩy cửa, bước vào, mặt nó hồng lên vì lạnh, riêng đôi môi thì trắng bệch, khô rang. Di lấy chân đẩy một cái nệm khác cho nó, hất đầu về phía cái tủ ly ở đầu giường: “Nước chanh đấy, uống đi.”

Phương lắc đầu về một mối, kéo cái quần jean tụt, định ngồi xuống. Di lừ mắt, hất đầu lần nữa. Nó lách thếch đứng dậy, hậm hực nói: “Không hiểu sao tao lại rước may về đây?”

Di cười khì khì, nhấp một ngụm sữa ấm, giả giọng ông già của Nam: “Đời còn nhiều điều không hiểu được lắm em à!”

Có cái gì đó lóe lên trong mắt nó rồi tắt ngúm vào trông đen tối thẫm. Di hơi bối rối vì lỡ lời. Nó ngồi xuống, giằng lấy ly sữa trong tay Di rồi lại thả ra, vẻ thất vọng: “Tao muốn uống cà phê.”

Mỗi lần thằng Phương tìm cách lảng đi như thế Di đều thấy buồn. Nó biết là chẳng có giọt cà phê nào trong nhà Di cả. Cái triết lý đắng trước ngọt sau của cà phê Di không hâm mộ. Chẳng phải đã có quá nhiều thứ đắng mà mình buộc phải nếm rồi sao? Di không muốn tình nguyện nếm thêm một thứ khác. Không giống như rượu, đắng để say, cà phê đắng để tỉnh. Với nhiều người, tỉnh táo cũng không phải là một việc hay.

Phương uống một hơi cạn cốc nước, đặt mạnh cái cốc xuống sàn nhà rồi đứng dậy. Mỗi lần nó say, hôm sau đều đến, uống một cốc nước chanh già rượu “báo cáo” với Di như thế rồi đứng dậy, ra về, biến mất trong hai tiếng đồng hồ và trở lại vào buổi tối, khi quán bắt đầu mở cửa. Di không bao giờ hỏi nó đi đâu cũng như nó không bao giờ hỏi Di sẽ làm gì trong hai tiếng tối.

“Thế nào mấy tuần tới ông Nam và Thy cũng qua nhiều đấy.” Phương nhìn sâu vào mắt Di, cô gật đầu. Nó ra khỏi cửa, dút tay vào túi áo, tiếng bước chân nhỏ dần. Di xoay người, bước ra ban công. Bầu trời loang lổ. Mặt trời như một vệt màu cam nhòe đi với những tia sáng cuối cùng. Dòng sông trước mặt bỗng xa vô tận. Người ta gọi nó là sông Hồng nhưng lúc này, khi bóng chiều sắp tắt, nó mang màu lục cũ kĩ như đã bị bỏ quên từ lâu lắm rồi. Phía xa xa là một cây cầu, mảnh và khô như được ghép lại bằng những mảnh than chì.

Đường phố dưới chân Di chật hẹp, nhà cửa như nêm, người qua lại ồn ào nhưng ở trên này khoảng không lại rộng mênh mông, mê mải. Ở đây không có những building chọc trời, cách một đoạn không xa chỉ có xóm bờ sông với những ngôi nhà mái bằng xám xám. Những ngõ phố nhỏ, quanh co, những ngôi nhà cũng nhỏ. Có nhà chồng lên vài tầng làm khách sạn rẻ tiền cho Tây ba lô thuê nhưng luôn vắng khách. Ba mẹ Phương để nó lại với căn nhà này, ra nước ngoài đã mười mấy năm. Lúc đầu nó nấn ná ở lại học cho xong trung học rồi nấn ná ở lại để yêu. Bây giờ Di không hiểu nó còn nấn ná để làm gì nữa.

Phương mở quán dưới tầng một, gọi là quán rượu cũng được, quán cà phê cũng được. Nhạc mở từ tám giờ tối và tắt lúc mười hai giờ khuya. Di hùn vốn với nó và kiêm luôn nhiệm vụ quản lý. Nó đi tối ngày, thi thoảng tạt qua như khách nhưng cũng có lúc chui ngay vào quầy bar pha rượu. Quán mở được hai tuần thì bỗng một ngày, nó sang nhà, mở tủ, tổng quần áo của Di vào túi rồi quay ra bảo cô rằng: “Mày về kia mà ở, tầng hai bỏ trống chẳng để làm gì. Tiết kiệm đi. Trông quán để tao còn rảnh nợ đi chơi.” Lúc ấy Di đang ngồi hút kẹo và thất nghiệp.

Phòng của Di rộng chừng hai mươi lăm mét vuông, khi cô đến nó hoàn toàn trống không. Giấy dán tường cũng bong nham nhỡ. Sàn nhà lát gỗ tối màu. Di kê vừa một tủ ly, một kệ sách, một cái đệm, mấy cái nệm lười cho khách, một cái bàn phấn sát giường. Bếp đặt ở một góc nhỏ ngay sát cửa ra vào, sau đó đến phòng tắm, kê đó là chỗ ngủ của Di. Quần áo thì để luôn trong va li. Có những lần Thy đến ngủ qua đêm, tìm mãi không thấy chỗ treo quần áo, nó cảm râm chán chê. Di ngồi lì, ôm máy tính chịu trận. Được một lúc, nó chán, đẩy Di ra chiếm cái máy, ngồi xem các mẫu tủ quần áo mới, lẩm nhẩm kích cỡ nào cho vừa với phòng cô. Nhưng dự định của nó luôn thất bại, lần nào cửa hàng gọi điện tới, Di cũng không có nhà. Cô biết Thy giận lắm nhưng cũng chỉ được vài hôm, nó lại đến quán, nghe vài bài nhạc rồi lên nhà ôm Di ngủ, quần áo thì treo trong nhà tắm.

Di thích đứng ở ban công cho đến khi cái chuông treo ở cửa ra vào leng keng và đèn hiệu ở tầng một bật sáng. Trở vào trong nhà, tắm tấp và thay đồ chừng nửa tiếng, cô xỏ giày, đi xuống dưới. Cầu thang lên tầng hai sát ngay bên quán. Thu đang lạch xạch quét thêm trước cửa. Di hay bảo Thu không cần làm như vậy, giống người ta mở quán ăn quá, nhưng lần nào nó cũng nhấn nhó: “Quán ăn cũng chẳng bẩn thế này.” Thấy Di đã xuống tới nơi, nó gom bụi và lá khô vào một góc, lau tay vào tạp dề. “Tối nay mày muốn ăn gì?”

Di nghiêng đầu nhìn vào trong quán, hỏi: “Thằng Vinh đến chưa?”

“Đang lau cốc trong kia rồi. Vinh ơi!” Thu gọi to rồi nhìn cô. “Đợi tao vào cất chổi rồi gọi nó luôn.”

Ba đưa đi bộ ra đầu đường, ngày nào cũng vậy, ăn tối cùng nhau. Hiếm khi Di nấu ăn ở nhà. Ăn cơm một mình là cực hình với cô. Khi nào buồn bực, cô mới chui vào bếp, nấu chật cứng một bàn thức ăn rồi gọi điện mời mọc từng đứa, nhẹ nhàng có, dọa dẫm có. Băm, thái, khuấy, đảo là một cách hữu hiệu để giảm stress, bởi thế Di cũng được cho là lành nghề. Những khi thằng Phương đập tay xuống nệm, kêu nhớ cơm,

Di cũng hạ cổ vào bếp làm cho nó nổi cá kho hay bát canh chua thịt. Nhưng phần lớn bữa cơm chiều của cô là phở rán, lòng xào Nguyễn Siêu, cơm rang dưa bò Mã Mây... hay miến ngan, cháo trứng ở gần nhà.

Thu kêu nhạt miệng, nó muốn ăn cháo trứng muối. Di và Vinh đồng ý liền. Vinh kém Di và Thu hai tuổi, vẫn là sinh viên, cao và trắng trẻo. Bị bạn gái chê công tử bột, nó quyết đi làm thêm để chứng tỏ vài điều. Từ cái lần nó vừa rụt rè gõ cửa quán xin việc vừa nơm nớp lo bị lừa vì quán gì mà vừa xa xôi vừa bé tí, đến giờ cũng đã gần hai năm. Không biết vì sao nó cần phải chứng tỏ lâu đến như vậy nhưng nó không bỏ quán và ngoan, vì thế Di chưa bao giờ cần thêm nhân viên mới.

Vinh kéo ghế cho Di ngồi, Thu đã yên vị, đút tay vào túi áo, co ro vì lạnh. Mái tóc dài ép thẳng của nó ộp sát hai bên mặt. Thu xinh xắn, gương mặt nó phẳng phất nét thôn nữ dù sinh ra và lớn lên ở phố phường. Có lẽ vì thế con trai nhìn nó thấy ưa nhìn, dễ chịu, yên tâm và hài lòng. Thu thích những thứ sáng và màu sắc. Quần áo của nó đặc trưng là tím, đỏ, lông lánh kim sa và bó chặt. Nó cao ráo, hơi gầy, vai và hông đều rộng, bởi thế khi mặc đồ bó trông càng gầy guộc. Di đấu tranh cho sự thay đổi về gu thời trang của nó một thời gian dài nhưng thất bại thảm hại. Thu thừa sắc sảo để làm một người bảo thủ.

Bát cháo được bưng ra khi cả bọn đã thấm lạnh. Thu bóc trứng rải lên trên thịt gà, trộn đều. Vinh thổi phù phù, còn Di ăn chậm chạp. Cô vẫn có cảm giác bên trong mình trống rỗng.

“Hôm nay lạnh thế này, chắc chẳng đông đâu chị nhỉ? Người ta ngại ra đường.” Vinh vừa đưa thìa cháo lên miệng vừa hỏi Di.

“Càng lạnh thì lại càng đông khách.” Thu ngẩng lên trả lời thay Di rồi nháy mắt với cô vẻ tinh nghịch.

“Càng lạnh thì càng dễ thấy cô đơn mà.” Di và Thu nhìn nhau, phá lên cười.

Vinh nhấp một ngụm trà nóng.

“Cô đơn vui lắm hay sao mà hai bà lại cười?”

“Bỏ bạn gái là biết ngay ấy mà.” Thu sắc trà ho sặc sụa.

Di vỗ nhẹ lưng nó: “Nó bỏ bạn gái thì chỉ là cô đơn tạm thời thôi, về bản chất thì không giống mình được đâu bà ạ!”

Di và Thu nhấm nháy trên Vinh, thằng bé lắc đầu, nụ cười nhẹ như khói rồi cầm mặt vào bát cháo. Đột nhiên điện thoại của Di rung lên bần bật, phát ra những tiếng rừ rừ.

Di thò tay vào túi áo, rút điện thoại ra. Màn hình hiện số ẩn, cô ngược lên nhìn Thu lần nữa. Thu đặt ly trà xuống bàn. “Nghe đi”, nó nói.

Di không trả lời.

“Nghe đi!” Thu nhấn nài lặp lại.

Di bấm nút nghe rồi trân trân nhìn màn hình.

Không có một tiếng động nào phát ra mặc dù đồng hồ điện thoại vẫn bấm giây.

Cô thấy tiếng thở của mình trắng như khói, phả vào màn hình.

Thu vỗ vai Di rồi cúi mặt khẽ thở dài. Di nhìn bát cháo còn hơn nữa, những sợi khói mỏng manh cuối cùng đang bay lên rồi gác thìa sang bên cạnh bát.

3. Chương 3

Cô gái ở căn nhà đối diện lại ôm chăn ra ban công ngồi. Vũ có thể đoán được như vậy bởi mùi thịt nướng đã bay tới, mùi của sả, hành lá và những giọt dầu hào rớt trên vỉ nướng bắt đầu cháy khét. Có lẽ thứ mùi đó đã đánh thức Vũ dậy. Vũ mở mắt, nhìn đồng hồ. Đã hơn hai giờ sáng. Trời trở rét, gió thổi ù ù ngoài ban công, đầu Vũ ê buốt vì thiếu ngủ. Không biết trong một ngày lạnh thế này, người ta làm gì ngoài ban công nhỉ? Vũ vợ lấy bao thuốc, bước ra ban công. Ở phía đối diện, cô gái quàng một cái khăn len xanh kín cổ, bên ngoài trùm chăn bông, ngồi thu lu, tư lự với chai bia trên tay. Cái vỉ nướng điện được nối dây từ

trong nhà ra vẫn đang bốc khói nghi ngút. Cô gái giấu kín gương mặt trong chiếc khăn, mấy sợi tóc thoát ra được bay phất phơ trong gió. Thi thoảng cô đưa chai bia lên miệng nhấp một ngụm, đôi mắt nhìn vào bầu trời đêm không lay động.

Vũ thường không nhìn cô, chỉ cảm nhận sự có mặt của cô qua mùi của những xiên thịt nướng lúc nửa đêm khi đang nằm trên giường ngủ. Anh chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt cô hay hình dáng cô lúc ban ngày. Ở hai căn phòng với hai cái ban công cách nhau bằng chiều ngang của con ngõ không rộng lắm nhưng họ chưa bao giờ nhìn thấy nhau. Ngay cả lúc này đây, khi Vũ đang lặng lẽ quan sát cô với điều thuốc thứ hai đã tàn lụi trên tay, dường như cô vẫn không hay biết. Trong cái lạnh se sắt của thành phố này, mùi hương của lửa, của khói và sự ấm nóng thân thuộc bỗng khiến anh cảm thấy dễ chịu...

Vũ là thầy dạy nấu ăn kiêm bếp phó tạm thời ột khách sạn nhỏ chuyên dạy khách Tây cách nấu món Việt trong khu phố cổ. Chương trình học nấu nướng này là một phần của tour du lịch Hà Nội mà khách sạn hay tổ chức cho khách nước ngoài. Đôi khi Vũ còn dẫn khách đi chợ Việt Nam, hướng dẫn họ chọn hàng, mặc cả và ăn vặt quanh chợ. Hầu như ai cũng vô cùng thích thú. Mỗi ngày, Vũ thường đứng lớp hai ca. Nhờ vốn ngoại ngữ phong phú, Vũ là thầy giáo được ưa thích nhất ở đây.

Chủ khách sạn là một ông già người Việt đã ngoài sáu mươi. Tiền thân của khách sạn là một nhà hàng chuyên bán món Việt được mở từ những năm 50 thế kỷ trước, nổi tiếng với món chim bồ câu quay, đến nỗi cứ tới năm giờ chiều, các bàn ăn lại chật cứng thực khách cả Tây lẫn ta với những cái đùi chim vàng óng, bóng mỡ trên tay. Vũ không có nhiệm vụ gì với món gia truyền đó, cho nên cứ đến bốn rưỡi chiều, sau khi dẫn khách đi chợ về là Vũ yên tâm nhảy lên con Chaly cóc cu ông chủ ượn, dừng ngoài vỉa hè với xấp giấy thông báo để sẵn ở giỏ xe, phóng đi khắp nơi.

Dù đã đi khắp chốn ở đất này, đối mặt với hầu hết các cột điện ở thủ đô nhưng lúc nào Vũ cũng có cảm giác xa lạ. Đường phố chật nê nhưng không có người nào Vũ quen. Giờ đây, mỗi lần dừng xe trước một cái cột điện, định dán tờ thông báo mới thì phát hiện ra ở đó đã có sẵn một tờ tự bao giờ, Vũ cũng nhớ tới ngày đầu tiên anh đến đây. Hình ảnh cô gái với mái tóc thẳng cắt bằng hơi nghiêng đầu, cười hồn nhiên trên những tờ thông báo đã mờ. Góc giấy có in số điện thoại của Vũ nằm bên dưới thường bị bong ra, bay lạt phật. Gương mặt cô gái trên tờ thông báo đó và mùi khói nồng nồng, khen khét ở ban công nhà hàng xóm là hai thứ duy nhất ở thành phố này có chút liên hệ với anh, khiến anh thấy ấm áp và gần gũi.

4. Chương 4

Vẫn là số ẩn đang gọi và đoạn nhạc chuông đơn sắc của Di vang lên tẻ nhạt. Ngoại ô lùi lại phía sau lưng Di, một ngày qua đi thật vội. Di ngả người trên ghế taxi, cắm earphone vào điện thoại rồi bấm nút trả lời. Đường phố thay cho cảnh đồng quê đang loang loáng lướt qua bên cửa sổ. Phía bên kia đầu dây im lặng, chỉ thỉnh thoảng vọng lại vài âm thanh lạo xạo và tiếng thở nhẹ nhàng khi xa khi gần. Bác tài tẻ nhạt vận nhỏ nhạc. Di ngả đầu vào cửa sổ, đặt máy ảnh sang bên cạnh. Thành phố về đêm thật khác lạ, giống như cô thiếu nữ lao động mới vui sướng khoác lên mình cái áo đất tiền để dành trong tủ vậy, để rồi hôm sau, trong ánh sáng ban ngày lại trở về vẻ cần cù, nhẫn nại, bươn chải và vất vả đến tội nghiệp. Mỗi đêm giống như một giấc mơ. Con người trong thành phố này cũng sống cùng giấc mơ đó. Những con đường Di đi qua, người ta cười với nhau, nói với nhau, dịu dàng với nhau trong những cái chạm tay, những cái ôm, những ánh nhìn. Khi thành phố sáng đèn lung linh, dường như không có ai là kẻ lạc loài. Tiếng thở ở đầu máy bên kia đều đặn hơn, hòa lẫn trong tiếng radio rè rè:

“Is your heart filled with pain, shall I eback again?

Tell me dear, are you lonesome tonight?”

(Trái tim em đang đầy nỗi đau, anh có thể quay về?

Hãy nói cho anh biết, đêm nay em có thấy cô đơn?)

Di muốn mở cửa để những cơn gió rét mướt ngoài kia làm cho cô tỉnh giấc.

Di về đến quán, tiếng nhạc khá nhộn, chắc giờ này khách đã đông. Cô hít đầy lồng ngực một hơi lạnh lẽo rồi bước vào. Cả những bàn gần lối ra cũng đã chật kín người. Di len qua đám đông vội vã, đập tay với

ai đó, gật đầu với một người khác, nhận cái vỗ vai từ cô bạn quen. Vinh và Thu đang tất bật ở quầy bar, Vinh pha nước và Thu chạy bàn. Thăng Phương bê một đồng ly len vào đám đông gần đó rồi quay lại. Nó ngồi xuống ghế, bên cạnh một thằng bé. Thằng bé mặc mỗi cái cardigan màu xanh nước biển mỏng manh bên ngoài áo chemise trắng cài kín cổ, gương mặt bầu bĩnh. Nhìn gương mặt đó, Di đoán nó chắc chỉ mới hai mươi. Phương châm thuốc hút, choàng tay qua vai thằng bé rồi nheo mắt vẫy Di lại. Phương hất đầu về phía bên phải, Nam và Thy đang ngồi đó. Thấy Di, Thy cười tươi rói, Nam đập đập tay vào cái ghế bên cạnh: “Đi đâu đấy? Làm hai đứa anh đợi mãi.”

“VẬY À?” Câu hỏi của Di bật ra, lạnh cóng và khô khốc.

Di cười gượng: “Mọi người uống đi, em vào lấy thêm chai nước lọc, khát quá”, rồi quay người đi vội vã.

Nam hơn Di nhiều tuổi nhưng ít khi cô dùng ngôi nhân xưng khi nói chuyện. Anh là anh mà cũng là bạn, thân thiết mà cũng xa xôi. Anh biết Di khi anh đã đủ lớn để mở lòng mà không dốc tất cả cho ai hết. Những điều mà Di không biết về anh tạo thành một khoảng cách vô hình nhưng hợp lý giữa hai người bạn. Di biết là anh luôn quan sát, nửa như xét đoán, nửa như quan tâm đủ để Di lo sợ anh sẽ nhận ra câu trả lời của cô hôm nay lạnh và khô hơn thường lệ.

Cô ca sĩ người Philippines nhỏ bé nhưng rắn rỏi với nước da ngăm ngăm vừa cất giọng giới thiệu đã lập tức nhận được tràng pháo tay hưởng ứng của mọi người. Lần đầu tiên nghe Kimora hát What's Up, Di cảm thấy rất khó chịu. Không phải là âm điệu mạnh mẽ muốn vùng vẫy, muốn vượt thoát như thường thấy mà là sự cùng quẫn trong bế tắc. Nghe xong, có lẽ người lạc quan nhất cũng thấy tuyệt vọng. Nghe đến lần thứ bao nhiêu đó Di mới nhận ra rằng, Kimora không nhập thân vào bài hát mà bài hát này nhập thân vào cô. Qua khóe môi mỏng và đôi mắt buồn vô hạn kia, lời bài hát chảy tan ra như một dòng âm thanh mảnh sắc lạnh.

“Twenty-five years I’m alive here still

Trying to get up that great big hill of hope

For a destination.”

(Hai mươi lăm năm và cuộc đời tôi vẫn tiếp tục

Cố gắng vực dậy niềm hy vọng lớn lao

Cho một dự định.)

Di có một thói quen nho nhỏ, khi câu hát đầu tiên kết thúc, cô lại lần theo ánh mắt của Kimora để tìm chỗ thằng Phương đang đứng. Nó cũng nhìn trần trần lên sân khấu, cái kiểu nhìn thẳng như xuyên qua người khác vô cùng khó chịu rồi đặt ly xuống bàn, khoác vai thằng bé đang đứng cạnh. Di cúi xuống, uống một hớp nước lọc qua làn môi khô rang.

Trên sân khấu, bài hát đã đến phần điệp khúc, tiếng hát của Kimora đúng là “scream at the top of her lungs”[1]. Đám đông “ồ” lên hưởng ứng. Thy đòi uống rượu. Cả bọn đều ngăn bởi nó không uống được mấy. Trong đám bạn, nó nhỏ tuổi nhất, nồng nhiệt và rất xinh đẹp. Xinh đẹp chứ không phải xinh xắn. Chỉ cần nó xoa mái tóc, đứng dựa lưng vào thành ghế là không ai qua bàn Di không phải liếc nhìn. Vì sự nhiệt tình và thật lòng thái quá của nó, cả bọn ra lệnh cấm nó uống rượu khi không có mặt đứa nào trong nhóm. Chỉ cần quá bốn ly, nó sẽ ngủ gục trên tay người đối diện và tỉnh lại tám tiếng sau đó mà chẳng nhớ gì.

Thy quàng vai Di, nhòm vào ly rượu rồi cười hớn hở: “Lâu lắm mới thấy chị chịu uống quá hai ly, hôm nay em vui lắm, sẽ uống năm ly.”

Di lắc đầu nguây nguây, đẩy cho nó chai nước lọc: “Biết chị ghét con gái say thế nào không?”

Thy gật đầu nhưng vẫn cười tíu tít: “Chị yên tâm.”

Về khuya, quán vắng dần, đường phố tắt đèn, người ta vội vã về nhà để chuẩn bị cho sự tỉnh giấc sáng ngày mai, khi bắt đầu một tuần làm việc mới. Thy đã ngủ yên trên sofa chỗ gần quầy bar. Di và Thu tiễn Nam ra tận cửa.

Phương khoác vai thằng bé của nó, bước xuống thềm, nhìn Di. “Tao về luôn đây, hai đứa dọn nốt với thằng Vinh nhé, mai tao bù.”

Nó không quay đầu lại nhưng giơ tay trái lên quá đầu, vẫy: “Ngủ sớm đi.”

Di nhìn theo cái dáng mệt mỏi của nó hồi lâu. Câu nói của Phương như còn vang vang trong không gian im ắng và những cảm xúc kỳ lạ trong lòng bỗng làm Di thấy dạ dày quặn lên, một cảm giác nôn nao, xây xẩm rất lạ. Còn vài tiếng nữa là trời sáng...

Thu giúp Di đỡ Thy lên gác, con bé hồn nhiên thở đều đều, gương mặt nóng bừng dựa vào vai cô. Ngay khi đặt lưng xuống đệm, nó quờ tay ôm hết chăn vào lòng. Thu chỉnh lại gối chăn cho nó. Di mở tủ lạnh lấy ra mấy xiên thịt ướp sẵn, bỏ vào đĩa rồi ngồi bệt, lui cui cầm cái bếp nướng bằng điện. Thu lúi cuí tìm gì đó trong tủ bếp. Lúc Di ngẩng lên thì nó đặt hai cái cốc thủy tinh xuống sàn, tay đang ôm chai Jack chỉ còn một nửa. Nó rót ra hai cái cốc. Mùi thịt nướng bốc lên xèo xèo. Di cầm cốc, định đưa lên miệng thì nó ngăn lại, mở tủ lạnh, lấy một lon tonic, mở ra và đổ vào hai cốc. Hai đứa chạm cốc. Nó uống xong, nhìn Di một lát rồi đặt cốc xuống, phủi quần đứng dậy.

Thấy Di có vẻ ngạc nhiên, nó hất đầu về phía chai rượu: “Tao cũng quen uống Jack với tonic mất rồi, nếu mày thấy chưa đủ thì cứ tự nhiên, tao phải về, thằng Vinh đang đợi.”

“Mày ngủ ở đây cũng được mà, đằng nào cũng muộn rồi, ăn nữa chứ.” Di chỉ mấy xiên thịt nướng.

Thu nhìn cô, cười thành tiếng rồi cúi người lấy một xiên thịt. “Cái này cho thằng Vinh, mày ghét con gái say mà, tao cũng ghét. Chắc phải đến sáng cái Thy mới tỉnh?” Nói xong, nó quay người đi thẳng, tiếng bước chân nhịp nhàng trên cầu thang gỗ.

Di nhìn Thy ngủ say rồi ngược ra ngoài trời, nếu không có ban công nhà đối diện thì tầm nhìn của cô sẽ rộng hơn rất nhiều. Màn đêm tối thẫm, thứ ánh sáng duy nhất Di thấy rõ là ánh đèn vàng sau lưng Di hắt trong cốc rượu. Không biết bằng cách nào Thu tìm thấy chai rượu cô đã giấu kín trong kệ tủ, dưới ba lớp hộp carton. Di sợ cảm giác nóng bừng trong cơn say, bởi khi đó tất cả những góc ngách nhỏ nhất của ký ức bỗng sống dậy. Như một lần ra khỏi quán cà phê quen hình như có bà bán bánh mì đạp xe qua chậm chậm, hay khi đang đứng đối diện ở đầu ngõ, trên vai áo anh có một chiếc lá me... Và cứ như vậy, cả đêm dài là một cuốn phim vỡ nát, không có câu chuyện, chỉ có các hình ảnh cứ vụt qua trước mặt dù mắt đang nhắm chặt. Đến khi có thể mở bừng mắt ra thì trời đã sáng, cơn đau đầu khủng khiếp khiến cô không thể ra khỏi giường. Khoảng thời gian nằm im lặng với cái cổ họng khô rát đó ám ảnh cô.

Di mở tủ, lôi ra vài chai bia. Cái cô cần là một cái gì đó thật lạnh để tỉnh táo lúc này và để mơ hồ sau đó, đủ để bản thân chìm vào giấc ngủ không mộng mị. Cô buông mớ tóc đang búi chặt, vội đại lấy một cái khăn, quàng lên cổ. Mấy xiên thịt trên bếp đã sém mất một góc. Cô trở chúng, mùi khói ẩm nồng lên, len vào khăn và tóc.

Đột nhiên đèn nhà đối diện bật sáng, ai đó giờ này mới trở về. Nghĩ cũng lạ, cô đã chuyển về đây gần một năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy ánh đèn nhà đối diện, không hiểu ai sống ở đó, bao nhiêu tuổi, già hay trẻ, làm nghề gì. Cuộc sống cũng chẳng đến mức hồi hã, chỉ có điều người ta dừng đứng. Khoảng trời trước mắt cô đã bắt đầu trở nên mơ hồ thì có tiếng lạch cạch phía sau lưng.

Thy đã ngồi dậy, dụi mắt, giọng ngai ngái: “Em đói.” Không kịp để Di trả lời, nó bò bằng đầu gối đến bên cạnh cô. Di đưa cho nó một xiên thịt nướng, nó ăn ngon lành rồi chui vào chăn, dựa vào vai cô về lơ đãng.

“Sao chị không uống cái này?” Thy chỉ cốc rượu đang uống dở của Di.

“Em chưa tỉnh hẳn đâu, vào trong cho đỡ lạnh.” Di kéo cánh tay Thy xuống. Đột nhiên con bé khóc trên vai cô, những giọt nước mắt nóng như rượu mạnh tràn qua cổ họng. Có lẽ sự thực là nó đã tỉnh lại làm nó đau lòng. Kế hoạch chuốc say Di diễn ra đến cả năm trời nhưng chưa bao giờ khiến nó thất vọng đến bật khóc cả.

“Mọi người đều mong chị có thể bỏ đi đâu đó vài ngày, say xỉn một trận hay đóng cửa sáu tháng ở nhà như anh Phương.”

Di gạt đầu, đưa tay ngăn Thy lại và xoa xoa vai nó trấn an: “Kể cho chị nghe chuyện của em.”

“Chị biết có bao nhiêu người nói yêu em không?” Giọng Thy chùng xuống, tiếng của nó nhỏ đến nỗi Di không biết mình có nghe chính xác không.

Di lắc đầu nhẹ.

“Năm người.” Thy giơ cả bàn tay lên.

“Thế chị có biết bao nhiêu người thật lòng không?”

Di lại lắc đầu.

“Không ai cả.” Thy thu tay lại rồi buông thõng.

“Người ta nghĩ đến em chỉ vì em dễ nhìn, nếu ngồi cạnh trong quán cà phê hay chở đi trên phố thì chắc là trông cũng được. Được cho đến khi nào có một người khác dễ nhìn hơn.” Thy thở nhẹ, giọng ngai ngái. Di cảm thấy người nó đè lên cánh tay cô nặng hơn.

“Có một người rất thật lòng.” Di choàng tay ra phía sau ôm lấy nó.

“Ai vậy chị?” Thy thì thầm.

“Em.”

Thy dựa hẳn vào người Di, thiếp đi. Di cúi xuống nhìn cốc rượu của mình, ánh đèn vàng khiến khối dung dịch óng lên màu hổ phách.

5. Chương 5

Vũ loạng choạng bước đi trong ngõ, đôi giày Ý hàng hiệu phát ra những tiếng lộp cộp liên hồi, hai thái dương nhức nhối. Những bước chân đan vào nhau khiến cho vệt bóng nơi mũi giày loang qua loang lại như pháo hoa trước mắt. Trước mắt Vũ nhòe nhoẹt hình ảnh của thằng Phong, thằng bạn duy nhất không phản đối câu chuyện điên rồ mà anh đang theo đuổi, hai tay bê đôi giày đặt trước mặt anh.

“Đi gặp người ta thì nên tươi tắn một chút.” Nó kéo lại cái áo sơ mi cho Vũ trong lúc anh cười và ngắm mình trong gương.

Rồi hình ảnh đứa trẻ con chừng ba tuổi đứng trong cửa sổ nói với Vũ rằng mẹ nó đi chợ chưa về. Đôi má nó ửng đỏ vì nể, hai cánh tay nhoài ra ngoài song cửa sổ đang cầm hai thứ đồ chơi bằng nhựa. Miệng nó phát ra tiếng chiu chiu liên hồi.

Những bậc cầu thang chông chênh, chao đảo trong ánh sáng vàng vọt. Cánh cửa phòng Vũ bật mở, chùm chìa khóa rơi xuống tấm thảm ở cửa ra vào. Cả người Vũ đổ xuống giường, mọi thứ trong đầu căng ra, trước mắt anh mờ mịt. Anh vùi đầu vào gối, bịt chặt tai để ngăn những tiếng vo vo đang vang lên không ngừng. Bỗng dưng trong màn đêm tĩnh lặng, những tiếng hát chói lói từ đâu vọng lại, bài Kia con bướm vàng. Xen lẫn tiếng hát đứt gãy là tiếng ợ hơi và mùi thịt nướng cháy khét. Vũ hét lên bực bội: “Im đi!”

Tiếng hát theo bước chân người bước vào nhà nhỏ dần rồi lại vẳng lên: “Kìa con bướm vàng... xòe đôi cánh.” Vũ kéo chăn qua cái gối, vùi đầu vào đó. Tiếng hát mỗi lúc một to, cả tiếng nấc, tiếng leng keng của thủy tinh cũng vậy. Vũ bật dậy khỏi giường, dò dẫm bước ra ban công. Ánh đèn phía đối diện vẫn lấp loáng trong sương đêm. Vũ hét lên lần nữa: “Im ngay!” Trả lời anh vẫn là tiếng hát sấp khản đặc. Vũ giẫm lên chân mình suýt ngã, một vệt bùn liếm ngang chiếc giày. Bực bội, anh rút chiếc giày đó ra, nhả thẳng hướng ban công bên cạnh ném mạnh. Một tiếng choang và hàng loạt âm thanh loảng xoảng vang lên, tiếng hát tắt ngấm. Vũ cười sung sướng, ngây dại rồi vấp vãnh trở lại giường. Ngay khi anh vừa đặt lưng xuống, tiếng hát chói lói lại vang lên lần nữa.

Vũ choàng tỉnh vào ngày hôm sau, khi ánh nắng nhàn nhạt của buổi trưa cuối mùa giá lạnh rơi vào mắt anh. Anh khó nhọc ngồi dậy, ôm đầu, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo chemise màu hồng phấn. Anh nhìn lại trang phục, vẫn nguyên xi tối hôm trước. Chỉ có điều, anh chỉ còn xỏ một chiếc giày. Vũ gỡ nốt chiếc giày đó ra, để ngay trước mặt rồi khua tay vào gầm giường tìm chiếc còn lại. Sự trống rỗng của khoảng không bên dưới giường khiến Vũ giật mình bừng tỉnh.

“Đôi giày ba ngàn đô”, Vũ lẩm bẩm. Anh bật dậy, chạy khắp nhà tìm kiếm, thậm chí lật cả nắp lavabo, nhìn vào trong nhưng vẫn không thấy tung tích chiếc giày kia đâu.

Vũ tự nhủ không nên hốt hoảng, anh đem bao thuốc ra ban công, đứng hút để trấn tĩnh. Ngay khi làn khói mỏng bay lên, anh nhớ tới cô gái lạ và mùi thịt nướng, rồi tiếng hát, tiếng ợ hơi, tiếng thủy tinh va vào nhau leng keng, tiếng chiếc giày từ bàn tay anh bay vút lên không trung và hạ cánh ồn ào bên ban công nhà hàng xóm. Trong một giây, tất cả hình ảnh của đêm hôm trước hiện về. Anh dừng người khi nhớ lại.

Vũ lẩm nhẩm ôn lại những câu xin lỗi trong đầu khi bước chân lên cầu thang nhà đối diện.

“Xin lỗi cô, hôm qua tôi có quá chén!” Nghe quê mùa quá nhỉ? Hay là: “Xin lỗi chị, hôm qua tôi quá chén!” Không được, không được! Phụ nữ thích được là em. Vậy thì: “Xin lỗi em, hôm qua anh quá chén” và mỉm cười. Vũ gật gù ưng ý với phương án cuối cùng. Anh hít một hơi trấn tĩnh rồi gõ cửa. Một hồi lâu không thấy động tĩnh gì, Vũ định gõ thêm lần nữa thì có tiếng bước chân vội vàng bước về phía cửa. Vũ nặn một nụ cười: “Xin lỗi...” Cánh cửa bật mở, một anh chàng cao lớn hiện ra, cởi trần, người ướt nhẹp như đang tắm dở. Thân hình anh ta không lực lưỡng nhưng săn chắc. Gương mặt đẹp với những đường nét xương xương, bên tai trái đeo cái khuyên nhỏ màu đen và quan trọng hơn cả, gương mặt đó đang tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Có thể là do mình đã cắt ngang chuyện gì đó. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Vũ.

“Anh tìm ai?” Anh chàng nhăn mặt.

Vũ nở một nụ cười. “Xin lỗi anh vì tôi đã cắt ngang, nhân tiện tôi cũng xin lỗi luôn chuyện hôm qua quá chén, tôi có ném một chiếc giày sang đây, liệu tôi có thể...?” Sau câu nói đó, chắc gã thanh niên sẽ túm cổ áo Vũ, gần giọng: “Mày muốn gì?”

“Anh tìm ai?” Anh chàng xỏ khuyên đen lại hỏi, kéo Vũ ra khỏi dòng suy nghĩ.

Vũ giật mình: “Tôi xin lỗi, tôi... nhầm nhà.” Vũ mỉm cười vội vàng rồi quay người đi thẳng. Trời đất ơi, con gái thời nay, say rượu, hát hò lúc nửa đêm với một thằng con trai cởi trần. Vũ thở dài ngao ngán nghĩ đến mình. Trời đất ơi, con trai thời nay say rượu lúc nửa đêm và ném đôi giày ba ngàn đô ra cửa sổ. Anh lo lắng khi tưởng tượng ra gương mặt méo mó của thằng Phong công tử khi nhìn thấy chiếc giày còn sót lại của đôi giày Ý hàng thủ công của nó. Nhưng có lẽ nên đợi đến lúc cô ta ở nhà một mình, tối nay chẳng hạn, Vũ nghĩ như vậy sẽ tránh được những va chạm không cần thiết.

6. Chương 6

Thy hét toáng lên trong nhà tắm: “Ai thế anh? Nhanh lên, em sắp tuột tay rồi.”

“Nhầm nhà.” Phương cúi kính chạy vội vào trong. Cái áo len ướt nhẹp của nó nằm trên sàn. Thy đang bật chặt ống nước bằng cái giẻ lau. Phương nắm lấy cái vòi nước mới, ra hiệu cho Thy thả tay ra, cạ cạ: “Sáng mùa đông mà bắt tôi tắm nước lạnh thế này đây, có hai đứa con gái thôi mà nhà cửa tanh bành.”

Di vừa đẩy vung nồi canh trên bếp vừa nói: “Mùa xuân rồi ông ạ, nắng sắp ấm, trời sắp xanh rồi. Làm nhanh lên còn ra ăn cơm, canh sườn khoai tây của ông được rồi đây này.”

Phương lẩm bẩm trong miệng vẻ khó chịu: “Suốt ngày canh sườn khoai tây, tao muốn ăn canh khoai sọ.”

Di nhìn nó, lắc đầu cười buồn. Quên một người đâu cần phải quên luôn món canh mà mình thích chứ.

Thy kéo cái bàn thấp ở góc nhà ra, sắp xếp bát đĩa. Di lấy trong va li ra một cái khăn bông quảng cho thằng Phương. Nó vừa lau đầu vừa nhìn bát canh khoai tây bốc khói trên bàn. Ba người ngồi quây lại với nhau. Thằng Phương ngoáy ngoáy cái muôi trong bát canh, múc cho Di và Thy trước. “Uống canh nóng đi cho già rượu.” Thy vui vẻ bưng bát lên thổi phù phù. Di múc canh vào bát Phương, nó không phản đối. Khoai tây và cà rốt không để miếng to mà thái hạt lựu, trên mặt bát canh là rau mùi thái nhỏ. Sườn đã ninh đến mềm nhừ. Di đợi nó đưa bát canh lên miệng húp soap một cái, đợi thấy nó la hoảng lên: “Nóng quá!” rồi với cốc nước bên cạnh tu một hơi. Cuối cùng nó sẽ nhìn người nấu canh cười thật tươi và chìa bát xin thêm. Nhưng thằng Phương ăn chậm chạp, nó xúc từng thìa, không ăn hết phần canh của mình.

“Sao anh lại bỏ bữa thế kia?” Thy gõ gõ vào bát Phương.

“Ăn nhanh đi rồi còn về, biết mấy giờ rồi không hả? Định trốn học đấy à?” Di đẩy đĩa thịt viên về phía Thy, con bé rụt cổ cười: “Xong ngay rồi đây ạ! Bạn ở cùng em chắc lo lắm, hôm qua em không gọi điện về”, rồi xúc một thìa cơm to.

Di quay sang Phương: “Tôi nay tao trông quán cho, mày đi đâu thì đi nhưng ngày mai đến lượt mày đấy vì mai tao đi chụp xa rồi.” Thăng Phương gật gù: “Lại ảnh cưới à?” Di gật đầu.

Thăng Phương vẫn cho là Di làm cái nghề cảm cảnh, suốt ngày chơi trò cô dâu với chủ rể giả vờ hôn nhau. Nó không đồng tình với việc chụp ảnh cưới trên đồi, trên biển, trong bách thảo hay bờ đê bởi những chỗ ấy chẳng liên quan gì đến tình yêu cả. Nếu có phải chụp một bộ thì nó sẽ yêu cầu Di chụp ở ngay trong nhà này chẳng hạn, cô dâu nấu canh và chú rể húp, chụp ở góc cây chỗ chú rể thường đứng đợi cô dâu đến mọc cả rễ ra hay chụp ở bể bơi, cô dâu mặc bikini, đeo voan trắng còn chú rể mặc quần bơi, đeo cà vạt... Đó là những chỗ gắn liền với tình yêu bọ xít của nó, với nó như thế mới có ý nghĩa. Di nhăn mặt phản bác, nếu thật sự có một bộ ảnh cưới như vậy trưng ở cổng chào cho quan khách xem trước khi vào dự tiệc thì chắc trăm phần trăm cổ cưới sẽ ế to vì người ta cười no bụng mất rồi. Mới đó mà từ cuộc tranh cãi của Di với nó tới giờ cũng đã hai năm, hai năm nó bỏ rơi món canh cà rốt, khoai tây ninh sườn.

7. Chương 7

Thăng Phong lại gọi điện. Chắc nó tò mò về cuộc gặp tối qua. Vũ không muốn nhắc đến chuyện đó và càng không muốn nhắc đến chiếc giày nên nhấn nút im lặng, mặc kệ cái điện thoại rung trong túi quần. Hôm nay, Vũ có lớp đột xuất buổi tối, dọn dẹp xong cũng đã hơn mười một giờ. Vũ định bụng về nhà tắm rửa một chút rồi mới sang gặp cô hàng xóm xin giày nhưng sợ cô ta ngủ sớm nên đánh liều sang luôn. Vừa mới giậm bước định lên cầu thang thì anh chàng phục vụ đang đứng hút thuốc gần đó ngẩng lên hỏi: “Anh đi đâu đấy?” “Tôi tìm chủ nhà.” Vũ chỉ tay lên gác.

Anh chàng phục vụ hất đầu về phía cửa quán: “Chủ nhà ở trong đây cơ mà, chủ nhà làm việc ở đây luôn.” Vũ gật đầu cảm ơn rồi e dè bước vào quán. Quán không đông lắm, cũng không có nhiều bàn. Gần sát quầy bar kê một bộ sofa lớn, nhìn không hợp cảnh lắm nhưng lại có vẻ ấm cúng. Trên sân khấu, cô ca sĩ da màu đang hát một bài từ những năm 80 thì phải. Trong quán, chỉ có một người phục vụ đang thoăn thoắt đi lại giữa các bàn. Ánh sáng ở nơi ngồi của khách tối hơn hẳn sân khấu, chắc để người ta dễ tập trung, vì thế Vũ không nhìn rõ mặt cô phục vụ lắm. Anh bước lại gần phía quầy bar đợi cô.

“Nếu anh đi một mình, anh có thể ngồi đây.” Ai đó đột ngột lên tiếng. Trên bộ sofa nỉ màu xanh rêu nhạt, cô gái cất giọng khàn khàn rồi quay lại ôm khư khư quyển sách, không đợi Vũ trả lời. Anh ngồi xuống cái ghế đơn, còn cô gái duỗi thẳng chân trên cái ghế dài. Cô khẽ tựa đầu vào thành ghế. Trên tường có một cái đèn nhỏ hình như dành riêng cho việc đọc sách được bật sáng. Cô gái chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, không cao lớn lắm nhưng nhìn khỏe mạnh. Mái tóc cô được bện lỏng lẻo lệch sang một bên, cái áo phao đen vắt trên thành ghế, cô chỉ mặc chiếc chemise kẻ mỏng manh bên ngoài áo phông. Cô đắp một miếng chăn đơn mỏng, loại bằng len sợi hay để trên sofa. Miếng chăn che đến ngang đầu gối cái quần jean rách.

“Cô...” Vũ khẽ khàng lên tiếng nhưng cô gái không có phản ứng gì. Cô có vẻ đang chăm chú vào cuốn sách, khóe miệng bên trái mím lại. Cô với tay sang bên cạnh lấy chai nước lọc. Vũ thờ dãi, quay lại thì cô phục vụ đã đứng ngay trước mặt. “Anh dùng gì ạ?” Cô ta hỏi.

Vũ bị bắt ngờ nên hơi lắp bắp: “À, tôi... ờ... ở bên nhà bên kia.” Cô ta nhìn anh vẻ khó hiểu, chân mày trên đôi mắt to sắc sảo hơi nhướn lên vẻ nhăn nheo. Thân hình gầy guộc của cô cúi về phía trước, trên tay vẫn lăm lăm cây bút và xấp giấy ghi đề uống.

“Tôi xin lỗi, đêm qua tôi quá chén, có ném một chiếc giày sang đây, cô có...”

Cô gái ngắt lời Vũ, giọng bình tĩnh: “Tôi không thấy, anh dùng gì ạ?”

Vũ nuốt nước bọt, khua chân tay miêu tả: “Đôi giày da còn rất mới, là loại giày buộc dây, tôi có lỡ tay ném sang bên này.”

Cô gái lộ vẻ sốt ruột: “Nếu anh sang tìm giày thì không có đâu ạ, vừa này tôi cũng quét dọn nhưng không thấy, xin lỗi anh, tôi đang bận lắm.”

Cô phục vụ quay người bước về phía quầy bar, bỏ Vũ ngồi ngay đơ trên ghế. Cô gái đang đọc sách có vẻ đã dừng lại, nhìn anh không chớp mắt. Anh thấy mặt mình nóng bừng, có thể cô ta đã hiểu lầm là anh kiếm có sang đây làm quen với cô phục vụ. Rõ ràng anh đã ném chiếc giày sang, còn có tiếng “choang” phụ họa. Không lẽ nào vì quá bức mình với anh mà cô ta làm lơ luôn? Vũ nhìn về phía quầy bar, cô phục vụ dường như đã quên phắt sự có mặt của anh, đang một tay lắc bình, một tay bỏ đá vào trong cái ly vẻ vội vã. Gương mặt cô ta lúc này cũng không có vẻ gì là nói dối cả. Vũ thấy bản khoăn vô cùng, tần ngần đứng dậy. Cô gái ngồi trên sofa cũng đã quay lại với quyển sách của mình. Lủi thủi, Vũ ra về.

8. Chương 8

Di nhìn theo cái dáng thần thơ của anh chàng ném giày cho đến khi anh ta đóng cửa quán. Cảm giác vừa bức bối vừa buồn cười, tội nghiệp khiến cho Di phân vân. Trong chuyện này Di cũng có lỗi phần nào, nếu như cô và Thy không say quá mà hát văng lên thì... Nhưng ném cả chiếc giày sang nhà hàng xóm để biểu lộ thái độ không đồng tình như vậy thì thật quá đáng. Quá đáng hơn nữa là sau những đổ vỡ mình gây ra anh ta lại còn dám sang xin lại giày. Người đầu mà bần xỉn. Bỗng có người vỗ lên vai Di, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Nước cam của chị đây, không giúp gì thì thôi lại còn làm người ta bận thêm.” Thu đặt ly nước cam xuống bàn.

“Xin lỗi chị, tôi tính tiền cho khách xong rồi mới ngồi đây chứ. Với lại tôi có gọi nước cam đâu.” Di bắt chước giọng nghiêm trọng của anh hàng xóm và chỉ vào chai nước lọc trên bàn.

“Uống đi, thằng Vinh vào rồi, tao nghỉ một lúc.” Thu phì cười, ngồi xuống. “Mày ở đây hơn một năm rồi, có biết anh chàng này không?”

Di giả bộ đứng đưng lắc đầu.

“Nhìn cũng được đấy.” Thu uống nước trong chai của Di. “Nhưng trông có vẻ không giống kiểu có thể uống say rồi ném giày sang phá quán người khác.”

Di gật gù, giả vờ ngạc nhiên trên nó: “Cứ tưởng sang đây tán tỉnh mày.”

Thu nheo mắt cười, nhìn ra cửa như hình dung lại hình ảnh của anh chàng: “Không phải típ của tao, cũng không phải vệ tinh của tao, radar tao không bắt được sóng, có khi vệ tinh của thằng Phương cũng nên.”

Di bỏ cái chân sang một bên, ngồi thẳng dậy: “Vớ vẩn, không phải đâu.” Câu trả lời vô ý của cô hơi nặng nề, Thu có vẻ không vui: “Nó định thế này đến bao giờ, thằng bé hôm trước là người thứ mấy rồi? Nếu mày không nói chuyện với nó thì để tao.”

“Cho nó thêm chút thời gian nữa đi”, Di biết ý nhỏ nhẹ.

“Chúng mày thì lúc nào cũng thời gian, thằng đấy hai năm, mày cũng gần hai năm rồi đấy. Sống cả đời chắc cũng chỉ được tầm sáu mươi năm thôi, liệu mà cân đong đo đếm đi”, Thu gay gắt.

“Nó có lựa chọn của nó, mày có lựa chọn của mày. Tôn trọng một chút đi, tranh cãi vô ích thôi.” Di thở dài.

“Tao sẽ tôn trọng nếu nó là cái gì đó rõ ràng, người bình thường thì là người bình thường, gay thì là gay. Đằng này nó là thứ nửa nạc nửa mỡ, nói chung chẳng ra cái gì cả. Nó làm khổ tất cả những người yêu nó. Dù có đứa con gái dở hơi hay thằng gay chán đời, tao cũng chẳng bao giờ chấp nhận người như nó.” Nói xong, Thu đứng bật dậy, về mặt kiểm chế trở lại, nó bước vào trong.

Không biết cần phải uống bao nhiêu cà phê để tỉnh táo được như Thu. Nó chỉ bắt đầu chuyện yêu đương với những anh chàng đủ tiêu chuẩn: nhan sắc trên năm, việc làm trên bảy, tính cách hài hòa, nhân thân tốt. Nhiều người nói Thu thực dụng nhưng Di không đồng tình. Thu chỉ tỉnh táo thôi, bởi lẽ khi đã đạt đủ tiêu chuẩn của nó rồi thì nó cũng yêu, cũng say mê, đắm đuối chẳng khác gì những đứa con gái khác. Yên tâm cũng là một cách để bắt đầu tình yêu. Mỗi người có một lựa chọn, không chỉ trong tình yêu, cuộc sống cũng

đơn giản là vấn đề của sự lựa chọn. Cuộc sống là lựa chọn và đối mặt với hiệu quả cũng như hậu quả của sự lựa chọn đó mỗi ngày. Không phải thứ gì cũng có thể rạch ròi như trong suy nghĩ của Thu, trong chuyện tình cảm khó nói đúng sai, chỉ có hạnh phúc hay đau lòng mà thôi. Hơn nữa, không ai có thể cảm nhận sự đau lòng đó hơn chính bản thân người đưa ra lựa chọn được. Di luôn muốn biết, trong lòng Phương đang cảm thấy gì.

9. Chương 9

Tiếng nhạc trong quán dưới nhà nhỏ dần, khách đã lục tục ra về. Vũ đứng trên ban công nhìn xuống. Sự bấn khoăn khó nói hay nỗi lo về đôi giày ba ngàn đô của thằng bạn khiến cho anh trằn trọc trên giường, không sao ngủ được. Gương mặt ráo hoảnh của cô phục vụ và cái liếc nhìn của cô gái ngồi trên sofa vẫn làm anh nóng mặt. Vũ quả quyết rằng một con bé làm trong quán rượu, say xỉn lúc nửa đêm cùng một thằng con trai lãng tử cời trần không thể là người đáng tin được. Anh tin vào trí nhớ của thằng Vũ say xỉn ngày hôm qua hơn. Cái giây phút anh đứng trước bậc thềm nhà An vẫn hiện ra mồn một, cả cảm giác đau nhói nơi ngực trái như có bàn tay tóm chặt lấy quả tim cũng vậy. Cái giày đã bay khỏi tay anh, nó không thể tan biến vào không trung được. Nếu thật sự nó không có ở ban công nhà hàng xóm và cô gái kia nói thật thì anh cũng muốn được nhìn tận mắt. Đó là yêu cầu chính đáng của người hàng xóm bị mất ngủ vì tiếng hát chói lói hôm qua. Cô phục vụ đang khóa cửa, anh chàng hút thuốc và cô gái sofa đứng ngay bên cạnh. Họ vẫy chào nhau. Cô gái sofa hơi run rẩy vì lạnh bèn khoác áo phao, kéo cái mũ áo trùm kín đầu. Cô phục vụ khoác tay anh chàng hút thuốc đi mất dạng. Vũ lắc đầu ngao ngán khi nhìn thấy cảnh đó. Vậy là lại phải đợi đến sáng ngày mai khi cô ta về. Còn lại một mình, cô gái sofa tắt bóng đèn vàng trước cửa rồi quay người bước lên cầu thang. Vũ không tin vào mắt mình nữa, cô ta bước lên cầu thang. Gương mặt bị che kín trong cái mũ áo phao, vài sợi tóc bay phất phơ trước gió. Gương mặt đó và gương mặt giấu trong cái chăn bông ngoài ban công thì thoảng anh vẫn thấy dường như là một.

Một lát sau, đèn ở phía ban công đối diện bật sáng. Vũ kiên nhẫn chờ đợi. Rất lâu sau anh thấy một dáng người nhỏ bé trong bộ đồ ở nhà rộng lưng bùng xuất hiện. Cô ta buộc gọn phần tóc mái thành một lọn nhỏ, tay ôm một quyển sách và một chiếc chăn bông. Cô ta trùm chăn kín đầu, dựa vào bậc cửa đọc sách. Vũ thấy mặt mình nóng bừng. Hai tiếng trước cô ta chăm chú nhìn anh, có thể đã cười thâm trong bụng.

Sáng hôm sau, Vũ gõ thành thịch lên cánh cửa nhà hàng xóm, cảm giác vừa sảng khoái như sắp bắt được kẻ gian vừa lo sợ kẻ gian quỷ quyệt sẽ không trả lại cho anh chiếc giày. Trả cho thằng Phong cục vàng của nó xong, anh sẽ dọn đồ và thoát khỏi thành phố này ngay khi có thể. Không có lý do gì để ở lại nữa, mà đúng ra là không có lý do gì để đến đây. Anh cay đắng suy nghĩ. Anh chỉ muốn ngay lập tức thoát khỏi cảm giác nặng trĩu đang đè nén trong lòng.

Cánh cửa bật mở, ngược với sự mong đợi của Vũ, xuất hiện ở cửa không phải là một con bé bê tha ngủ nướng với cái đầu xù rối tung mà là cô gái gọn gàng với mái tóc buộc cao, áo khoác màu xanh quân đội và cái quần jean hơi rộng, gấu xắn lên vài lớp tạo cảm giác vô cùng thoải mái. Trên tay cô là chiếc máy ảnh khá lớn. Vũ nhìn gương mặt hồng hào của cô với những lọn tóc mái nâu nâu trong ánh nắng của buổi sớm mai trong im lặng hồi lâu. Cô gái cũng có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy anh. Cô mở rộng cánh cửa như ra hiệu cho anh bước vào. Anh vừa dậm bước thì cô lên tiếng: “Tôi không thể trả giày cho anh được đâu.”

Cô ta tiến về phía cái ba lô của mình, đứng bên cạnh đồng hồ đeo tay kim, ánh mắt vào bao.

Không thể là thế nào. Anh không hiểu cô ta có ý gì. Cô ta đã thừa nhận chiếc giày đang ở đây. Chiếc giày đó không phải là cái gì quý giá, nó quý giá khi nó ở với chiếc còn lại. Khi đơn lẻ giá trị của nó bằng không.

“Tôi biết là tôi có phần quá đáng, tôi muốn sang để xin lỗi cô nhưng mấy lần không gặp được. (Anh nhấn mạnh chữ gặp để nhắc cô ta nhớ trò đùa tối hôm qua.) Qua chuyện hôm qua, chắc cô cũng bớt giận rồi, cô trả lại chiếc giày cho tôi nhé!” Vũ nhũn nhặn.

Cô gái điềm nhiên lắc đầu. Về thân nhiên của cô ta làm anh bực bội.

“Tôi không giận chuyện anh ném giày sang đây, tôi cũng có lỗi vì đã hét to nhưng cái giày của anh đã làm vỡ chậu xương rồng của tôi rồi.”

“Vậy tôi sẽ đền cho cô chậu xương rồng khác nhé!” Vũ hào hứng đề nghị.

Cô ta ngay lập tức lắc đầu. Vũ có cảm giác mạch máu trên đầu mình như sắp nổ tung. Cô ta bước ra ban công, ra hiệu cho anh theo sau. Trên rào sắt bên hông nhà, Vũ nhìn thấy chiếc giày của mình ở đó, chiếc giày một nửa của ba ngàn đô được treo tòng teng bằng một sợi dây thép móc qua mấy cái lỗ xoắn dây giày. Ở đằng sau, chỗ xoắn chân, trên một tấm nylon lót bên ngoài giữ ấy mảnh sứ hình đĩa cầu vỡ nát đứng thẳng lên là một ít đất và cây xương rồng. Cô ta không thể trả anh chiếc giày được vì cô ta đã chum dục nó làm chậu cây xương rồng. Chiếc giày một ngàn năm trăm đô của thằng Phong công tử, cái gia sản mà lúc này đây anh không thể nào có được.

“Cũng may là cô có lót tấm nylon.” Vũ thở phào nhẹ nhõm. “Tôi sẽ mua một cái chậu khác về ngay.”

“Tôi phải đi bây giờ, cái cây của tôi đã quen với chỗ mới rồi, nếu bây giờ lại chuyển chậu nữa, nó sẽ chết. Với lại, cái giày của anh đã làm vỡ chậu cây của tôi thì nó thế chỗ vào đó là hợp lý nhất. Vừa vặn để tôi đựng được mấy mảnh vỡ lên.” Cô ta xem đồng hồ.

“Cái chậu sứ bé tẹo của cô đổi lấy đôi giày ngàn đô của tôi á?” Suýt chút nữa câu nói đó đã bật ra khỏi miệng Vũ. Anh cố hít thở để nhớ lại bài học của mẹ hồi còn nhỏ về việc đừng xem thường đồ dùng của người khác rồi mỉm cười nhẵn nhụi. “Tôi sẽ tìm cách để giữ cả mấy mảnh sứ và cái cây của cô vẫn sống, có được không?”

Cô ta bước vào nhà, khoác ba lô trên vai, đeo đủ thứ linh kinh lên người. Không còn cách nào khác Vũ đành theo sau dù chỉ muốn bỏ quách về cho xong. Cô ta khóa cửa. Đúng lúc đó điện thoại của anh réo vang, bực bội anh bắt máy: “A lô.”

“Tao, Phong đây, gọi mày mãi không được, chuyện hôm nọ thế nào rồi, hạnh phúc quá nên quên bạn mày rồi hả? Tối ngày kia cầm cho tao đôi giày, tao đi hẹn hò với một em cực hot nhé!” Nó cười hề hề trong điện thoại. Vũ ậm ừ cho qua chuyện rồi cúp máy nhưng vừa ngẩng lên đã không thấy cô ta đâu nữa. Không kịp nghĩ ngợi gì, anh cầm đầu cắm cổ chạy theo. Cô ta đang lững thững đi bộ ra đầu ngõ. Cái số mình sao đen đủi đến như vậy cơ chứ, Vũ nghĩ thầm. Vũ gọi với theo: “Này, đợi tôi đã!”

Một chiếc xe trời tới, cửa hông bật mở. Đám người lơ lửng ngồi bên trong, cô ta nhanh chóng lên hàng ghế giữa còn trống nguyên. Vũ chạy ào tới vừa kịp lúc giữ cánh cửa lại, thở hổn hển: “Tôi... Chờ... tôi với...” Một anh chàng cao lêu nghêu ngồi hàng ghế trên thò cổ ra, kéo phắt Vũ lên xe rồi sập cửa lại: “Nhanh lên, muộn giờ của bọn em rồi”, sau đó quay sang phía cô ta. “Trợ lý nữa của chị hả?”

Hai người khác ngồi hàng ghế sau cùng quay sang nhìn Vũ. Về mặt vẫn lạnh băng, cô ta lắc đầu, định mở miệng nói gì đó thì anh ngắt lời: “Là hàng xóm thôi, tôi đi cùng.” Vũ nhìn gương mặt thoáng nhẵn lại của cô ta, trong lòng có chút hả hê. Từ lúc gặp nhau đến giờ cô ta toàn đưa anh vào thế bí. Anh chàng cao lêu nghêu “à” lên một tiếng rồi quay lại tay bắt mặt mừng: “Anh sắp cưới hả? Đi tham khảo đúng không? Thế cô dâu đâu?” Anh chàng ngẩn ra một giây rồi giật mình quay lại nhìn cô ta: “Chẳng lẽ...” Ba người còn lại có vẻ giống cô dâu, nhân viên trang điểm và trợ lý của cô ta nhìn Vũ sững sờ. Cô ta xua tay, cười gượng gạo. Vũ viết vào phần tin nhắn trong điện thoại: “Tôi sẽ đi theo đến khi nào cô đổi ý, tôi đảm bảo sẽ giữ cây xương rồng của cô sống ngon lành, nếu như nó chết, tôi sẽ mua đèn cả chậu, cả cây mới”, rồi chìa ra trước mặt cô ta. Cô ta không phản ứng gì, kéo headphone lên tai và nhìn ra ngoài cửa sổ.

10. Chương 10

Ánh nắng buổi sáng bắt đầu ửng lên trên con đường họ đi qua. Cây cỏ hai bên đường xanh mướt. Dưới ánh nắng mặt trời vẫn còn rất dịu dàng trong tiết đầu xuân, màu xanh đó bỗng trở nên trong suốt, có cảm giác như nếu nhìn kĩ sẽ thấy từng phiến lá là một mảnh ngọc bích mềm mại. Dấu hiệu của thành phố đã lùi xa là từng bụi, từng bụi dương xỉ rồi hoa đại nở trắng li ti hai bên đường. Không khí bắt đầu nhẹ hơn và thanh hơn. Di mở hé cửa sổ xe, cơn gió lạnh thanh khiết len lỏi vào trong không làm ai khó chịu. Tất cả còn đang say sưa ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường. Có cảm giác lòng người nhẹ dần trên từng cây số mà chiếc xe đang lẩn tới. Cả bọn hướng về phía cao nguyên.

Họ dừng xe trên một đồng hoa đại trắng trải dài ngút tầm mắt. Trong lúc mọi người lục tục chuẩn bị, cô dâu trẻ nhảy ào xuống xe, chú rể cao lêu nghêu chạy theo. Cả hai dang tay, vừa chạy vừa cười khúc khích. Chú rể vô tư nhắc bóng cô dâu lên. Di vừa bỏ máy ra đã chụp liền vài kiểu. Mọi người ngắm nhìn cả cánh

đồng hoa sóng sánh trong gió và nắng. Di nghĩ đến việc sẽ dẫn thằng Phương đến đây một lần nếu như nó còn muốn chụp ảnh cưới. Nếu nói chỗ này không liên quan gì đến tình yêu thì sai lầm lắm. Ngắm cả thảm hoa trắng kia một mình, bước trong làn gió kia một mình, ngẩng mặt lên bầu trời xanh bao la kia một mình sẽ không tuyệt bằng quay đầu lại đợi ai đó cùng chạy đến. Di khum tay, nheo mắt nhìn ra xa. Trong tiếng cười của đôi vợ chồng trẻ, Di như thấy sự tiếc nuối của mình bay đi. Nếu không thể có hai người thì một người tự do sẽ tốt hơn một người tiếc nuối.

Dũng – trợ lý của Di – vừa nhìn đôi vợ chồng trẻ mỉm cười vừa lo lắng nói: “Chạy thế kia chỉ sợ tí nữa mệt lại không chụp được.”

“Ngày hôm nay còn dài lắm, coi như freshen up đi.” Di đưa máy cho cậu ta rồi dang hai tay, chạy về phía tiếng cười theo hình dích dắc. Hơi thở ấm nóng của cô quện với mùi hương hoa dại nhẹ trước mắt. Có tiếng hét lên ở phía sau, Dũng và Chi – chuyên viên trang điểm của Di – cũng đang chạy theo ríu rít. Mọi người dang tay chào liệng cùng với nhau, nếu tất cả có thể biến thành một đàn chim nhỏ bay vút lên cao kia thì tốt, cảm giác tự do nhưng không cô đơn này con người có lẽ không hiểu rõ được bằng những chú chim.

Mọi người quay lại khi đã mệt phờ, mồ hôi vã ra trong khí trời lành lạnh khiến mặt ai cũng đỏ ửng. Từ xa bọn họ đã thấy anh chàng hàng xóm đang ngắm họ tươi cười. Di vừa thở gấp vừa tiến lại phía gốc cây để lấy đồ đạc chuẩn bị làm việc. Thoáng thấy cô lại gần, anh hàng xóm ngại ngần đổi nét mặt, giấu ngay nụ cười. Trong lúc tất cả chạy nhảy, vui đùa thì anh ta bê đã giúp toàn bộ đồ đạc họ mang theo xuống xe. Bên cạnh gốc cây là một tấm vải lớn, anh ta trải sẵn và để lên đó vài chai nước.

Tạo dáng được một hồi thì cô dâu, chú rể đã bắt đầu thấm mệt. Trong lúc quần chân đứng dưới bóng cây cho Chi dặm lại phần, cô dâu than thở: “Sắp đến giờ ăn trưa chưa chị? Em đói đến muốn xỉu rồi, không biết có đủ sức để treo cái váy này trên người không nữa.” Cô dâu dùng hai tay nhắc cái gấu váy cưới đang lướt trượt dưới đất lên.

Di xem lại mấy tấm hình trong máy: “Mình còn đi một điểm nữa trong ngày hôm nay, nốt mấy kiểu này thì nghỉ ăn trưa, tranh thủ nắng đẹp em ạ!”

“Em uống sữa đi.” Chú rể – người đã phản đối kế hoạch chụp ảnh rình rang này – ân cần cầm ống hút vào hộp sữa cho cô dâu rồi quay sang chỗ Di. “Đồ ăn bọn em chuẩn bị sẵn rồi, bếp ga du lịch cũng mang theo luôn, lát nữa mình hâm nóng lại là ăn thôi, nghỉ sớm một chút cũng được chị ạ!”

“Vây chuẩn bị đi là vừa.” Di đồng tình. Thấy anh hàng xóm đang ngồi chờ vợ bên cạnh, Chi phân công luôn: “Anh Vũ chuẩn bị hộ bọn em nhé!” Anh ta gật đầu.

Họ ngồi ăn bên cạnh gốc cây với những thứ đồ ăn nóng sốt mà anh hàng xóm đã bày biện, hoa quả được xắt miếng đều tăm tắp bày trên đĩa. Không có vẻ gì là một bữa ăn tạm bợ cả. Mọi người đều có vẻ ngạc nhiên. Bọn họ vừa ăn vừa trò chuyện.

“Anh Vũ làm gì?” Chú rể vừa chấm miếng bánh mì vào bát xốt vang vừa hỏi.

“Làm bếp.” Anh hàng xóm cười.

“Tức là đầu bếp ấy à? Thế nào...” Cô dâu chép miệng nhìn lại bàn ăn.

“Sở trường của anh là món gì vậy?”

“Món Pháp.” Di thấy anh ta có vẻ hơi e ngại khi trả lời. Mọi người thì “ồ” lên kinh ngạc.

“Vũ học ở đâu thế?” Chi tò mò.

“Ở Pháp hai năm, mới về năm ngoái.”

“Vây bây giờ anh đang làm nhà hàng nào? Tiếc là bọn em đặt cỗ cưới rồi, không thì sẽ nhờ anh tư vấn.”

Anh hàng xóm gãi đầu, uống một ngụm nước: “Anh đang làm cho khách sạn Việt Nam, bé xiu, không đủ chỗ tổ chức tiệc cưới đâu.”

Dũng ngạc nhiên nhìn anh ta: “Anh học ở Pháp về sao lại làm ở nhà hàng Việt Nam?”

“Công việc thôi mà.” Anh ta cười trừ rồi đứng dậy, lấy một cái bình đã được chuẩn bị trước, rót sáu cốc nước cam. Mọi người nhận lấy cốc của mình. Chú rể lên tiếng phá tan không khí ngại ngùng: “Chiều về khách sạn em sẽ đãi mọi người một bữa cá hồi và đồ nướng tươi ngon. Khách sạn này nhỏ thôi nhưng vợ chồng em đã ở một lần rồi, bà chủ nấu ăn ngon cực.”

“Chiều về khách sạn á?” Anh ta có vẻ vô cùng sửng sốt.

“Vâng, ngày mai bọn em còn vào bản chụp hình mà.” Chú rể tươi cười.

Anh hàng xóm đưa mắt nhìn Di thật nhanh, vẻ mặt vô cùng lo lắng và đau khổ. Gương mặt trắng trẻo có phần hơi trẻ con đỏ lên.

Họ về khách sạn khi trời bắt đầu chạng vạng. Xe leo chậm chạp trên đường vành núi. Vai và lưng Di mỗi nhừ. Anh hàng xóm bấm điện thoại liên tục trên đường, thi thoảng lại quay sang nhìn Di vẻ cay đắng. Cuối cùng họ tiến vào một khu dân cư với vài ba căn nhà thưa thớt. Xe vừa đỗ lại, cả bọn còn chưa kịp chuyển đồ xuống thì một người phụ nữ trung niên có vẻ là chủ nhà chạy vội từ trong sân ra.

“Chú bị tai nạn phải vào bệnh viện, cô đợi mấy đứa mãi. Này, cầm lấy chìa khóa, cô phải lên đây bây giờ đây.” Bà chủ nhà sốt sắng nói với chú rể.

“Chú bị sao hả cô? Có nặng không?” Cô dâu lo lắng níu tay bà chủ nhà một cách thân mật.

Bà chủ nhà phẩy tay, tắt tả trèo lên xe máy: “Không sao, không sao, chấn thương nhẹ thôi nhưng con cái ở Hà Nội chưa đứa nào về kịp, cô tranh thủ về đây đưa chìa khóa ấy đứa. Đồ ăn có sẵn trong bếp rồi, mấy đứa tự lo nhé! Sáng sớm mai cô về.”

Bà chủ nhà phóng xe đi, để lại cả lũ chỏng chơ với căn nhà trống. Mọi người lục tục mang đồ vào nhà. Ngôi nhà giống một cái nhà nghỉ hơn là khách sạn, nằm trên vách núi, cách khá xa các nhà lân cận, nhà hai tầng, kiến trúc khá hiện đại. Các phòng đều lát gỗ và có ban công nhìn ra thung lũng. Trời càng tối càng lạnh. Anh hàng xóm nhăn nhó vì điện thoại mất sóng. Anh ta loay hoay ở ngoài sân một hồi cuối cùng cũng gửi đi được một tin nhắn cầu may cho ông chủ khách sạn. Cả bọn kéo vào bếp. Bà chủ đã chuẩn bị một bàn thức ăn ê hề. Các loại rau và khoai xanh mướt, một tảng thịt lợn mán đỏ au đặt bên cạnh bếp than chưa nhóm, một con cá hồi tròn lẳn, bóng nhẫy nằm trên đĩa. Trên bếp chỉ có một cái nồi to đầy vùng hờ. Cả bọn nhìn nhau thở dài. Tất cả vẫn còn tươi sống, chưa chế biến gì cả. Thậm chí rau còn chưa nhặt.

“Cái này chắc lại phải nhờ Vũ thôi, em thì chả biết nấu nướng gì đâu.” Chi nhanh nhẩu.

“Em cũng thế.” Cô dâu cũng vội vàng lên tiếng.

“Mọi người cứ lên tắm rửa nghỉ ngơi đi đã, ai cũng mệt rồi, lát nữa xuống thì cùng nhau làm. Một loáng là xong thôi. Một mình anh Vũ đánh vật với cả lợn cả cá cả rau thế này thì có mà đến mai.” Chú rể nhắc ba lô lên vai, mọi người đồng tình lách thếch nhắc đồ đạc, định đi lên gác thì anh chàng hàng xóm bước vào. Anh ta nhìn một lượt mọi thứ đồ ăn trên bàn, gương mặt thoáng vẻ ưng ý.

“Anh em mình lên phòng tắm rửa, lát xuống nấu nướng anh nhé!” Dừng lúc lắc chùm chìa khóa. Chú rể vội phân trần: “Vì không biết có anh đi cùng nên em chỉ book hai phòng thôi, nhưng phòng của các anh chị là phòng đôi, hai người ngủ một giường vẫn được.” Anh chàng hàng xóm gật đầu về ái ngại. Mọi người lục tục lên cầu thang, anh ta chơ vơ đi cuối hàng vì không mang đồ đạc gì cả.

Nước nóng khiến cho cơ thể như bồng bềnh. Di đứng dưới vòi hoa sen hồi lâu, hương thơm man mác của loại dầu gội hay dùng bỗng nồng hơn trong làn khói ẩm. Đầu óc Di mệt mỏi nhưng nhẹ bẫng. Tất cả giống như một cuộc thanh tẩy và xông hương vậy.

Lúc Di bước ra ngoài thì Chi đã ngủ quên trên ghế bành từ lúc nào. Anh hàng xóm và Dũng chắc xuống sử dụng phòng tắm dưới nhà cho nhanh. Di bật nước nóng đầy bồn, đánh thức Chi dậy, bảo nó ngâm mình rồi vừa lau tóc vừa bước xuống nhà.

Trong bếp vọng ra những tiếng lạch cạch. Anh chàng hàng xóm đứng quay người lại phía Di đang nêm nếm cái gì đó trên bếp, từng cử động vô cùng linh hoạt. Anh ta xoay sang trái, giã cái gì đó, hương thơm nồng của sả, của tỏi, của hành, của quế cùng mùi cay lừng của ớt bay lên. Anh ta lại xoay sang phải lạng những lớp thịt cá mỏng trong suốt, bày thành vòng tròn trên đĩa, ở giữa để một bông hồng bằng cà chua. Đó là

lần đầu tiên Di nhìn kĩ anh ta. Anh ta có vẻ tầm tuổi Di nhưng nhìn rất trẻ, khá cao lớn, vai rộng và cường tráng, sống mũi cao nhưng hơi dài, đôi môi nhỏ, phần môi dưới hơi hướng ra ngoài, lúc nào cũng như đang thả lỏng. Đặc biệt nhất là đôi mắt, to đen và hàng mi dài, đôi mắt đáng ra phải là của một mỹ nữ nhưng lại được đặt dưới đôi lông mày rậm dài, hoang dã. Sự kết hợp khó hiểu đó của tạo hóa khiến anh ta nhìn vừa nam tính lại vừa ngây thơ. Nhìn anh ta giống như một cái sofa rộng và dài, không cầu kì, tối giản về đường nét nhưng lại đảm bảo một chỗ nằm thoải mái và êm dịu. Những cử động nhanh, khéo léo và liên tục của anh ta khiến Di không rời mắt được. Gương mặt anh ta lấm tẩm mồ hôi nhưng tươi tỉnh, vẻ e dè biến mất, thay vào đó là sự tự tin và một chút say mê.

Anh hàng xóm bê nồi nước lẩu, quay lại đặt xuống bàn. Anh ta vẫn mặc nguyên bộ đồ lúc sáng, tóc mái áp vào trán, mặt hồng lên vì lửa bếp, ánh mắt ngờ ngàng nhìn Di.

“Cần tôi giúp gì không?” Di nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tôi xong hết rồi. Chỉ cần xiên thịt vào que rồi nhóm bếp nữa thôi. Cô vừa tắm xong, đừng vào đây, ám mùi.” Anh ta xua tay.

“Sao anh không đợi mọi người xuống đã?” Mặc kệ lời anh ta nói Di tiến vào bếp.

Anh hàng xóm cười, đôi mắt hơi nheo lại: “Người ta chỉ vào bếp xong mới tắm, chứ ai lại tắm xong rồi vào bếp bao giờ.”

“Vậy đầu bếp các anh đều để bắn như thế rồi vào bếp nấu đồ ăn à?” Di đã đứng ngay sát anh ta, mùi mồ hôi lẫn mùi gia vị từ người anh ta tỏa ra nồng nồng. Đột nhiên anh ta nắm lấy hai cổ tay Di. Mặc cô ngơ ngác, anh dùng những ngón tay dài và rắn chắc của mình mở rộng hai bàn tay cô trên chậu rửa, xoay vò nước. Một dòng nước giá lạnh chảy qua bàn tay anh rồi tràn xuống tay Di. “Chúng tôi luôn giữ bàn tay sạch.” Anh ta nhìn Di ân cần. Ánh nhìn ấm áp đó khiến Di thấy mình như bé lại. Trong một phút người đứng trước mặt Di dường như không còn là anh hàng xóm vụng về, đây e ngại sáng nay gõ cửa nhà cô xin giày nữa. “Nếu cô đã vào đây rồi thì giúp tôi xiên thịt nhé, để tôi nhóm bếp, việc này chắc cô thành thạo lắm.” Anh ta chỉ âu thật đã được tắm ướp rồi bê bếp than củi ra sân.

Di ngồi cạnh anh hàng xóm bên cái bàn nhỏ bà chủ nhà kê sẵn ở giữa sân. Anh ta hì hụi thổi lửa từ cây củi mới. Di bắt đầu xiên thịt. Anh ta ngồi xoay lưng lại với cô, những đốm lửa lóe lên rồi lan ra như những mảnh sáng li ti trên thanh củi. Ánh sáng gợi nhắc hình ảnh những bóng điện nhìn từ phía xa đang từ từ bật sáng khi bóng chiều tàn dần trong thành phố. Nhiều buổi chiều của những năm về trước, Di ngồi bên ban công xiên thịt vào que nướng, thảng Phương lười nhác ngồi bên Nhã trong nhà chờ Nhã gọt hoa quả. Nhắm mắt lại Di vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân anh di chuyển trong lúc bê mấy chai bia ra cạnh chỗ cô ngồi rồi châm thuốc hút. Lúc nào anh cũng quay người sang bên phải vì sợ khói thuốc làm Di nhăn mặt. Di quen với gương mặt nhìn từ phía bên phải của anh hơn. Ở bên đó, phần tóc mái dài hơn, che khuất đuôi mắt, sống mũi cao có dấu mờ mờ của chấm mụn ruồi, khoe miệng hơi trẻ xuống khi ngậm điếu thuốc. Giấy phút đó Di quên mất mình đang sống trong những ngày hiếm hoi anh ở nhà, cứ ngỡ rằng anh cứ ngồi đó mãi, chỉ cần mở cửa bước ra ban công là thấy. Anh nói rằng không ai làm thịt xiên nướng ngon như Di, kể cả ông già ở phố Tàu với bàn tay thoăn thoắt phồng lên bởi hơi nóng lửa than. Mọi người ăn thịt nướng vào những ngày hè nóng bức với bia ướp đá, vào những ngày đông lạnh giá với rượu gạo trắng cho đến khi quần áo ám mùi. Có lần anh gọi điện bảo anh nhớ mùi nước mắm, mùi thịt nướng ướp nước mắm ngọt hơn và đậm hơn mùi thịt nướng ướp nước tương hay ướp cà ri ở bên đó. Di và anh không gặp nhau nhiều, có lúc ngoài hình ảnh gương mặt anh nhìn từ phía bên phải ra, tất cả còn lại trong Di đều có vẻ quá mơ hồ. Có thể trong lúc đó anh đã đổi một kiểu tóc mới, cạo râu thường xuyên hơn, không còn mặc áo ngắn tay và đeo cái vòng da nâu nữa. Ngoại hình của họ thay đổi theo thời gian và theo thời tiết trong năm, bởi vậy họ nhớ nhau bằng những thứ không thay đổi khác: giọng nói và mùi hương. Có lần một người bạn nói với Di rằng anh đang theo đuổi một cô gái mới chuyển đến ở tầng ba khu học xá. Thịnh thoảng thay vì đi thang máy lên tầng tám, anh lại leo bộ lên tầng ba, đứng tần ngần hồi lâu trước ban công phơi đầy quần áo của cô gái đó. Hết một tháng thì anh dừng lại, chưa nói với cô gái kia lời nào, mặc cho cô đợi chờ mỏi mắt. Cuối cùng, khi anh biến mất tăm, cô gái đã vô cùng tức giận, giận anh sao nhút nhát đến vậy, đứng trước cửa phòng người ta gần tháng trời mà không dám làm quen. Cô đến gặp anh, hỏi cho ra lẽ thì anh trả lời rằng: “Vì cô đã thay loại nước xả vải mới, không phải là loại nước xả vải mang từ Việt Nam sang, không phải loại mà bạn gái tôi hay dùng.” Có nhiều chuyện mà thời gian trôi qua, lâu dần Di không còn nhớ nữa,

chỉ có những điều nhỏ nhặt như vậy vẫn đầu đó lẫn khuất, in rõ trong đầu óc cô, như tiếng thở của anh xen lẫn những âm thanh lạo xạo từ những cuộc điện thoại đường dài chẳng hạn.

“Thịt đã xong chưa...?” Anh hàng xóm quay lại nhìn Di, bên cạnh anh ta bếp lửa đã đỏ hồng. Câu hỏi của anh ta ngưng lại ở cuối câu vẻ hơi bối rối.

“Di”, Di tiếp lời.

“Ồ, Di.” Anh ta lẩm nhẩm, quệt mồ hôi trên trán. Trong ánh sáng lơ mơ của bóng đèn vàng yếu ớt ở sân, mặt anh hàng xóm hiện ra đầy những vết nhọ nhem. Những vết nhọ bị cánh tay quét qua loang trên mặt thành những khoảng đen mờ mờ. Di bật cười. Anh ta nhìn cô, có vẻ gì đó như ngỡ ngàng nhiều hơn là bực bội.

Những xiên thịt nướng cháy xèo xèo trên bếp lò hồng rực.

“Trời ơi, hai người siêu quá, em mới vào bếp nhìn nồi lẩu mà choáng váng luôn.” Dũng xuất hiện ở đằng sau họ, cùng với Chi và cô dâu, chú rể. Mọi người nhìn những xiên thịt nướng và bếp than đỏ hồng vui sướng.

“Hôm nay phải làm một bữa ra trò mới được, anh Vũ đúng là anh hùng cứu đói, lát nữa em sẽ mời anh vài chén.” Chú rể hào hứng, lạnh chanh lại bê cái bếp than để chính giữa bàn.

Món ăn làm mọi người thích thú nhất ngày hôm đó là món cá hồi nướng bơ theo kiểu Pháp nhưng lại được bọc lá chuối và rắc lá chanh xắt sợi. Di thì nhớ nhất hương thơm của tất cả các loại gia vị trong cái cối nhỏ mà anh hàng xóm đều tay giã. Hương thơm đó khác hẳn với hương thơm của những xiên thịt nướng ở nhà. Đã lâu lắm rồi Di không ăn thịt nướng của bất kì người nào làm, lâu đến nỗi Di mặc nhiên nghĩ rằng vị thịt nướng là phải như vậy, giống như nhiều thứ khác với Di sẽ không bao giờ thay đổi. Những tiếng thở đều đều và âm thanh lạo xạo của những cuộc điện thoại đường dài cũng vậy. Khi áp tai vào điện thoại và lắng nghe những tiếng thở đó, Di cứ nghĩ mãi về mùi hương tối nay mà không để ý anh hàng xóm cũng đã bước ra ban công. Anh ta nói gì đó với ông chủ rồi cúp máy.

“Cô làm gì ngoài này vậy? Lạnh quá, mọi người ngủ hết cả rồi.”

Di giơ chiếc điện thoại vẫn áp bên tai lên. “Còn anh?” Di hỏi.

“Tôi không ngủ được, mà tôi đâu thấy cô nói gì.”

“Tôi chẳng biết nói gì cả.”

“Vậy cúp máy đi.”

Di cười, hạ chiếc điện thoại xuống, nắm trong tay nhưng không tắt máy.

“Sáng mai tôi về sớm.” Cơn gió lạnh thổi tới làm anh ta so vai. Anh ta nhìn Di đang chậm chạp dùng cả bàn tay vuốt tóc về hai bên má rồi bước tới gần cô hơn.

“Anh muốn uống gì không?” Di hỏi rất lơ đãng.

“Chờ tôi một chút.” Anh ta nói rồi đi mất. Một lúc, Di đứng với cái điện thoại nắm hờ trong tay, những tiếng rộn rạo vẫn phát ra đều đặn từ ống nghe. Đêm ở nơi này quá lạnh. Cái lạnh như hòa tan mọi xúc cảm. Người ta như tan vào sương đêm.

Anh hàng xóm trở lại với hai cốc trà nóng, thứ trà thảo dược anh ta tìm thấy trong bếp. Di nhấp một ngụm nhỏ, nghe vị cam thảo ngọt ngọt tê tê nơi đầu lưỡi, đánh thức mọi giác quan.

“Anh ở đó lâu chưa?” Di hỏi anh ta mà không nhìn.

“Ở đâu cơ?” Anh ta vừa xoay xoay cốc trà trong lòng tay vừa nói.

“Ban công nhà đối diện.”

“Một năm, sáu tháng, hai mươi tám ngày.” Anh ta vừa trả lời vừa nhìn đám lá của cây hạt dẻ dưới sân chập chờn trong vùng sáng leo lét của bóng đèn hắt ra từ ban công.

Di nhìn anh chàng có vẻ ngạc nhiên, anh ta nhún vai, uống một ngụm trà.

“Còn cô?”

“Hai năm lẻ mấy ngày kể từ lúc tôi không còn đếm nữa.”

“Chà, lâu vậy rồi cơ à?”

Di khẽ gật đầu rồi cả hai cùng nhìn về phía trước. Phía trước là bầu trời đen thẫm, mảnh trăng cuối tháng mỏng manh, vàng lợt. Cây hạt dẻ dưới sân xạc xào trong gió.

11. Chương 11

Vũ trở về thành phố buổi sáng ngày hôm sau. Cô gái sofa gật đầu với anh rồi chui lên xe ngồi trước, ngã đầu vào cửa sổ, kéo khăn che mặt trong lúc anh tạm biệt mọi người. Chuyển xe khách vắng vẻ trôi lên thụp xuống trên con đường gập ghềnh, Vũ chấp chờn trong giấc ngủ với hình ảnh những tán lá xao xác, đôi mắt cô hàng xóm bất động nhìn về phía trước và mảnh trăng khuyết như dấu móc mờ nhạt trên bầu trời đêm, dường như với nó, bầu trời chỉ là một điểm treo tạm bợ. Sáng hôm đó Vũ có lớp dạy riêng với EJ. Hôm nay Vũ dạy EJ cách pha chế các loại măm dưng ón ăn mà cậu muốn học, sau đó dẫn EJ đi chợ để cậu tự tay mua tất cả các loại măm ỉnh. Vũ nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, EJ đã bụm miệng muốn nôn khi Vũ mở lọ măm tôm để trên bàn. Anh chàng cao gầy mét chín với gương mặt đàn ông còn hằn dấu vết mờ mờ của bộ râu quai nón kéo vạt áo chemise lên che mũi, một tay ôm bụng. Vũ nhìn rõ từng đợt, từng đợt phản ứng của dạ dày cuộn lên trên cần cổ EJ và cậu khó nhọc thở. Cả ngày hôm đó, EJ không rời lọ măm tôm. Cậu đeo khẩu trang và nghiên cứu nó như một nhà khoa học thực thụ mặc cho đôi mắt xanh đỏ hoe vì sự phản đối cực lực của khứu giác. Nếu Vũ không ngăn cản, có thể cậu sẽ ôm cả lọ măm tôm đi ngủ. Vũ chưa bao giờ thấy người nào có kiểu quan tâm đến ẩm thực kỳ lạ như EJ. Trong tất cả những ngày ở Hà Nội, trừ ba buổi học riêng với Vũ, EJ đi khắp nơi để ăn tất cả những món Việt mà người ta đồn đại là ngon. Một ngày có thể ăn tới tám bữa, ăn, chụp ảnh và ghi chép không mệt mỏi. EJ không đi thăm di tích, không đi ngắm cảnh đẹp, cậu lúc nào cũng ăn. Vũ không có quyền được thắc mắc về học viên của mình. EJ đã đích thân chọn Vũ và yêu cầu được học riêng, Vũ chỉ biết như vậy. Cậu thân thiện, đơn giản, thậm chí có phần phóng khoáng nhưng lại rất quyết liệt với những yêu cầu trong lúc thực hành. EJ khác hoàn toàn những học viên khác của Vũ, những người mà có thể khi rời Việt Nam bài học trên căn gác của khách sạn về những món ăn Việt mà họ thích thú chỉ còn là một trải nghiệm du lịch đáng nhớ mà thôi.

Vũ nhìn cậu học viên cao lêu nghêu chỉ chừng ngoài hai mươi, áo chemise kẻ khoắc ngoài áo phong trơn màu ghi xám, nước da trắng, đôi mắt xanh linh hoạt đang vui vẻ yêu cầu mua tất cả các loại măm của cô bán hàng. Cậu đọc tên các loại măm rành rọt bằng tiếng Việt và gọi Vũ tới kiểm tra. Vũ gật đầu về ứng ý nhưng cậu nói rằng còn một loại măm nữa cậu quên chưa mua. Bỏ mặc Vũ đứng tần ngần giữa chợ như anh chàng khách du lịch lơ ngơ, EJ chạy biến đi và lúc sau quay về với một hũ cháo.

“Tôi muốn học pha chế cái này với vịt”, EJ nói bằng thứ tiếng Việt tự chế của cậu.

“Cái này không phải là măm, cái này là cháo. Hôm nay mình học măm thôi.”

“Tôi biết hết măm rồi, măm tiêu chấm giò thủ, măm chua ngọt chấm bún chả, măm tôm chanh chấm bún đậu... Tôi muốn học cái này.” EJ tuân một tràng.

Vũ nhìn đồng hồ. Tối nay, chín giờ Vũ hẹn với thằng Phong công tử để trả đôi giày. Bảy giờ Di về đến thành phố, tám giờ Di xuống quán. Để kịp đi mua chậu cây và thương lượng với Di, Vũ cần về kịp lúc bảy rưỡi. Bây giờ đã gần sáu giờ tối, buổi học chỉ còn mười lăm phút nữa là kết thúc và EJ muốn làm vịt nấu cháo. Vũ lắc đầu với EJ.

“Tôi không dạy được. Hết giờ mất rồi. Để buổi sau đi.”

“Tôi có thể trả thêm.” EJ nhìn Vũ không chớp mắt.

“Tôi xin lỗi. Mình về thôi.” Vũ khẽ mỉm cười với EJ rồi xách cái túi đi chợ linh kinh các loại măm, quay người đi trước.

EJ lặng lẽ theo Vũ về khách sạn. Cậu biến mất ở hành lang mà không chào Vũ. Chắc cậu muộn bữa tối ở đâu đó. Vũ thay đồ rồi lững thững bước xuống sảnh, không ngừng nghĩ về các loại châu cây. Anh giật mình khi thấy EJ vội vàng chạy vào với một con vịt đã được làm sẵn trên tay và linh kính các loại rau gia vị. Cậu thở hổn hển.

“Cậu không được dùng bếp giờ này đâu”, Vũ nhắc nhở.

“Tôi có thể sẽ rời Việt Nam ngay đêm nay, nhưng trước khi đi tôi phải học nấu cháo với vịt. Anh phải giúp tôi.”

Vũ thấy đôi mắt xanh ửng đỏ nhưng quyết liệt, con vịt và hũ cháo vẫn lăm lăm trên tay. “Hôm nay cũng có thể là ngày cuối cùng tôi đứng lớp với cậu.” Vũ nghĩ thầm và nhớ tới lá đơn xin thôi việc để trong tủ đồ rồi thở dài theo cậu ta quay lại bếp.

Trong lúc Vũ sơ chế vịt, EJ từ từ mở hũ cháo, theo phản xạ cậu ta né người khi cái nắp mở ra hoàn toàn. EJ từ từ cúi xuống, khẽ hít mùi cháo. Không biết hương vị đó EJ nhận thấy như thế nào nhưng cậu không nhăn mặt.

“I know you may want to be with someone tonight cause so do I. (Tôi biết có thể tối nay anh muốn được ở bên ai đó vì tôi cũng vậy.)” Bỗng nhiên EJ nói bằng tiếng Anh.

“Not someone... (Không ai cả.)” Vũ ậm ừ.

EJ chăm chú quan sát từng động tác của Vũ rồi ghi chép cẩn thận cho đến khi tận tay cậu đổ vịt vào nồi và vặn lửa liu riu.

“Cậu cần đun như vậy ba mươi phút.”

Vũ tháo tạp dề, ngồi xuống ghế. Bên ngoài cửa sổ, con đường nho nhỏ của khu phố đã lên đèn. Cô hàng ngô luộc đầu ngô đối diện mở cái nắp vung nồi gang to, khói trắng bốc nghi ngút. Mùi của ngô, của mía thanh, râu ngô và lá ngô non lóit nổi bay lên thanh thanh, ấm áp.

“Why do you leave in such a hurry? (Sao cậu đi vội vậy?)” Vũ thắc mắc.

“My girl friend’s name is Jessica Bao Lam. (Bạn gái tôi tên Jessica Bảo Lâm.)” EJ đốt một điếu thuốc. “Her Vietnamese name is Bao. (Tên Việt Nam của cô ấy là Bảo.)” EJ ngồi xuống bên cạnh Vũ, cậu ta ngồi gập người, rít một hơi thuốc.

EJ rời Canada đã ba tháng rồi. Ba tháng cậu chỉ có thể liên lạc với Bảo qua skype ba mươi phút mỗi ngày vì lệch múi giờ và vì Bảo phải dậy sớm đi làm vào sáng hôm sau. Bạn gái EJ làm biên tập ở tờ báo địa phương. Mẹ cô là người Việt Nam, cô chỉ sống với mình bà. Chưa bao giờ Bảo về Việt Nam. Cuộc sống của một bà mẹ đơn thân trên đất lạ không đủ điều kiện để mẹ Bảo nghĩ đến việc về thăm quê. Đến khi Bảo khôn lớn và bà có thể thì những người thân cuối cùng ở quê hương đã không còn. Bảo chỉ biết Việt Nam qua những món ăn của mẹ, qua những câu chuyện chấp vả đến vụn vặt mà một số thứ trong đó Bảo chưa từng biết mặt biết tên. Bảo mơ ước được đưa mẹ về “nhà”. Nhưng năm tháng trước, trên đường chở mẹ đi đặt áo dài ở tiệm người Việt, chiếc xe của Bảo bị một cái xe tải tông phải. Mẹ Bảo mất trên xe cấp cứu, còn Bảo vĩnh viễn không thể bước đi được nữa. Bảo phải tới bệnh viện mỗi tuần một lần để trị liệu và theo dõi lá phổi đã bị cắt mất một phần ba. Giấc mơ Việt Nam của mẹ con Bảo có thể chẳng bao giờ thành sự thật. Giờ thì EJ đang sống giấc mơ đó ở đây, học những món ăn Việt Nam mà Bảo chưa kịp học từ mẹ. Những món ăn đó là thứ duy nhất mà lúc mẹ còn sống đã gắn Bảo với Việt Nam, với “nhà” của Bảo. EJ xin nghỉ vô thời hạn ở văn phòng luật sư, một mình khoác ba lô rời xa Bảo để đến đây, một tuần ba lần trên căn gác lợp ngói đỏ của cái khách sạn sơ sài giữa lòng phố cổ học nấu ăn với Vũ. Không ngày nào cậu không nghĩ đến việc rời khỏi đây, không ngày nào cậu không giật mình giữa đêm với hình ảnh Bảo một mình rời khỏi giường, khó nhọc ngồi xe lăn nhưng nụ cười của Bảo khi nghe kể về những món ăn, về người thầy Việt Nam nhìn nhang nhác tài tử Chánh Tín trong những bộ phim của mẹ và là một chuyên gia về nước mắm lại giữ EJ ở lại đây. Món ăn nào cậu học mỗi ngày cũng là món ăn cuối cùng, nhưng ngày hôm sau nó sẽ được thay thế bằng một món ăn cuối cùng khác bởi vì EJ không bao giờ biết chắc cậu đã mang đủ Việt Nam, mang đủ mẹ về cho Bảo hay chưa.

Vũ luôn cảm thấy anh chàng mắt xanh với đôi giày đi bộ màu xanh rêu bụi bặm này là một người đặc biệt

chứ không phải một người lập dị. Và bây giờ Vũ hiểu rằng mình không sai. Cả Vũ và cậu ta đều là người xa lạ với nơi này nhưng giờ đây họ cùng bị gắn chặt với mảnh đất này, không thể rời đi. Hà Nội có câu trả lời cho cuộc đời họ.

12. Chương 12

Di mở va li lấy khăn bông lau tóc rồi lại ra ngồi ở ban công. Nếu không có ban công nhà đối diện thì tầm nhìn của Di chắc rộng hơn thế này. Mùa đông ở đây vẫn lạnh và khô. Sự yên tĩnh hiếm hoi khi thành phố lên đèn, khi người ta trở về nhà với bữa cơm gia đình vẫn mang lại cho Di cảm giác dễ chịu. Mười năm nữa trôi qua, nếu Di vẫn ngồi ở đây như thế này thì nó có thể giống một buổi chiều nào đó trong quá khứ của Di không? Có người nói rằng cuộc đời này như một tấm gương tự phản chiếu chính nó. Một ngày nào đó con người sẽ sống lại ở một không gian, một thời gian của riêng mình trong quá khứ. Di muốn chắc rằng khi ngày đó đến, cô sẽ không quên làm những việc mà cô đã làm, không quên cảm thấy những điều mà cô đã cảm thấy. Di lẩm nhẩm những điều đó trong đầu, ghi lại mỗi năm trong tâm trí nhưng có cảm giác rằng có nhiều điều đã dần dần trở nên lạnh lẽo.

Di lục tìm dưới đáy va li, chiếc váy dự tiệc duy nhất của Di nằm bẹp gí dưới một đồng quần áo lộn xộn. Một cái váy màu đen ngắn trên đầu gối với phần tay áo và ngực áo bằng ren mỏng đi kèm với bộ vòng pha hai màu đen và ánh kim. Cái váy không thời thượng nhưng cũng không lỗi mốt. Di lục tìm đồ trang điểm trong ngăn lưới của va li, một cái chì kẻ lông mày màu nâu đậm – màu tóc của Di, một thỏi son màu đỏ, một hộp gel kẻ mắt còn nguyên và một thanh mascara đã vón cục. Di soi mình trong gương. Gương mặt Di không dễ nhìn lắm, mắt không to, mũi thẳng nhưng hơi ngắn, miệng lại hơi rộng. Di trang điểm rồi chải tóc, cố gắng chuốt mascara đã khô lên mắt và dùng một thỏi son cho cả môi và má, riêng phần má Di chỉ xoa xoa qua loa, chẳng hiểu có rõ là má hồng hay không nữa. Di thay váy rồi kéo lê đôi dép loạt xoẹt xuống quán.

Vinh và Thu đã đến từ bao giờ. Thu dựng chổi vào tường, lau tay vào tạp dề trong lúc thằng Vinh chậm chậm nhả từng hơi thuốc trên cái ghế chờ ngoài cửa quán. Nghe tiếng dép, nó ngẩng lên.

“Kịch bản năm ngoái nguyên xi.” Thu nhìn Di từ đầu đến chân thờ dài.

“Nào, người đẹp đẹp lên, vào thẳng trong nhà.”

Thu thả phịch xuống đất một đôi giày cao gót mảnh mai màu đen tuyền với đường viền ánh kim.

“Ít ra năm nay mày không mặc váy và đi bốt vải dù. Nếu không muốn tao ghét cái váy mày đang mặc thì có thể thay cái này.” Thu ném cái váy đen khác lên bàn. Một cái váy đen lệch vai kiểu ôm sát người cùng đôi găng tay duyên dáng cùng màu đen. Di nhìn cái váy rồi để một chiếc giày xuống đất, xỏ chân vào. Chiếc giày hơi rộng một chút nhưng vẫn có thể di chuyển dễ dàng.

“Tao mượn đôi giày.” Di nói với Thu rồi đi khắp quán, bật thêm đèn. Trên cả hai bức tường dòng chữ “Happy Valentine’s day” màu bạc sáng lấp lánh. Những dây kim tuyến dài và bóng bay ánh nhũ được gắn trên trần quán. Ban nhạc đã đến cùng với thằng Phương. Kimora và hai cô bạn ca sĩ bước vào sau cùng.

“Hôm nay, ngoài ba bài chính thì hát theo yêu cầu của khách nhé, mỗi ca sĩ hát một bài chính.” Thằng Phương nói với ban nhạc. Mọi người đang chỉnh trang lại nhạc cụ trên sân khấu.

“Ba bài chính là những bài gì?” Một thành viên trong ban nhạc hỏi.

“More Than Words.” Thằng Phương đang trả lời thì Thu chen vào: “Hôm nay Kimora không hát đâu, bỏ bài ấy ra đi.” Thằng Phương có vẻ chưng hửng nhưng nó không nhìn Kimora mà quay đi ngay: “Dợt trước một tí, có hai bài chính là...”

Kimora ngồi xuống ghế, nhoeo cười với Di rồi nhìn về phía sân khấu. Hai cô bạn của cô đi về phòng vệ sinh để thay đồ diễn. Thằng Phương đứng cạnh sân khấu, dựa lưng vào thành loa, vừa hút thuốc vừa xem lại tờ chương trình về chăm chú. Di và Thu nhìn nhau trong giây lát rồi Thu quay người bỏ vào trong giúp thằng Vinh đang tất bật với đồng ly tách. Di đứng dậy. Di nhớ lần Nhã quay lại tìm cả bọn hai tháng sau khi quán mở cửa và tám tháng sau khi nó đi. Lúc đó, thằng Phương đang đứng sau quầy rửa cốc. Theo từng bước chân của Nhã, Di đứng ở đây, tim đập thình thịch. Với tính khí nóng nảy của thằng Phương, Di sợ rằng những cái cốc trên tay nó sẽ bay như mưa. Nhã hơi co người lại, hai vai run run nhưng vẫn bước về

phía trước. Thăng Phương không nói gì, nó vẫn chậm rãi lau cốc cho đến tận khi Nhã đứng trước mặt nó. Rồi bằng những cử động nhẹ nhàng nó pha một ly Blue Lagoon mà Nhã thích uống rồi đặt trước mặt cô.

“Ly này anh mời, lâu quá không gặp em.”

Nhã bật khóc. Phải rồi, Di cũng bật khóc. Những lời đó không thể là lời mà Thăng Phương nói với Nhã, cô gái mà nó đã yêu sáu năm, cô gái thân thiết đến độ đã trở thành một phần của nó. So với việc nói những lời đó thì chẳng thà nó ném vỡ hết ly tách ở quán còn hơn. Chỉ bằng một câu ngắn gọn như thế, Thăng Phương kết thúc mọi thứ: hạnh phúc, nỗi đau, sự giằng co và cả niềm hy vọng. Không có câu trả lời nào dành cho người đã làm mình tổn thương cay đắng hơn việc tha thứ và ngừng quan tâm. Thăng Phương đẩy hộp giấy đến trước mặt Nhã, nhìn Nhã khóc bằng cái nhìn trong suốt như nó vẫn nhìn những đứa con gái khác.

“Anh không giỏi mấy chuyện này, nếu em cần tâm sự thì để anh gọi Thu hoặc Di.” Nó định quay người bước đi thì Nhã nắm lấy bàn tay nó, rất chặt. Nó vỗ nhẹ lên bàn tay Nhã rồi đặt tay cô xuống mặt quầy bar. Đó không phải lần cuối cùng Nhã tìm đến đây nhưng dường như với Thăng Phương, quá khứ như một cái đĩa đã bị xóa sạch, không còn dấu vết. Nỗi đau chỉ đơn giản là nỗi đau chứ không vì một ai đó hay gắn kèm với bất kỳ cảm xúc oán giận, nhớ thương nào khác. Điều này có lẽ đã làm cho Nhã đau đớn hồ nghi về chính sự hiện hữu của mình trong quá khứ của Thăng Phương. Nhã không biết về ba tháng trời Thăng Phương đóng cửa. Mỗi ngày hai bận, Di để cơm và thuốc lá trước cửa phòng nó và cố gắng lắng nghe bất kỳ âm thanh nhỏ nhoi nào của sự sống phát ra từ đó. Di từng muốn nhưng không thể phá tung cánh cửa để bước vào bởi Di hiểu cánh cửa đó như cái vòng chần cuối cùng để Thăng Phương giữ lại sự tự tôn của nó. Một ngày cuối thu, hai năm trước, Thăng Phương mở cửa bước ra, gầy như một chiếc lá rụng, mái tóc mọc dài thưa thớt và làn da trắng nhợt nhưng nó nhìn Di mỉm cười. Nụ cười làm Di đau lòng hơn cả một lít nước mắt.

“Tối dẫn tao đi ăn nhé!”

Nó đi cắt tóc trong lúc Di giúp nó dỡ đồ từ va li, xếp lại vào trong tủ. Những lúc trước, khi Di buồn, nó hay tới nhà, kéo Di ra khỏi chăn, tha Di đi hết từ phố này đến phố khác, quán này đến quán khác, ăn đến no căng bụng, uống đến khi nào Di kêu buồn ngủ mới thôi. Nó không bao giờ an ủi Di, nói những điều có nghĩa lý. Nó cho Di có quyền được buồn, được ngu ngốc, được đại khờ theo cách Di muốn. Thi thoảng, nó ngồi cạnh đàn cho Di nghe bài Jamaica Farewell hết lần này đến lần khác mặc cho Nhã đợi nó đến ngủ gục trên giường của Di.

Thăng Phương bảo Di rằng, con gái với nó bây giờ giống như những thanh nước đá di động, những thanh nước đá mà khi đứng gần nó không thấy gì ngoài hơi lạnh như khói đang toát ra. Nó bắt đầu cặp kè với đám con trai và nhìn con gái bằng cái nhìn trong suốt. Nó đã học từ người giỏi nhất rằng tàn nhẫn và thản nhiên là cách nhanh nhất để kết thúc mọi việc. Giống như một ngày, bình thường như bao nhiêu ngày khác trong sáu năm yêu thương của nó, người ta để lại ba chữ “em đi đây” và xách va li lên máy bay. Nó không biết rằng sự tàn nhẫn và thản nhiên đó không phải chỉ khiến mọi chuyện kết thúc mà còn tàn phá bản thân nó, biến nó thành một thứ “nửa nạc nửa mỡ” như lời Thu. Tận sâu trong thâm tâm đã vỡ nát của Thăng Phương, người nó yêu vẫn không có lỗi. Người ta được quyền ngu ngốc và đại khờ theo cách mà họ muốn.

Di chứng kiến Thăng Phương áp dụng bài học đó với rất nhiều cô gái, dù những người này mới chỉ mơ hồ mong muốn một cái nhìn ấm áp từ nó. Có lẽ với đám con gái, Thăng Phương cũng là một tảng băng mà bất kỳ ai tới quá gần sẽ bỏng vì cóng lạnh. Nó lạnh lùng đủ để người ta bỏ chạy khi chưa kịp với bàn tay về phía nó. Chưa cô gái nào tới đủ gần để bị tổn thương và để Thăng Phương nhận thấy rằng sự tàn nhẫn và thản nhiên của nó còn có khả năng tàn phá.

Và rồi Di có thói quen lần theo ánh mắt của Kimora khi câu hát đầu tiên của bài What’s Up kết thúc, khi Thăng Phương lặng lẽ đàn Jamaica Farewell cho Di nghe những lúc Di cầm trên tay một ly Jack tonic và rồi ánh mắt đó chúi xuống, chênh chao trên mặt đất trước khi Kimora ngẩng đầu, mỉm cười bình thản với Di. Những lúc như vậy, Di không còn hiểu nhiều về cảm xúc của mình nữa, cô chỉ biết rằng ánh mắt đó không phải là ánh mắt của một thanh đá tỏa ra hơi lạnh. Di không muốn đứng về phía Thăng Phương nữa. Di muốn nó hiểu điều mà Di chưa có cơ hội để hiểu: rằng người đến sau có thể sẽ không đủ tỉ mỉ để xắt nhỏ khoai tây và cà rốt khi nấu canh sườn, không đủ kiên nhẫn để nhắc nó mang khăn quàng cổ mười lượt một ngày để không sụt sịt suốt cả mùa đông. Người đó sẽ có cách riêng để yêu nó, thương nó, ở bên cạnh nó và

có thể sẽ không bao giờ tàn nhẫn và thản nhiên. Dù Kimora không phải là người con gái đó đi nữa nhưng tình cảm mà cô đang có đủ để thằng Phương không có quyền coi cô là không khí, là thanh đá tỏa hơi lạnh.

Di mím môi bước tới chỗ thằng Phương, định bụng sẽ kéo nó ra ngoài để trình bày bài diễn thuyết dài dằng dặc trong đầu mà chính cô còn chưa biết bắt đầu từ đâu thì bỗng một người đi vượt qua mặt Di. Kimora giật phăng tờ chương trình trên tay thằng Phương rồi búng tay ra hiệu ột thành viên trong ban nhạc. Thành viên này ném cây guitar cho cô, Kimora ấn cây guitar vào tay thằng Phương.

Cô bước lên sân khấu, ngồi xuống ghế trong lúc thằng Phương điềm nhiên chậm chậm nối dây vào thùng đàn. Nó thử vài nốt rồi gõ nhịp chân, tiếng guitar vang lên bập bùng bản More Than Words nhưng Kimora ra hiệu cho nó ngừng lại. Cô nói vào mic Big Girls Don't Cry. Thằng Phương thả lỏng đầu gối chân trái, vẫn ngâm điệu thuốc trên môi, so dây lần nữa rồi ném điệu thuốc xuống sàn, di chân. Tiếng nhạc lại vang lên.

13. Chương 13

Vũ bước vào quán khi cơn mưa cuối mùa lạnh giá lác rắc rơi. Áo khoác của anh thấm nước. Vũ vừa vuốt lại mớ tóc ướt mưa vừa chùi giày vào thảm. Trên sân khấu, cô ca sĩ da màu đang ngồi trên ghế, mái tóc xoăn xòa tung dưới vành mũ amish, bàn tay với những móng nhỏ sơn đen nắm chặt lấy mic, bên cạnh là anh chàng xỏ khuyên đen đang ôm cây guitar. “And now: Big Girl Don't Cry, for all the broken hearts tonight. (Và bây giờ là Big Girl Don't Cry, dành cho tất cả những trái tim tan vỡ tối nay.)” Cô ca sĩ nói vào mic và nhìn khán giả. Tiếng nhạc chậm chậm vang lên. “Na na na na, the smell of your skin lingers on me now... (Na na na na, hương thơm của cơ thể anh vẫn như ở ngay đây.)”

Vũ bối rối nhìn dòng chữ “Happy valentine's day” trên tường và những dây kim tuyến rủ xuống từ trần quán. Có thể vì thế hôm nay EJ muốn trở về nhà. Vũ cúi xuống nhìn lại cái chậu sứ nhỏ trong túi giấy anh đang cầm trên tay vẽ đầy bản thảo. Một tiếng nữa là đến giờ hẹn với thằng Phong rồi, vậy mà bây giờ Vũ cũng chỉ muốn được về nhà thôi. Có lẽ không nên phiền người khác vào ngày Valentine. Vũ đang định quay lưng bước đi thì một tiếng nói vang lên bên tai.

“Nếu anh muốn thì tôi có thể chỉ cho anh chỗ ngồi.”

Trong ánh đèn vàng nhàn nhạt chiếu ra từ quầy bar, một người con gái tiến đến chỗ Vũ, gương mặt hiện rõ dần với những đường nét quen thuộc. Mái tóc của cô gái được búi gọn lên, đôi mắt được kẻ đen to lạ lẫm nhưng lại rất hợp với bộ váy cô đang mặc. Cô bước về phía Vũ với những bước chân không được uyển chuyển lắm trên đôi giày cao. Vũ gật đầu chào cô.

“Anh đến tìm tôi hay đến nghe nhạc?” Cô hàng xóm hỏi.

Vũ nhoẻn cười trấn tĩnh: “Tôi đến tìm cô nhưng không biết hôm nay ở đây lại đông như vậy.”

Cô gái chỉ tay về phía sofa: “Đó là chỗ riêng của chúng tôi, anh có thể ngồi, tôi sẽ lấy đồ uống cho anh.”

Vũ lật đật bước về phía chiếc sofa, tay nắm chặt cái túi giấy. Anh cởi áo khoác, vắt lên thành ghế. Nếu biết như vậy, Vũ đã về nhà và thay một bộ quần áo thơm mát hơn. Có thể điều đó chẳng có ý nghĩa gì với ai nhưng sẽ khiến cho Vũ cảm thấy thoải mái hơn thế này rất nhiều. Vũ ngả lưng vào thành sofa về một mồi. Còn bốn tiếng nữa là ngày Valentine đầu tiên mà Vũ quên kể từ năm mười lăm tuổi sẽ qua đi. Sự thật rằng mình đã quên khiến cho Vũ thấy bối rối. Trong một giây, Vũ muốn rời khỏi đây thật nhanh để chạy qua hai mươi hai cây cột điện, đến ngôi nhà hai tầng cũ kỹ ở con phố nhỏ gần ngoại ô, nơi Vũ gặp thằng bé với gương mặt phúng phính, đỏ hồng vì nể. Vũ thấy mình quay lại tất cả những con đường mà Vũ đã đi qua, tỉ mỉ dán những tờ thông báo, quay lại giàn hoa giấy trước hiên nhà An, quay lại cái bụi sân khấu ở sân trường một đêm Valentine, Vũ tặng An một bông hồng dưới bầu trời giá lạnh. Rồi anh nắm tay An. Im lặng, hai đứa nhìn vào khoảng không bắt đầu lãng đãng sương. Vũ đã tặng bao nhiêu bó hoa, bao nhiêu món quà made in France đắt giá, anh không nhớ nổi nữa. Vũ chỉ nhớ một bông hồng đó thôi. Rất nhiều ngày Valentine lạnh giá với tuyết rơi và sương trắng đầy trời, rất nhiều bàn tay ấm nóng đan vào tay anh nhưng Vũ cũng chỉ nhớ cái bụi gỗ ở sân trường đó thôi.

Tiếng ly rượu đặt xuống mặt bàn làm Vũ giật mình. Vũ nhìn cô hàng xóm đang cúi xuống, đôi mắt kẻ đen như một sự ngụ ý trang đẹp đẽ. Vài lọn tóc đã thoát ra khỏi búi tóc ở sau gáy, bay nhẹ trước mặt cô. Vũ chẳng biết gì về cô gái này và cô ta dường như cũng chẳng có nhu cầu muốn biết gì về Vũ, điều đó làm anh dễ chịu khi nhìn thấy cô. Cô ta mang rượu đến cho Vũ, không rời đi, cũng không ngồi xuống bên cạnh Vũ. Cô ta quay người lại nhìn lên sân khấu, quan sát người ca sĩ. Bài hát sắp kết thúc: “But I’ve got to get a move on with my life, it’s time to be a big girl now, and big girls don’t cry. Don’t cry, don’t cry, don’t cry...” (Nhưng em vẫn cần phải tiếp tục cuộc đời này, đã đến lúc là một cô gái trưởng thành, đã trưởng thành thì không bao giờ khóc. Không bao giờ khóc...)”

Cô ca sĩ da màu vuốt tóc, đứng dậy chào khán giả rồi lặng lẽ bước vào trong. Cô đi thẳng lưng, ngang qua mặt anh chàng chơi guitar, vành mũ và mái tóc che gần kín mặt. Cô hàng xóm của Vũ cứ đứng như vậy nhìn trân trân lên cái sân khấu chỉ còn lại một người, nhấp một ngụm rượu từ cái ly trên tay, khoe môi rung rung. Vũ lại nhìn cái chậu sứ trong túi một lần nữa, bỗng cảm thấy vô cùng bất an về sự lựa chọn của mình. Cái chậu mấy chục ngàn này và chiếc giày một ngàn năm trăm đô không ngờ lại có ngày nằm ở hai vế của sự trao đổi. Vũ đang định mở lời với cô ta thì tiếng vỗ tay trong quán ngừng, có tiếng bước chân lên sân khấu.

“Xin mọi người tập trung giây lát. Bây giờ Jukebox sẽ mời lên sân khấu ba cặp đôi may mắn. Mỗi cặp đôi sẽ tiết lộ cho chúng ta biết món quà họ tặng ột nửa trong ngày hôm nay. Cặp đôi nào có món quà ấn tượng nhất do các bạn bình chọn sẽ nhận được phần quà đặc biệt của Jukebox.” Anh chàng MC vừa nói xong, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Anh ta bèn dang rộng cánh tay giữa sân khấu. Cô phục vụ lộng lẫy bước tới đằng sau anh ta trong bộ đầm đỏ cùng màu với son môi, bịt mắt anh ta bằng một mảnh vải đen. Tiếng trống vang lên hồi hộp. Anh ta xoay người một vòng rồi chỉ tay về phía khán giả, ánh sáng chiếu vào điểm tay anh ta chỉ, tiếng vỗ tay lại vang lên ầm ĩ. Một cặp đôi may mắn đã được chọn.

Cô hàng xóm quay lại nhìn ly rượu còn nguyên trên bàn.

“Chắc đêm nay anh không tới để uống?” Cô ta hỏi Vũ.

Vũ nhún vai: “Tôi tới để đưa cho cô cái này.” Vũ giơ cái túi giấy lên, đúng lúc ánh đèn sáng lóa chiếu đến chỗ hai người. Vũ và cô ta cùng che mắt. Mọi ánh nhìn trong quán đều hướng đến chỗ họ và âm thanh xôn xao, ồn ã của tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, tiếng bình phẩm vang lên.

“Xin mời cặp đôi cuối cùng lên sân khấu”, MC tươi cười nói.

Vũ và cô ta nhìn nhau không chớp mắt. Một hồi giữa họ chỉ có ánh sáng trắng lóa đang phản chiếu trong mắt nhau. Vũ như nghe rõ từng tiếng thở của cô ta.

“Các bạn không nên chần chừ vì món quà của chúng tôi rất hấp dẫn.” MC nói và đám đông dường như đã mất kiên nhẫn.

Vũ đứng dậy mà đôi mắt vẫn nhìn cô ta chăm chăm. Cô ta thở hắt ra, khuôn mặt vẫn chẳng có chút biểu hiện của sự bất ngờ hay bối rối. Cô ta đang định quay lên sân khấu nói gì đó thì anh chàng xô khuyen đến tiến tới, cúi sát vào tai cô ta, nói nhỏ: “Giải trí một chút đi.” Anh ta nhìn Vũ hờ hững rồi vòng ra phía sau hai người, khoác vai cả hai, đẩy về phía trước. Cô hàng xóm im lặng, huých nhẹ cùi chỏ về phía sau nhưng vẫn phải bước tiếp. Vũ chưa kịp định thần thì anh đã đứng trên sân khấu với cái áo cardigan màu xanh nước biển đậm đơn giản của ngày thứ Năm, mái tóc chưa kịp khô và cái túi giấy gấp mép trên tay. Vũ nhìn lại cô gái đang đứng cạnh mình, trong ánh đèn sáng rõ của sân khấu, nước da trắng của cô ta nổi bật nhưng những đường nét trên gương mặt với vẻ mệt mỏi cũng lộ rõ hơn.

“Món quà của bạn là gì?” MC nói và chìa mic về phía anh. Vũ chuẩn bị giải thích thì cái túi giấy lọt vào mắt anh ta.

“Có lẽ nó vẫn còn bí mật nên anh chưa nói được đúng không? Tôi xin phép được biết trước bí mật một chút nhé!” Không đợi cho Vũ kịp trả lời, anh ta nâng cái túi lên, nhìn vào trong đó. Đám đông như nín thở.

“Đó là một món đồ gốm sứ, món quà này thú vị đây, giản dị nhưng rất đặc biệt. Các bạn có đoán được đó là cái gì không?” Anh chàng MC có vẻ hơi bất ngờ khi nhìn thấy cái chậu cây nhưng sự chuyên nghiệp khiến cho nụ cười của anh ta bớt gượng gạo.

Rất nhiều người ngồi phía dưới tỏ ra khó hiểu với món đồ gốm sứ của Vũ.

“Bạn gái anh liệu có đoán được không?” Anh chàng MC chìa mic về phía cô hàng xóm. Cô ta đưa mắt nhìn Vũ thật nhanh rồi nói về bình thân: “Một cái chậu cây.”

Anh chàng MC cười lớn: “Một câu trả lời ngay lập tức chứng tỏ bạn rất tự tin và thấu hiểu bạn trai mình, vậy có lẽ chúng ta nên cho cô ấy biết cô ấy có đoán đúng không nhỉ? Mời anh.” Anh ta ra hiệu cho Vũ lấy món quà ra. Đến lúc này thì Vũ thực sự hối hận về sự lựa chọn của mình, cho dù cái chậu cây này không phải là quà Valentine đi nữa thì có lẽ Vũ không nên mang nó đến đây ngày hôm nay. Nếu so với sợi dây chuyền và chuyến du lịch nước ngoài của hai anh chàng kia thì cái chậu cây thật là... Vũ lén thở dài, liếc nhìn khóe mắt, nửa gương mặt có phần xanh xao của cô hàng xóm ở ngay bên cạnh. Anh chỉ muốn ngay lập tức đưa cô ra khỏi ánh đèn và những cặp mắt đang nhìn chăm chú của đám đông. Anh bước tới một bước, nắm cổ tay cô gái, kéo cô về phía sau mình một chút.

“Tôi không có ý định chia sẻ món quà của tôi ở đây, xin lỗi, các bạn có thể tìm một cặp...”

Vũ chưa nói dứt lời thì tiếng cô gái nhỏ nhẹ vang lên sau vai anh: “Anh đưa món quà đó ra sớm bao nhiêu thì anh sẽ đưa tôi xuống khỏi đây nhanh bấy nhiêu.”

Đám đông bên dưới bắt đầu “ồ” lên phản đối. Vũ vẫn nắm chặt cổ tay cô ta. Anh xoay người lại, đứng đối diện với cô rồi nhẹ nhàng thả cánh tay cô ra, lấy cái chậu cây trong túi giấy đưa cho cô. Có lẽ hai người đã có một vai diễn hoàn hảo nếu như cô ta đón lấy cái chậu cây và cùng anh bước xuống sân khấu thật nhanh. Ở phía dưới, anh chàng xỏ khuyên đen, cô ca sĩ và hai người phục vụ đang nhìn họ, cố nín cười. Nhưng trái với vẻ dừng dừng thường lệ, cô ta ôm mặt vẻ như xúc động, nhìn trân trân vào cái chậu cây. Đó là cái chậu cây nhỏ, vừa đủ để đặt cây xương rồng. Trên chậu cây in hình bản đồ thế giới. Vũ đã cố tìm cái chậu gần giống nhất với cái mà anh ném vỡ, chỉ có điều phiên bản của anh có vẻ hơi sặc sỡ. Cái bản đồ in trên đó là một hỗn hợp màu sắc vui nhộn như được đám trẻ con tô vẽ vậy.

Cô hàng xóm không đón lấy cái chậu mà để mặc Vũ đứng bất động trên sân khấu. Đám đông có vẻ chán chường với món quà của Vũ, những âm thanh phản đối vang lên từng hồi. Cô ta vẫn ôm mặt, đôi mắt kẻ đen rưng rưng là tất cả những gì Vũ nhìn thấy qua hai bàn tay. Vũ hối hận vì quyết định của mình. Có thể cái chậu cây đã làm cô ta thấy xấu hổ. Nhưng nếu Vũ đưa cô ta xuống sân khấu bây giờ, liệu cô ta có thấy ngại ngùng hơn? Vũ đang không biết phải làm thế nào thì may sao anh chàng MC đã vội vàng chuyển hướng sang hai cặp đôi còn lại để tới phần quà tặng của các cô gái.

Cô hàng xóm cứ đứng như vậy hồi lâu, đôi bàn tay che gần hết gương mặt. Một giọt nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống tay. Vũ thấy lòng mình nặng trĩu. Có lẽ sự phản đối của đám đông đã làm cho cô thấy tủi thân hơn lúc đầu. Nếu lúc này Vũ có dây chuyền, kim cương hay ngọc ngà gì đó, anh cũng tặng cho cô hết. Vũ nhìn đôi bàn tay trống trơn của mình vẻ chán nản. Cô gái này quá khác biệt và lạnh lùng với Vũ, những gì Vũ thấy ở cô lúc nào cũng chỉ là đôi mắt dừng dừng. Nhưng bây giờ, đôi mắt đó đang vì Vũ mà rơi lệ. Giá như biết nhiều về cô ta hơn, Vũ đã có thể ôm cô vào lòng, để cô giấu gương mặt trên vai anh chứ không phải tự che giấu bằng đôi tay mình.

Anh chàng MC buộc phải quay lại với cặp đôi cuối cùng. Anh ta muốn biết món quà cô hàng xóm tặng cho Vũ. Cô ta đành bỏ hai bàn tay xuống, không lau nước mắt mà đón lấy cái chậu cây trên tay Vũ. Phía dưới đám đông, cô phục vụ đang cố giữ anh chàng xỏ khuyên đen lại.

“Hy vọng món quà của bạn gái sẽ đủ sức giúp cặp đôi này ghi điểm với chúng ta. Liệu món quà có ấn tượng hơn một chiếc khăn len tự đan hay những viên sỏi cô la tự làm hình trái tim không? Món quà của bạn là gì vậy?” Anh chàng MC liến thoắng.

Cô hàng xóm vẫn im lặng, nhìn Vũ như thôi miên nhưng ánh mắt đó lại khiến Vũ có cảm giác như anh là một kẻ vô hình. Rồi đột nhiên những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt không biểu cảm của cô ta. Cô ta nhướn người về phía trước, bàn tay vẫn nắm chặt cái chậu cây, đặt đôi môi lạnh cóng của mình lên môi Vũ. Vũ thấy mình như ngừng thở, đôi môi lạnh lạnh của cô ta vương vất mùi hương của son và hơi rượu nồng nồng. Nước mắt cô ta lem vào má Vũ âm ẩm. Gương mặt cô bỗng chốc ở rất gần, làn da trắng và hàng mi đen đậm. Rồi mặc cho Vũ đang ngỡ ngàng vì bất ngờ, cô ta nắm lấy cổ tay anh, kéo anh chạy khỏi sân khấu, ra khỏi quán.

“Một nụ hôn, có lẽ đó là món quà tuyệt vời nhất cho ngày hôm nay.” Giọng nói của anh chàng MC vẫn vang vọng phía sau Vũ.

Vừa ra khỏi quán thì cô ta bỏ tay Vũ ra, bước vội về phía trước, mang theo cả cái chậu cây.

“Đợi tôi với!” Vũ hồi hải bước theo. Dáng hình cô ta trong chiếc váy đen nhòà đi trong mưa và chông chênh dưới ánh đèn đường, mái tóc ướt sũng, rũ xuống vai lướt thướt. Cô ta chạy chênh vênh trên đôi giày cao gót. Vũ nghe hơi lạnh thấm trong hơi thở mình. Những giọt mưa nặng hạt hơn che khuất dáng hình đã trở nên bé nhỏ của cô ta.

“Chờ tôi với!” Vũ cố gắng nắm lấy một bàn tay cô nhưng cô ta gạt đi. Gương mặt nhợt đi trong mưa. Đôi môi đọng nước run rẩy, cô ta chạy liêu xiêu, một chân trượt ra khỏi chiếc giày. Cô ta nắm chiếc giày còn lại trong tay và chạy tiếp. Con đường nhỏ trước mặt thưa vắng người. Vũ như quay cuồng trong ánh đèn và ánh sáng lấp lánh phát ra từ chiếc giày ánh kim rớt lại trên đường. Anh cúi xuống, lượm chiếc giày lên và nhướn người chạy về phía trước.

“Diiii... Diiii...” Tiếng gọi lan đi trong mưa nghe hoang hoải, một bàn tay kéo vai Vũ lại rồi chạy vượt lên phía trước. Anh chàng xô khuyên đen lao vào màn mưa trắng xóa, áo chemise của anh ta dính bệt vào lưng.

Vũ chưa kịp định thần thì thấy tiếng người chạy đến bên cạnh anh, hơi thở gấp gáp và cuối cùng là khoảng tối của một chiếc ô che kín trên đầu. Cô phục vụ nhìn về phía màn mưa và giữ Vũ lại.

“Không phải lỗi của anh đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cô ta không nhìn Vũ dù chỉ một giây, dường như câu nói đó, cô ta nói với chính bản thân mình...

Vũ và cô phục vụ ngồi dưới hàng hiên của quán. Anh chàng bartender đứng hút thuốc bên cạnh. Vũ nắm chặt chiếc giày trong tay, cả ba nhìn vào khoảng không dạt mưa trước mặt.

“Anh về nhà thay đồ đi, bọn tôi sẽ đợi ở đây.”

Vũ lắc đầu, anh nhấp một hơi từ điều thuốc anh chàng bartender đưa cho.

“Anh không thể từ bỏ chiếc giày đó được à?” Cô phục vụ xoa hai bàn tay vào nhau vì lạnh.

“Có lẽ bây giờ tôi sẽ làm thế. Tôi không hề biết cây xương rồng đó lại quan trọng như vậy.” Vũ cúi mặt nhìn lòng đường loang loáng nước và ánh đèn.

“Cái quan trọng không phải là cây xương rồng.” Anh chàng bartender chống một tay vào tường.

“Đúng hai năm trước, cũng vào ngày này, ở trong cái quán này, cùng một món quà mà anh vừa mới tặng, một chậu cây có in hình bản đồ thế giới...” Giọng cô phục vụ hòa lẫn tiếng mưa lúc to, lúc nhỏ.

14. Chương 14

Di không muốn dừng lại nữa, cô sẽ chạy, chạy mãi, cho đến lúc cô hòa tan vào cơn mưa này, đến lúc những giọt nước buốt lạnh làm cô đông cứng. Ký ức chỉ kéo về trong những cơn say, khi sự chuyển choáng làm cho Di bất động trên giường và làm lu mờ ý thức của cô. Vì thế Di tránh xa rượu và không bao giờ cho phép mình say. Di thấy mình mâu thuẫn và mệt mỏi đến tận cùng vì điều đó. Cô sợ hãi mỗi khi một chi tiết trong câu chuyện của cô trở nên phai nhạt, cô sợ rằng một ngày nào đó cũng giống như với Phương, ký ức chỉ còn là một cái đĩa trắng không hình không tiếng. Nhưng Di cũng sợ mỗi lần cô đắm chìm trong ký ức đó và nghe tất cả những đau đớn, ngọt ngào, cay đắng làm cô hồi tiếc. Di chạy trên nền đường thô ráp và ướt lạnh, gương mặt cô ướt nhòè trong mưa. Thứ duy nhất mà Di cảm thấy là hơi thở của cô theo từng bước chân. Trước mặt Di là màn mưa trắng xóa, sau lưng cô cũng vậy và dù cô không hề say nhưng lúc này ký ức vẫn trở về.

Một cái chậu cây bằng sứ lớn hơn cái bát ăn cơm một chút, in hình bản đồ thế giới bọc trong giấy báo. Món quà Valentine đó có thể sẽ khiến nhiều người bật cười. Nhưng Di đã đáp lại món quà đó bằng một cái ôm ấm áp và một nụ hôn. Di nhướn người về phía trước để có thể vòng tay qua cổ anh, tay vẫn nắm chặt cái chậu cây và nhìn vào mắt anh thật lâu, thật lâu. Di mua một cây xương rồng, trồng vào chậu cây và treo ở ban công nhà mình. Mỗi sáng thức dậy, cô nhìn tấm bản đồ trên chậu cây đó xoay xoay trong nắng. Những

miền đất xa lạ cô chưa từng tới, những khung cảnh tuyệt mỹ hay giản đơn chưa từng lọt vào ống kính của cô dường như vẫn đang chờ đợi. Di đếm ngược từng ngày cho đến lúc anh trở về và thực hiện lời hứa. Di sẽ khoác ba lô lên vai và bước trên những đường mòn xa lạ, những thung lũng đầy hoa, những thành phố trầm mặc hay rực rỡ ánh đèn. Di sẽ thỏa sức chụp lại mọi thứ bằng trái tim mình. Họ sẽ nắm tay nhau đi trong ánh hoàng hôn hay đợi chờ bình minh bên cửa sổ một ngôi làng nào đó. Tất cả những điều đó hiện ra rõ ràng rồi lại mờ dần trong mưa. Ngày thứ ba trăm, ngày thứ ba trăm linh một... từng ngày từng ngày một trôi qua. Tất cả quần áo của Di vẫn xếp sẵn trong va li và những xấp giấy đếm ngày ngày một dày thêm. Đêm nay có người đã vô tình nhắc Di rằng, dù tất cả ký ức còn nguyên vẹn, dù tất cả những điều trong ký ức sẽ sống lại: một chàng trai nắm lấy cổ tay Di, trao cho cô một cái chậu cây in hình bản đồ thế giới, che chở cho Di trước những tiếng cười của đám đông và im lặng đón nhận nụ hôn của cô thì tất cả những thành phố, làng mạc, thung lũng, cánh đồng kia cũng chỉ là ảo ảnh. Di nhận ra rằng cho dù thân thể đã cóng lạnh nhưng hơi thở của cô vẫn ấm. Cô vẫn đang sống và sẽ sống. Di tưởng rằng mình đã đánh mất tất cả các khái niệm về cảm xúc nhưng giờ đây trái tim cô đang cảm nhận rõ không phải sự đau đớn, sự nhớ thương mà là sự tiếc nuối, sự tiếc nuối vẫn còn đè chặt lên ngực Di. Di đã không đấu tranh cho tình yêu của mình, không phút giây nào. Cô im lặng nhìn nó ra đi bằng sự cao ngạo hết mực của lòng tin và rồi sống tiếp với rất nhiều điều “giả như”. Không giống như thằng Phương, thay đổi bản thân mình để thích ứng, Di cố gắng giữ chặt lấy mọi thứ xung quanh, cố gắng lưu giữ tất cả một cách tự nhiên và trọn vẹn nhất như thể nếu Di làm vậy thì cuộc sống sẽ dừng lại, ở ngay đó, những ngày Di ngắm chậu cây xương rồng mỗi sáng, viết số ngày lên một tờ giấy dính lên tường. Chỉ là Di đang đợi như bình thường thôi, một hôm nào đó anh sẽ về, gõ lên cánh cửa.

Di lạc bước trên đường, hơi thở quá gấp gáp làm cô không bước nổi nữa. Di ngồi thụp xuống vệ đường với đôi chân trần. Hôm nay là ngày thứ sáu trăm năm mươi tám, còn sáu mươi hai ngày nữa là tròn hai năm, hai năm Di đếm ngược những ngày cô cho phép mình ở lại đây.

“Di ơi... Diiii...” Tiếng thằng Phương vọng đến trong mưa. Di không còn nhận ra nước mắt của mình trong làn mưa nữa. Những giọt nước lạnh nhưng ngọt lịm chảy vào miệng cô. Di ngửa cổ nhìn trời, mùa đông năm nay lạnh hơn mùa đông năm ngoái rất nhiều, lạnh nhất trong mười năm trở lại đây.

Thằng Phương ngừng chạy, chậm chậm bước tới chỗ Di, cái áo chemise dính chặt vào người làm nó trông càng gầy guộc, hai cánh tay chống vào mạng sườn. Nó đứng cách Di chừng năm mét, chăm chăm nhìn. Di cũng nhìn về phía nó, nheo mắt vì nước mưa từ trên tóc vẫn đang chảy từng giọt trên mặt, hai bàn tay cô đặt trên đầu gối, chiếc giày và chậu cây để bên cạnh.

Phương ngồi cạnh Di rất lâu, quàng tay qua vai Di rồi kéo cô vào lòng. Di gục đầu lên ngực nó. Cơn mưa bắt đầu ngớt. Những tiếng rớt lộp độp trên mái hiên chỗ hai đứa đang ngồi nghe buồn tẻ. Vòng tay của Phương bao giờ cũng ấm dù lúc này thân thể nó cũng lạnh và ướt sũng như Di. Thằng Phương kiên nhẫn chờ đợi cho đến lúc ngực nó không còn nóng vì nước mắt của Di nữa. Trong bóng tối của vỉa hè dưới hàng hiên chỉ còn tiếng nấc nhẹ. Lúc đó nó mới nhìn Di, nói bằng giọng: “Về nhà nấu canh ăn đi.”

Di gạt đầu. Nó kéo Di đứng dậy, khoác vai Di ra về. Hai đứa một bóng đi giữa con đường vắng vẻ. Đêm lạnh và sâu hun hút.

15. Chương 15

Đã hơn một giờ đêm. Tiếng mưa rơi thưa hơn nhưng đều đặn. Ba người vẫn ngồi trên chiếc ghế bên ngoài cửa quán. Cô phục vụ cuộn mình trong cái chăn rải sofa lấy từ trong quán. Câu chuyện của cô đã kết thúc từ lâu. Vũ nhìn con đường theo hướng mà cô hàng xóm chạy đi. Ở đằng xa, hai bóng người từ từ tiến lại trong màn đêm nhập nhoạng, họ vừa đi vừa té nước và khễ đẩy nhau, tiếng cười vang vang. Anh chàng bartender vút điệu thuốc đang hút dở xuống chân. Cô phục vụ thả hai chân trên ghế xuống đất. Vũ đứng dậy, ngại ngần gãi đầu.

“Chắc tôi ở đây không tiện.” Anh nói rồi vội vàng bước sang bên đường, đi lên cầu thang. Vũ mở cửa, đi thẳng vào phòng tắm, bật vòi hoa sen. Khi làn nước ấm chảy xuống tới bàn tay, Vũ mới nhận ra anh vẫn cầm chiếc giày của cô hàng xóm trong vô thức.

Vũ trùm cái khăn tắm to sự lên đầu, thả người đánh phịch xuống giường. Một buổi tối hỗn loạn. Anh nhắm mắt rồi lại mở bừng mắt ra. Hình ảnh của An trên tờ thông báo, ngôi nhà ở ngoại ô, thằng bé, gương mặt cô hàng xóm lúc gần sát bên mặt anh, làn da trắng và hàng mi đen đậm... Vậy là ngày hôm nay đã kết thúc rồi. Vũ mở điện thoại. Mười hai cuộc gọi nhỡ của thằng Phong.

Anh ném điện thoại xuống giường và bước ra ban công. Ở ban công nhà đối diện, làn khói quen thuộc của cái bếp nướng thịt bằng điện đang bay lên. Bốn người hàng xóm kỳ lạ của Vũ đang ngồi ngay lối cửa ra ban công, cuộn mình trong chăn, người thì ăn thịt nướng, người thì uống, người thì lẩm nhẩm hát, người thì dựa đầu vào bậu cửa hút thuốc. Anh chàng đeo khuyên đen gẩy từng một dây đàn, cô hàng xóm bắt đầu cất tiếng hát: “Tháng Sáu trời mưa, trời mưa không dứt...” Tiếng hát khàn khàn chói lói làm Vũ giật mình. Cô phục vụ vội vàng bịt miệng cô ta lại, nhìn tứ phía như sợ hàng xóm sẽ giật mình thức giấc. Cô hàng xóm ra sức gỡ tay cô phục vụ để hát tiếp, vẻ rất hăm hở. Bất giác Vũ bật cười. Tiếng cười gây sự chú ý ở ban công nhà đối diện. Cô hàng xóm thấy Vũ bèn đứng bật dậy, vẫy tay với anh rồi rút gọi lớn: “Người quen, người quen, sang đây chơi.”

Anh chàng đeo khuyên đen cổ kéo cô ta ngồi xuống. Cô phục vụ gạt đầu, vẫy vẫy tay với Vũ. Anh chàng bartender cũng ngoắc tay ra hiệu bảo anh sang.

Lạnh như thế này mà họ chỉ có thịt nướng, Vũ thầm nghĩ, chắc cũng đã đến lúc Vũ giải phóng cái tủ lạnh của mình rồi. Chẳng khi nào anh ăn một mình ở nhà nhưng theo thói quen vẫn mua đồ ăn về, sơ chế cẩn thận rồi để đó, hết date lại dọn đi. Vũ mở tủ lạnh, cho hết mọi thứ vào một cái túi và ra khỏi nhà.

Vừa bước xuống khỏi cầu thang nhà mình, định che đầu chạy sang đường thì Vũ nhìn thấy một cô gái đứng co ro trước cửa quán, mái tóc xoăn dài bay bay trong gió. Cô vừa đi đi lại lại vừa ôm mình xuýt xoa vì lạnh. Xoay người lại nhìn thấy Vũ, cô ta giật mình. Vũ nhận ra cô ca sĩ da màu quen thuộc của quán.

“Cô quên cái gì hay sao mà giờ này còn trở lại? Họ ở trên nhà rồi.” Vũ chỉ lên lối cầu thang.

Cô ca sĩ gạt đầu, mỉm cười như cảm ơn Vũ.

“Tôi lên đó bây giờ, cô đi cùng chứ?” Vũ hỏi.

Cô ta có vẻ ngần ngại và bối rối.

“Có chuyện gì à?” Vũ lo lắng nhìn cô ta.

“Tôi không ngủ được.” Cô ta trả lời thành thật, gương mặt đã tái đi vì lạnh.

“Tôi cũng vậy.” Vũ cười và chỉ vào cái túi đồ ăn. “Tôi đang định lên đó nấu cái gì đó để ăn, ăn một chút, ấm bụng sẽ ngủ được thôi.”

“Nhưng tôi là khách không mời”, cô ta ngại ngần nói.

“Chắc cô còn nhớ tối nay chứ, tôi là người đã làm cho chủ quán bật khóc đấy. Tôi nghĩ không có vị khách nào tệ hơn tôi đâu.”

Cô ca sĩ cười nhẹ nhàng. Vũ đứng sang một bên, nhường đường cho cô ta lên cầu thang trước.

Tiếng bước chân của Vũ và cô ca sĩ làm đám người trong nhà đồng loạt quay đầu lại. Cô hàng xóm tươi cười vẫy tay với hai người.

“Tôi gặp cô ấy ở cửa.” Vũ nói với mọi người và nâng túi đồ ăn lên. “Bếp ở đâu? Tôi định nấu cái gì ấm ấm, mọi người đều dính mưa hết cả.”

Cô hàng xóm dựa hân lưng vào bậu cửa, miệng cười hớn hở: “Hàng xóm number one”, rồi dùng chân đá thẳng vào người anh chàng đeo khuyên đen. “Chỉ bếp cho người ta đi. Kimora, (cô ta gọi lớn và mừng rỡ) lấy nước cho Kimora.” Cô ta có vẻ đã chệnh choáng.

Anh chàng đeo khuyên nhìn cô ta, lắc đầu về chán nản rồi thùng thàng đứng dậy, chỉ bếp cho Vũ. Sau đó anh ta trở ra, mở ngăn kéo dưới chân giường, lấy một cái chăn đưa cho cô ca sĩ.

“Quàng chăn vào cho ấm, bên ngoài lạnh lắm hả?” Cô phục vụ ân cần hỏi cô ca sĩ. Cô ca sĩ gạt đầu.

“Nước, còn nước nữa!” Cô hàng xóm hét toáng lên.

“Nước đây!” Anh chàng xỏ khuyên đen gắt lên nhưng sau đó anh ta cũng tìm một cái cốc, rót nước rồi đặt xuống bên cạnh cô ca sĩ.

Vũ thái đồ ăn và sắp rau ra đĩa, dùng phần xương gà để ninh nước lẩu. Cô phục vụ giúp anh, đổ nước dùng vào nồi nhỏ, đặt lên bếp điện đã được bê từ ngoài ban công vào. Cả bọn ngồi quây quần. Anh chàng xỏ khuyên đen rót rượu ra cốc ọi người.

“Nhà này chỉ có Jack và tonic thôi, mọi người thông cảm nhé!”

“Sao lại tonic, coke chứ, không phải Jack hay uống với coke à?” Vũ thắc mắc.

“Không coke. Từ chối ngọt ngào.” Cô phục vụ huých cô hàng xóm đang ngồi bên cạnh.

“Uống mừng cái gì đây?” Anh chàng bartender nâng cốc rượu lên.

“Mừng gặp mặt.” Cô phục vụ cầm cốc của mình.

Cả bọn nhìn nhau, phá lên cười. Tất cả những người này, có thể mới hôm qua Vũ còn chưa biết là ai, thậm chí đến tận giờ có người Vũ chưa hề biết tên. Hôm nay, họ ở đây bên nhau bởi những lý do hết sức “Trời ơi”. Gặp mặt như vậy không biết có nên mừng hay không nữa.

Cô hàng xóm có vẻ vẫn còn đang chệnh choáng. Cô ta nâng cốc, nói đồng dục: “Có quen đâu mà mừng, chúc mừng ngày Valentine... (cô ta ngừng, “Ợ” một tiếng rồi nói tiếp) đã hết.”

Mọi người có vẻ rất hưởng ứng, tất cả cùng ly. Vũ múc một bát nước lẩu nóng, đẩy về phía cô hàng xóm.

“Cô cùng ly bằng cái này đi, ngon hơn đấy.”

“Xong luôn, một trăm phần trăm.” Cô hàng xóm nâng cốc rượu lên trước, uống cạn mà không để ai kịp cản. Sau đó, cô ta lại bê bát nước lẩu, thổi phù phù và cũng uống một hơi hết sạch.

Cả bọn ăn lẩu và uống với nhau cho đến tận khuya. Thức ăn nóng sốt và rượu khiến họ đều no bụng và ngà ngà say. Cô hàng xóm giơ hai tay lên trời: “Tôi muốn hát.”

“Để tao phục vụ mày.” Anh chàng đeo khuyên đen lật đặt đứng dậy, đi ra ban công lấy cây guitar.

“Hát bài gì?” Cô phục vụ hỏi, tay vẫn cầm cốc rượu.

“Một con vịt”, cô hàng xóm trả lời. Cô phục vụ vui vẻ hưởng ứng, chuẩn bị đứng dậy biểu diễn cùng thì bị anh chàng bartender nhăn nhó kéo lại: “Thôi, cho tôi xin hai bà, để Kimora hát.”

“Không, Kimora hát nhiều rồi.” Cô hàng xóm xua tay gạt anh ta ra, rồi đột nhiên cô ta nhìn Vũ rất lạ. “Anh, anh hát!” Cô ta chỉ thẳng tay vào Vũ. Vũ bối rối nhìn cả bọn họ.

“Em đồng ý, ở đây ai hát em cũng nghe rồi, chỉ có anh này là chưa nghe”, anh chàng bartender đồng tình.

“Hát bài gì?” Cô phục vụ hỏi lại.

“Biết Bob Dylan không?” Cô hàng xóm hát đầu với Vũ, anh nghi ngại gật đầu. “You’re Gonna Make Me Lonesome When You Go, biết không, hát bài đó đi!”

Gương mặt mọi người, nhất là cô ca sĩ bỗng trở nên căng thẳng. Bọn họ cùng nhìn anh chàng đeo khuyên đen. Anh ta thả phịch cái đàn xuống đất: “Tao không đàn bài đó.”

“Thế thì để tao đàn và hát luôn, hát tới sáng.” Cô hàng xóm giằng lấy cây đàn. Anh chàng đeo khuyên đen có vẻ suy nghĩ rất lung. Cô hàng xóm gảy đàn từng từng làm mọi người sợ hãi bịt hết tai lại. Anh chàng đeo khuyên đen đành thở dài, giằng lại cây đàn. Anh ta quay sang nhìn Vũ: “Biết bài đấy chứ?”

“Biết nhưng không thuộc hết lời đâu”, Vũ trả lời.

“Càng tốt.” Anh chàng đeo khuyên đen gõ nhịp bằng chân, bắt đầu đàn.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô hàng xóm đổ chuông. Cô ta nheo nheo mắt nhìn số trên màn hình. Anh chàng đeo khuyên đen và Vũ đều dừng lại. Cô ta nhấn ngay nút nghe trên điện thoại rồi vứt cái điện thoại xuống dưới chân.

“Còn nhìn gì nữa, bắt đầu đi”, cô ta nói với cả hai.

Anh chàng đeo khuyên đen dạo lại khúc đầu, Vũ cất giọng: “I’ve seen love go by my door, it’s never been this close before, never been so easy or so slow...”[1] Chất giọng ấm và dịu dàng của Vũ có vẻ làm ọi người thích thú. Cô hàng xóm dựa lưng vào tường, im lặng lắng nghe, mắt nhắm chặt như say đắm rồi.

[1] Em đã nhìn thấy tình yêu đi ngang cửa, nó chưa bao giờ đến gần vậy, chưa bao giờ dễ dàng và chậm đến vậy...

“Flowers on the hillside blooming crazy

Crickets talking back and forth in rythme

Blue river running slow and lazy

I could stay with you forever and never realize the time...”[2]

[2] Hoa trên sườn đồi nở rộ rực rỡ

Dế ngân lên những vần điệu

Dòng sông xanh chảy chậm chạp và lười biếng

Em có thể ở lại với anh mãi mãi và không bao giờ biết đến thời gian...

Cô hàng xóm chen vào những đoạn mà Vũ quên lời, mắt vẫn nhắm chặt. Giọng cô ta khàn khàn và hay hụt hơi. Anh chàng đeo khuyên đen chăm chú nhìn những ngón tay của mình di chuyển trên năm sợi dây đàn, không một lần ngước lên

“You’ve gonna make me lonesome when you go”[3] Tiếng đàn nổi sau câu hát cuối của Vũ và cô ta, kết thúc bài hát. Anh chàng đeo khuyên đen buông đàn. Không có ai vỗ tay, mỗi người lui về một góc và tìm ình một chỗ dựa lưng.

[3] Anh khiến em cô đơn khi anh ra đi.

“Tôi chán thật đấy, hát cũng chẳng nên”, cô hàng xóm nói với Vũ. “Nếu xét tất cả mọi phương diện thì tôi đúng là... đúng là...” Cô ta cau mày suy nghĩ.

“Loser”[4], Vũ tiếp lời.

[4] Nghĩa là: kẻ thất bại.

Cô hàng xóm cười phá lên: “Anh không sợ tôi đuổi anh ra khỏi nhà à? Và sẽ lấy nốt chiếc giày còn lại của anh.”

“Còn một chiếc thì tiếc cái gì chứ, cô không biết nhiều lúc một nửa cũng bằng không à?” Vũ cười lại với cô ta.

Anh chàng bartender gơ cốc lên nói: “Đồng ý” rõ to rồi uống hết cốc rượu của mình.

“Mày không thể đuổi người ta ra khỏi nhà chỉ vì người ta nói sự thật được.” Cô phục vụ nhìn tờ giấy gắn trên tường. “Mày rõ là loser còn gì. Mấy cái tờ giấy đếm ngược kia để làm cái gì. Kiếm có không chịu đi. Trong khi tất cả cuộc đời mày đã đóng gói.” Cô ta chỉ tay về cái ca li đựng đầy quần áo và đồ dùng. “Mấy chỗ này (cô ta chệch choạng đứng dậy, cầm cuốn sổ tay lớn ở trên và li quần áo lên lật vài trang) mày dán kín cả quyển sổ nhưng gần hai năm rồi vẫn ngồi ở đây. (Cô ta lại ngồi thụp xuống đất.) Không phải cứ chờ là cái mình muốn sẽ đến, cái gì mất sẽ về đâu. Sáu trăm năm mươi tám ngày, (cô ta chỉ tay về phía cô hàng xóm) loser.”

Cô hàng xóm cau mày, nhưng không những không giận lại còn gơ ngón cái biểu thị sự ưng ý.

“Quá chuẩn!” Cô ta nói rồi bất ngờ quay sang Vũ, vừa cười vừa kéo Vũ lại gần.

“Anh... anh này còn có vẻ loser hơn tao nữa ấy. Đến đây để làm cái gì không biết. Sao không làm ở nhà hàng Pháp mà lại làm anh bếp quèn ở nhà hàng Việt Nam? Anh tìm cái gì ở đây? Không phải cứ muốn tìm là thấy đâu. Có biết lúc nào nên bỏ cuộc không?” Cô ta vừa nói vừa khoa chân múa tay.

“Biết.” Vũ chậm rãi gật đầu. Tất nhiên là Vũ biết chứ, lúc anh nên bỏ cuộc chính là lúc anh bắt đầu tất cả những chuyện này, lúc anh bước những bước đầu tiên trên con đường nhỏ ở dưới kia hơn một năm trước, Vũ cay đắng nghĩ.

“Loser thì không ai bằng tôi đâu, mọi người khỏi mất công tranh cãi.” Cô ca sĩ cuộn mình trong chăn, giơ một cánh tay lên như muốn điểm danh. “Hai người... (cô ta nhìn Vũ và cô hàng xóm) Một người có cái để đọi, một người có cái để tìm, tôi... chẳng có cái gì mà đọi hay tìm. Chỉ có thở và hát, thở và hát...” Cô ta nói nhỏ dần.

Cô phục vụ bắt chước người bạn ca sĩ, cũng giơ tay đòi phát biểu thì lập tức bị cô hàng xóm gạt đi: “Mày khỏi cần phải nói, mày loser ai cũng biết rồi.” Anh chàng đeo khuyên đen vừa hút thuốc vừa cười thành tiếng. “Nhan sắc trên năm, gia đình trên bảy, học lực tốt, mày muốn tuyển bé ngoan à?... Tương lai các bé ngoan sẽ thế nào, chưa ai biết được đâu.”

“Tao đâu có sống vì tương lai, sống vì hiện tại thôi. Ngày hôm nay, cái lúc đang nói này, tao không bị đọi, không bị đòn là ok. Cả cuộc đời tao... chỉ sống vì ngày hôm nay thôi. Yêu không điều kiện (cô ta chỉ thẳng vào anh chàng đeo khuyên cười khanh khách) là cái thứ gì? Tao sẵn lòng, vui vẻ làm loser để không có một người chồng như bố tao và tiết kiệm cho con tao vài lít nước mắt. Còn mày...” Cô phục vụ nhìn anh chàng đeo khuyên đen, cười khẩy.

“Một thằng loser nửa nạc nửa mỡ chứ gì?” Anh chàng đeo khuyên đen cũng bật cười. Hai người đập tay với nhau vẻ rất ưng ý.

“Nói tóm lại chỉ có mày là khá, mày không phải loser.” Anh chàng đeo khuyên đen vỗ vai cậu bartender. Cậu ta vừa hút thuốc vừa ngả người, dựa hẳn vào bàn phần ở phía sau, nụ cười như khói.

“Vì thế nó sẽ không có vinh dự này.” Cô hàng xóm bò tới bàn phần, gạt anh chàng bartender sang bên, mở ngăn kéo, lôi ra một hộp sơn xịt màu xanh. Cô ta nhướn người, kiễng chân lên tường một chữ “L” thật to, sau đó quay lại ném cái hộp sơn cho anh chàng đeo khuyên đen. Từng người, từng người một, tất cả hoàn thành chữ “LOSER” to đùng trên tường rồi hoan hỉ cùng ly chúc mừng. Chỉ có anh chàng bartender ngồi tư lự, chốc chốc lại rít một hơi thuốc, nhả từng làn khói trắng.

Cuối cùng, cô phục vụ trèo lên giường, kéo chăn kín đầu ngủ. Anh chàng bartender thì đeo tai nghe, vẫn ngồi dựa vào bàn phần, mắt lim dim. Cô hàng xóm lại kiên quyết ôm chăn ra ban công ngồi và kéo Vũ theo. Anh chàng đeo khuyên đen và cô ca sĩ đành ngồi lại sát thành giường, bật ti vi xem chương trình gì đó.

Vũ cũng cuộn mình trong một cái chăn rất dày. Trời đã tạnh mưa nhưng càng về đêm càng lạnh. Một nửa khuôn mặt của Vũ hé ra từ tấm chăn bông buốt lạnh vì gió. Cô hàng xóm lặng lẽ tựa vào bậu cửa, tay vẫn cầm một ly Jack Daniel’s.

“Ngoài này lạnh lắm, không nên uống rượu”, Vũ nói khe khẽ.

Cô hàng xóm đưa ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ: “Đằng nào cũng say rồi.”

“Chưa say cũng không nên uống nữa”, Vũ nói tiếp.

“Sao anh dám chắc?” Cô ta lại uống thêm một ngụm nữa.

“Nếu say thì từ nãy đến giờ tôi đã được nghe bài Kia con bướm vàng rồi. Chưa có ai hát bài đó dở hơn cô đâu.” Vũ khẽ liếc mắt về phía đằng sau, chỗ anh chàng đeo khuyên và cô ca sĩ đang ngồi.

“Tại nước lẩu nóng của anh đấy. Nhưng ngà ngà là đủ rồi. Sẽ ngủ ngon.” Cô ta đưa ly rượu cho Vũ, ra hiệu cho anh nhìn về phía trước.

Vũ cũng nhấp một ngụm nhỏ. Cô hàng xóm dựa đầu vào bậu cửa, mắt nhắm hờ. Vũ giúp cô kéo cao chăn lên ngang mặt rồi dựa đầu vào bậu cửa bên cạnh, nhắm mắt, cơn buồn ngủ đến nhanh kỳ lạ. Những tiếng rì rầm của anh chàng đeo khuyên đen, cô ca sĩ và tiếng ti vi xèo xèo là những âm thanh cuối cùng anh nghe thấy trước khi chìm vào giấc ngủ.

“I know you’re not gay”[5], cô ca sĩ nói rất nhỏ.

[5] Em biết anh không phải gay.

“And don’t have feeling for woman”[6], anh chàng đeo khuyên đen tiếp lời ngay, hình như sau sso anh ta bậm môi vào điều thuốc.

[6] Và không có cảm giác với con gái.

“So you pretended to be gay.”[7] Vũ hình dung ra cảnh cô ta khẽ cúi đầu nhìn xuống đất. Mái tóc che gần hết gương mặt.

[7] Vì thế anh giả bộ là gay.

Không có tiếng anh chàng đeo khuyên đen trả lời, có lẽ anh ta đang chăm chú xem ti vi.

Một lát sau, có tiếng cửa mình và tiếng cô ca sĩ thở ra nhẹ nhẹ: “Let’s pretend I’m not a woman...”[8]

[8] Hãy coi như em không phải con gái.

16. Chương 16

Di bình tĩnh trên giường khi tia nắng cuối mùa đông rọi qua cửa sổ chiếu thẳng vào mắt cô. Anh chàng hàng xóm ngồi đối diện với cô ở bậc cửa đã biến mất như ảo ảnh. Di vội kéo chăn ngồi dậy, cố nhìn qua khe hở của tấm rèm cửa sổ. Chiếc giày và cây xương rồng vẫn đứng đưa trong gió. Di thở phào nhẹ nhõm. Cô không hiểu tại sao mình lại muốn nhìn thấy anh chàng hàng xóm ngay lập tức. Không biết có phải Di sợ lợi dụng lúc cô đang ngủ anh ta mang chiếc giày bỏ trốn hay không nữa.

Anh ta đã rời đi từ lúc nào, chỉ còn một mẩu giấy cài dưới gối Di.

“Tôi có việc đi trước. Đồ ăn sáng ở trên kệ bếp. Đun lại rồi hãy ăn. Cháo thịt sẽ giúp già rượu.”

Di cầm mảnh giấy bước ra khỏi giường. Bên cạnh cô, Kimora và Thu đang ngủ ngon lành. Thăng Phương và Thăng Vinh thì nằm trên nệm dưới đất, đắp cái chăn mà anh hàng xóm dùng hôm qua.

Di đun lại cháo rồi khua cả bọn dậy. Có lẽ anh ta đã dọn dẹp bãi chiến trường hôm qua trước khi ra về nên căn phòng của Di mới sạch sẽ và lau li như vậy. Cả bọn kê một cái bàn giữa phòng ngồi ăn sáng. Di ngửi thấy trong không gian mùi của gạo được ninh nhừ, thơm và ngọt, mùi của chén bát được rửa sạch đang phơi nắng trên kệ bếp, mùi của sàn gỗ mới được lau. Tất cả làm cho Di thấy khoan khoái. Di múc một thìa cháo, đưa lên miệng. Hơi ấm của cháo nóng như đẩy cái lạnh lẽo trong người Di đi hết.

Thu vừa ăn vừa xuýt xoa: “Ngon đấy nhỉ? Lâu lắm mới có người mua đồ ngon ỉnh ăn.”

“Không phải mua đâu. Vũ nấu đấy”, Di nói.

“Sao mày biết?” Thăng Phương hỏi.

“Đầu bếp mà, lâu hôm qua cũng là tự nấu.” Di múc cháo ăn ngon lành.

“Ăn từ từ thôi, còn phần em nữa chứ!” Thăng Vinh lao từ trong nhà tắm ra, ôm lấy nồi cháo.

“Của mày đây!” Thăng Phương đẩy bát cháo đã múc sẵn cho Vinh rồi kéo cái nồi về phía mình. Di nhìn ra cửa, Kimora nói ra phở một chút mà mãi không thấy quay về.

Di dọn dẹp xong thì mọi người cũng rời đi hết. Chỉ còn lại một mình, Di bước ra ban công. Cây xương rồng của cô nằm trong chiếc giày nâu bóng đã khoe cái nụ hoa bé xíu phơn phớt hồng từ lúc nào. Trong ánh nắng của buổi sớm, những cái gai nhỏ xíu nhìn cũng tràn trề sức sống. Đầu mũi giày đứng đưa trong gió còn đọng lại vài giọt nước trong suốt. Cái bình tưới được treo gọn gàng ngay bên cạnh. Di nghĩ tới anh hàng xóm, bất giác mỉm cười.

Đúng lúc đó thì điện thoại trong nhà đổ chuông. Lăn theo tiếng chuông, Di tìm thấy nó ở ngay kẹt cửa lối ra ban công, bên cạnh một chùm chìa khóa lạ. Di bắt máy.

Kimora áp úng trong điện thoại: “Di còn ở nhà không?”

Di ngồi trên cái nệm giường lắng nghe từng bước chân Kimora trên cầu thang gỗ. Không giống như những bước chân trẻ nãi và mệt mỏi của thằng Phương, bước chân của Kimora nhẹ và nhịp nhàng. Kimora tới ngồi vào cái nệm lười đối diện với Di.

“Tôi muốn nghỉ một thời gian”, cô nói bằng tiếng Việt rất chuẩn xác.

Di im lặng một lúc vì bất ngờ rồi hỏi lại: “Một thời gian là bao lâu?”

“Cũng chưa biết nữa.” Cô lắc đầu và cười nói với Di.

“Di hỏi tại sao được không?” Di nhìn vào mắt cô.

Kimora chạm vào cánh tay Di như muốn Di bớt lo lắng: “Có việc muốn làm nhưng cần suy nghĩ xem mình thật sự có thể làm được không đã...”

“Hoặc có thể không nên làm”, Di tiếp lời Kimora.

Kimora nhìn lại Di, vẻ chân thành: “He’s not gonna take me this way.”[1]

[1] Anh ấy sẽ không chấp nhận tôi như thế này.

“Kimora biết là Di đang làm gì, đúng không?” Di hỏi lại Kimora, nắm lấy bàn tay cô.

“You’re not waiting, you’re thinking just like what I’m about to do. Two years and it’s still going nowhere. I know.”[2] Kimora cười buồn.

[2] Cô không chờ đợi, cô chỉ đang nghĩ giống như điều tôi định làm. Hai năm mà vẫn chẳng đi đến đâu cả. Tôi biết.

Di nhìn ra ngoài ban công, cô nghĩ mình sẽ nhớ What’s Up của Kimora nhiều lắm. Bầu trời ngoài kia lại bắt đầu tối sầm. Từng mảng, từng mảng mây đen từ phía cuối chân trời đang lăm lăm trôi lại.

Di nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Kimora.

Tối hôm đó, Kimora không tới. Ngày lễ đã qua, bầu trời thì đang nặng nề như có thể mưa bất cứ lúc nào nên trong quán chỉ có vài khách quen. Đã gần chín giờ tối. Di ngồi duỗi chân trên sofa, đọc đi đọc lại một trang sách cũ. Thằng Phương ngồi cạnh, bắt tréo chân hút thuốc. Thỉnh thoảng, nó nhìn ra cửa trong lúc miệng lẩm nhẩm theo một câu hát phát ra từ đĩa nhạc quen thuộc.

“Ngày mai tao có lịch đi chụp”, Di nói băng quơ.

“Ảnh cưới trong thời tiết này á?” Thằng Phương nhả khói.

Di gật đầu: “Cái bọn đang yêu đều là lũ điên dở cả. Câu này của mày đấy.”

Thằng Phương cười rồi lại nhìn ra cửa.

“Nghỉ một thời gian rồi.” Di lật sang trang sách tiếp theo.

Thằng Phương không nói gì như không quan tâm đến câu nói của Di. Nó thở ra thật dài, nửa như nhẹ nhõm, nửa như chán nản.

“Anh đầu bếp bao giờ về? Tao muốn ăn cái gì nóng nóng.”

“Vũ!” Di trả lời, cũng nhìn ra cửa.

Cả hai không hề biết Thu đang bước về phía mình.

“Nhìn ra cửa như thế không làm cho khách nhiều lên đâu mà sẽ làm cho người ta sợ chết khiếp, không dám vào đây.”

Di và thằng Phương cùng ngẩng lên nhìn nó, đứng đưng. Thu cúi người sát mặt hai đứa, vẻ như đang quan sát mặt cả hai thật kĩ.

“Chúng mày có biết nhìn chúng mày kỳ dị lắm không, nhất là lúc hai đứa cùng ngồi ở một chỗ ấy. Ngồi tách ra ngay!” Nó nói xong thì chen vào giữa.

Thằng Vinh cũng bước lại nhập hội. Nó ngồi phịch xuống bên cạnh Phương, nhảu nhó: “Muốn ăn cái gì nóng nóng quá, anh gì đấy về chưa nhỉ?”

Không để nó nói hết câu Di ngắt lời: “Vũ... chưa về.”

Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, hun hút trước cửa quán. Di thò tay vào túi áo năm lấy chùm chìa khóa. Mười giờ kém rồi, có khi giờ này anh ta vẫn chưa thể vào nhà. Chắc anh ta sẽ không nghĩ đến chỗ Di đầu tiên. Di đứng dậy, quàng cái khăn len xanh, kéo mũ áo trùm kín đầu.

“Đi đâu đấy?” Thu hỏi.

“Đi tìm nồi canh nóng”, Di trả lời.

Di bước chầm chậm lên cầu thang, tay lúc lắc chùm chìa khóa trong túi áo và thầm nghĩ, hy vọng anh ta đã về tới. Càng tới gần, Di càng nghe rõ tiếng bước chân và đi đi lại lại. Cô mừng rỡ muốn tới cửa nhà Vũ thật nhanh nhưng đứng ở cửa không phải là anh ta mà là một phụ nữ trung niên, tay xách chiếc túi du lịch đơn giản, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy cô đang cầm chùm chìa khóa trong tay, người phụ nữ bèn dừng lại.

“Nhà thằng Vũ hả?” Bà ta đột ngột mở lời nhưng Di vẫn gật đầu xác nhận.

“VẬY thì mở cửa nhanh lên, tôi mệt lắm rồi.” Bà ta xách cái túi ở dưới đất lên, vẻ đã sẵn sàng vào nhà.

Di định hỏi bà là ai nhưng ánh mắt quyết đoán và có phần giận dữ của bà làm Di như quên tất cả. Cô lật đặt mở cửa như một cái máy, nhường đường cho bà. Người phụ nữ xách túi, đi vào trong nhà. Bà vừa xỏ chân vào đôi dép để bên cạnh tủ giày vừa nhìn khắp nơi. Phòng của Vũ rộng nhưng tối giản, vô cùng sạch sẽ, trên kệ đầu giường là mấy món đồ handmade và một cái khung ảnh bỏ trống. Người phụ nữ ngồi xuống giường. Bà nhìn ba cốc mì ăn liền trên nóc tủ lạnh, cau mày rồi quay sang nhìn Di.

“Thằng Vũ đâu? Đi làm giờ này còn chưa về hả?”

“Cháu... không biết. Cháu là...” Di ấp úng giải thích nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì bà đã khoát tay ngắt lời: “Tất nhiên tôi biết cô là ai. Nhà có trẻ con mà cô ăn uống như vậy à?” Bà chỉ mấy cốc mì rồi nói tiếp: “Cô đi gọi thằng Vũ về đây, mua đồ về nấu cơm nữa, tôi đói rồi.”

“Cháu...” Di ngập ngừng định nói rồi lại thôi vì bà đã quay đi chỗ khác, không buồn nhìn cô nữa.

Cuối cùng, Di rót cho bà cốc nước rồi bước ra khỏi nhà. Trùm lại cái mũ lên đầu, Di bước xuống cầu thang. Có lẽ không nên làm ọi chuyện phức tạp thêm nữa, cô đi tìm Vũ về là được.

Cúp cú điện thoại với chàng chú rể cao kều trong chuyến đi lần trước xong, Di mới có địa chỉ khách sạn Vũ làm. Đã hơn mười giờ khuya rồi, trời lại bắt đầu lất phất mưa. Khách sạn vẫn còn sáng đèn ở tầng trệt chỗ quầy lễ tân khi Di tới nhưng không ai biết lúc đó Vũ đang ở đâu. Anh đã kết thúc lớp học lúc sáu giờ và ra về như mọi ngày. Di cảm ơn cô lễ tân, lại kéo cái mũ áo lên qua đầu, bước về phía cửa. Mọi anh chàng ngoại quốc vừa về tới đang chúi đầu giày đi bộ màu xanh cũ kĩ trên thảm.

“Hi EJ, do you know where Vu is? It’s an emergency.”[3]

[3] Chào EJ, cậu có biết Vũ ở đâu không? Có việc khẩn cấp.

Anh chàng ngoại quốc ngẩng lên nhìn cô lễ tân, vẻ ngạc nhiên: “Sorry, I don’t. He left at six. What’s happened?”[4]

[4] Xin lỗi, tôi không biết. Anh ta rời đi lúc sáu giờ. Có chuyện gì vậy?

“Nothing serious, I’ll look around, thanks.”[5] Di trả lời thay cô lễ tân rồi bước ra ngoài. Con phố nhỏ thưa vắng người, hiu hắt trong ánh đèn đường vàng vọt. Di chạm mũi vào chiếc khăn quàng cổ, nhìn hai chiều của con đường, chỉ có những bóng người đi vội vã trong mưa. Cô quyết định rẽ phải, men theo những mái hiên nhỏ hướng về phía trung tâm, cầu may sẽ tìm được Vũ. Bỗng một bàn tay đặt lên vai cô và sau đó, những hơi thở gấp gấp ập tới. Di quay lại, anh chàng ngoại quốc đang chìa một tờ giấy về phía cô. Có lẽ anh ta đã chạy theo cô rất vội.

[5] Không có gì nghiêm trọng đâu. Tôi sẽ tìm xung quanh xem sao, cảm ơn nhé!

“He may be here.”[6] Anh ta nói trong hơi thở hỗn hển.

[6] Có thể anh ta ở đây.

Di cầm tờ giấy anh ta đưa, gọi một chiếc taxi và lên xe vội vã. Anh chàng ngoại quốc còn đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe rẽ ở góc đường.

Di mở tờ giấy đã nhàu nát. Đó là một tờ thông báo với tấm hình người con gái với mái tóc cắt ngắn, đôi mắt có vẻ ngơ ngác. Ở dưới những dòng thông tin là số điện thoại của Vũ. Di gọi số đó nhưng Vũ đã tắt máy. Đằng sau tờ giấy là dòng địa chỉ viết vội, gạch chân đậm bằng mực màu xanh.

Địa chỉ đó dẫn tới một con đường nhỏ xa trung tâm thành phố. Di xuống xe ở giữa đường vì cơn mưa nặng hạt khiến người tài xế khó tìm đến đúng nơi. Cô lần theo số nhà ghi trên tờ giấy, men theo từng mái hiên. Mưa hắt ướt sũng hai ống quần jean của Di.

Ngôi nhà Di tìm là ngôi nhà hai tầng nhỏ với cánh cổng sắt sơ sài phía đối diện với vỉa hè mà Di đang đứng. Di biết như vậy vì ngoài tấm biển ghi số nhà gắn trên cổng đang nhòe đi trong mưa, cô còn thấy dưới một chiếc ô màu vàng, Vũ đang đứng một mình, nhìn vào phía trong sân. Ánh đèn ở tầng hai vẫn sáng nhưng có vẻ Vũ đã ở đó rất lâu mà không gọi cửa. Anh đứng quay lưng lại chỗ Di, tay trái ôm một cái hộp carton. Di định cất tiếng gọi rồi lại thôi. Cô hà hơi vào hai bàn tay cho đỡ lạnh, đứng dựa lưng vào cửa một căn nhà. Di khẽ xoay xoay tờ giấy thông báo trong túi áo và thầm nghĩ đến việc cô biết điều gì về người đàn ông đang đứng ở kia và tại sao cô lại là một phần của sự chờ đợi này. Di thở dài, hơi thở thoát ra trắng xóa. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Vũ từ đằng sau. Dáng đứng của anh ta cao và thẳng với tấm lưng rộng vững chãi. Anh ta cao lớn đến mức trở trời giữa con đường vắng ngắt đầy mưa này. Di lại xoay xoay tờ giấy thông báo trong túi áo. Đột nhiên, ánh điện trên tầng hai ngôi nhà vụt tắt. Tiếng gió vút qua, cái ô của Vũ chấp chới trong gió. Anh ta xoay người cố giữ cái ô, theo phản xạ, Di nép mình nấp sau một cái cột. Vũ đặt cái hộp xuống bậc thềm ở cổng, cụp ô lại rồi ngồi xuống. Vũ đốt một điếu thuốc, ngồi hút lặng lẽ. Di ép chặt người vào phía sau cái cột trên sảnh của một cửa hàng điện lạnh. Cô vừa quan sát Vũ vừa nghe tiếng trái tim mình đập thình thịch từng hồi. Chẳng hiểu sao cô lại phải lén lút như vậy, Di thầm nghĩ, nhưng cô thật sự không muốn xuất hiện trước mặt Vũ lúc này. Cô đã rất mừng vì Vũ không đuổi theo cô vào đêm Valentine. Sự sụp đổ của mình trước mắt một người xa lạ sẽ không mang lại điều gì ngoài cảm giác thương hại từ người đó. Một người xa lạ nên đứng ngoài mọi chuyện riêng tư của người khác. Điều này sẽ làm ối quan hệ mang tính chất “Xa lạ” đó được tiếp diễn dễ dàng hơn. Giờ đây, Di không muốn bước vào cuộc sống của bất kỳ người đàn ông nào, nhất là người mà mối quan hệ của Di và anh ta bắt đầu từ những đổ vỡ cuối cùng của tình yêu trước. Và Di cũng chắc điều ngược lại. Đêm hôm trước, Vũ đã nói với Di rằng anh ta biết khi nào nên dừng lại, vậy với tư cách của một người xa lạ, Di nghĩ mình nên đợi. Di áp lưng vào cột rồi quàng lại cái khăn đang chực bung ra trên cổ.

Vũ ngồi đó cho đến khi điếu thuốc trên tay đã tàn hết rồi mới từ từ mở cái hộp ra. Trong hộp có vài tấm ảnh, vài cái thiệp, một cái vòng tay và một con gấu chắt để treo chìa khóa. Có lẽ đêm hôm trước anh ta đã tháo nó ra rồi để quên chùm chìa khóa lại nhà Di. Vũ xem lại từng tấm ảnh, đọc lại từng tấm thiệp với vẻ tập trung rồi gương mặt mệt mỏi của anh ta bỗng dần ra thành một nụ cười. Có lẽ tấm thiệp đó có điều gì thú vị. Anh ta quay lại với con gấu đang để trên đầu gối, vỗ vỗ lên đầu nó như trấn an rồi móc túi áo lấy ra thêm một thứ đồ chơi nho nhỏ nhìn như một hình nộm siêu nhân màu đỏ. Cất tất cả thiệp và ảnh vào trong hộp, Vũ đặt con gấu và món đồ chơi đó trên nắp hộp, đứng dậy, liếc nhìn thật nhanh lên tầng hai ngôi nhà đã tắt đèn. Anh ta bật ô, chạm nhẹ vào món đồ treo chìa khóa một lần nữa rồi để chiếc ô che lên trên, quay người bước đi.

Di nhìn theo Vũ một quãng dài, anh ta lầm lũi đi trong mưa, một tay vuốt nước mưa trên mặt, một tay đút túi trong quần. Vũ rẽ trái ở ngã tư tiếp theo nhưng Di không nhìn theo nữa. Cô phải rẽ phải để trở về nhà. Mẹ Vũ giờ này chắc đang rất mong cô. Di vừa bước vừa lắng nghe tiếng mưa rớt xuống mũ áo và chiếc khăn của mình.

Di về đến nhà thì áo khoác ướt sũng. Phần tóc mái ướt bết vào mặt. Di đổ phở ra bát trong lúc mẹ Vũ lặng lẽ quan sát cô.

Di để đôi đũa lên bát phở rồi đặt trên cái ghế trước mặt bà: “Bác ăn đi cho nóng.”

“Thằng Vũ đâu?” Mẹ Vũ hỏi lại, giọng vẫn lạnh tanh.

Di ái ngại lắc đầu.

“Cô sống tốt chứ?” Bà nhìn Di từ đầu tới chân.

Di không hiểu tại sao cô lại trả lời câu hỏi của bà bằng một cái lắc đầu. Có lẽ đứng trước một bà mẹ, không đứa trẻ nào muốn nói dối cả.

“Một mình ở cái chỗ như thế này tất nhiên là không tốt rồi.” Mẹ Vũ nói trước khi cầm đũa.

“Thằng Vũ mới tìm thấy cô, đúng không?”

Di không trả lời bà. Cô chạy đi lấy cho bà tờ giấy ăn.

“Anh Vũ chắc sẽ về muộn, bác ăn rồi nghỉ sớm đi ạ!” Di trèo lên giường, trải chăn.

Mẹ Vũ chậm rãi ăn, gương mặt bà nửa như buồn thương, nửa như tức giận. Di lấy nước cho bà uống nhưng bà chỉ nhấp một ngụm nhỏ, không nhìn Di, cũng không nói gì nữa.

Bà nằm xuống giường, tay vắt ngang trán, có lẽ bà đang nghĩ ngợi mông lung lắm. Thi thoảng chân mày bà lại nhíu lại.

Di cởi áo ngoài rồi tới nằm bên cạnh bà. Hai người cứ yên lặng như vậy, nghe tiếng mưa gió lay đám lá của cây hoa sữa trước cửa nhà. Không biết giờ này Vũ đang ở đâu. Người ta có quyền ngu ngốc và đại dốt theo cách mà họ muốn, miễn là đừng bao giờ để ẹ thấy, Di nghĩ vậy.

Cô cảm thấy hơi ẩm tỏa ra từ người mẹ Vũ dù gương mặt bà vẫn lạnh như băng. Di đan hai tay vào nhau, trước mắt cô lấp loáng hình ảnh chiếc ô màu vàng và tấm lưng rộng lớn của Vũ trong mưa. Không biết cho tới mấy giờ thì mẹ Vũ thiếp đi. Cơn ớn lạnh cũng lan khắp lưng Di rồi. Hai bàn tay cô run rẩy còn gương mặt thì nóng bừng. Di trở dậy, mặc áo khoác, để lại chìa khóa và đắp thêm chăn ẹ Vũ. Cô loạng choạng bước xuống cầu thang, đôi chân tê cóng. Cầm chiếc khăn màu xanh đã ướt sũng của mình, Di lao vào màn mưa. Hàng hiên của quán trước mặt cô bỗng trở nên mờ ảo và xa xôi đến lạ.

17. Chương 17

Mẹ nói rằng bà đã gặp cô ta, cô gái với đôi mắt vờ như “vô tội” và mái tóc dài lộn xộn. Cô gái đoảng đến nỗi không biết lấy nước và giấy ăn ở đâu trong chính nhà mình. Có lẽ cô ta ngại bà nên đã bỏ đi lúc nửa đêm, lúc trời mưa nặng hạt. Rồi bà ngập ngừng bảo Vũ đi tìm cô ta về, đứa con gái bạc bẽo mà bà không muốn nhìn mặt đó có lẽ đã rất lạnh và đói nên chẳng có sức mà nói với bà điều gì. Vũ đưa bà ra xe trở về nhà chiều hôm sau với lời hứa sẽ đi tìm cô gái đó về. Buổi tối, trong lúc gấp đồ cho vào va li, thỉnh thoảng Vũ lại nhìn ra ngoài ban công, nhưng không thấy bóng dáng cô hàng xóm đâu cả. Giờ này sang tìm cô có lẽ không tiện. Ngày mai, sau buổi học cuối với EJ, Vũ sẽ tới tìm cô.

Vũ mua tặng EJ một cuốn sách ảnh Việt Nam để làm quà cho Bảo. Việt Nam đâu chỉ có nước mắm và các món ăn. Việt Nam còn có những buổi sáng mùa đông mù sương bên bờ hồ ở Hà Nội, những mái đình đã cũ tàn bên cạnh hồ sen bằng lăng gió, những cánh đồng lúa xanh ở xứ sở chín con rồng... EJ ôm Vũ một cái thật chặt để cảm ơn.

“Khi tôi nhìn theo cô gái đi tìm anh hôm đó, tôi thật sự muốn về nhà. Có một người như vậy đang đợi tôi.”

EJ vỗ vai Vũ như chúc mừng. Cậu nói khá nhiều về cô gái với gương mặt giấu gần hết trong cái mũ áo và khăn quàng cổ màu xanh da trời, giọng nói ồm ồm, trầm trầm, đôi mắt hơi có vẻ dừng dừng nhưng bước chân lại rất vội vã. Cậu đã thực sự lo lắng cho Vũ khi đưa cho cô ta dòng địa chỉ vụ vợ cậu thấy trên tờ thông báo Vũ để quên ở phòng học. Vũ nói với EJ rằng đó là địa chỉ nhà của một người bạn đã thất lạc lâu năm, may sao anh tìm thấy người đó vừa lúc có ý định rời thành phố. Cả hai chúc nhau bình an rồi chia tay. EJ tiễn Vũ ra đến tận cửa khách sạn.

“We’ll meet again someday. Let me see your girl then. I do like her voice.”[1]

[1] Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại. Khi đó, hãy cho tôi gặp bạn gái anh. Tôi thích giọng nói của cô ấy.

Vũ vẫy tay và cười với EJ trước khi hòa vào đám đông đang hối hả trở về nhà tối hôm đó.

Lại một đêm nữa cô hàng xóm không ra ban công ngồi. Không có hơi ẩm và làn khói đượm mùi sả bay sang nữa. Vũ đốt tới điều thuốc thứ năm. Trong tầm mắt của anh chỉ còn cái giày của thằng Phong đang đung đưa cùng với cây xương rồng nhỏ xíu và cái khăn quàng màu xanh da trời nhàn nhạt của cô ta treo trên dây phơi. Hy vọng số tiền đền bù của Vũ sẽ đủ để thằng Phong mua một đôi giày thủ công tương tự. Một ngàn năm trăm đô ột chiếc giày. Một cái chậu gốm cũ in hình bản đồ thế giới đổi lấy một chiếc giày một ngàn năm trăm đô. Giá trị của chiếc giày, cuộc trao đổi và bản thân người đưa ra sự trao đổi đó đều rất điên rồ. Có người nói rằng không có kẻ nào điên rồ hơn một người đang yêu. Điều này chắc chắn không đúng, điên rồ hơn một người đang yêu chính là kẻ thất tình.

Ngày mai Vũ đi rồi, nếu hôm nay cô hàng xóm không ra ban công ngồi và không nhìn thấy Vũ thì sẽ chẳng có lý do gì để anh tới gặp cô ta nữa. Vũ đã chấp nhận mất chiếc giày của mình từ lúc nào rồi. Ngoài chiếc giày đó, có điều gì khiến Vũ có thể tới và gặp cô được chứ? Cô là “L” và Vũ là “S” trong chữ “Loser” trên tường nhà cô. Vũ là người tưới nước cho cây xương rồng của cô một buổi sáng, cô là người tìm thấy Vũ ở con đường nhỏ xa xôi một buổi tối nào đó. Có lẽ những ký ức như vậy, cả hai người sẽ nhanh chóng quên đi. Nếu được, Vũ mong mình sẽ giữ lại hình ảnh của cô lúc cả hai đang đứng ở ban công khách sạn, nghe tiếng gió xì xào trên ngọn cây dẻ và nói về những ngày dài ở hai cái ban công này khi họ chưa biết về nhau.

Cô là người có rất ít ký ức và sự gắn bó với Vũ nhưng lại chứng kiến những giây phút mà Vũ muốn giấu kín cho riêng mình. Điều này làm Vũ thấy ngại ngùng hơn. Ánh đèn ở ban công nhà bên cạnh vẫn sáng yếu ớt. Mưa đã tạnh từ hai hôm trước. Có những ngày lạnh lẽo và tĩnh lặng hơn cả đêm nay cô ta vẫn ôm chăn ra ban công ngồi...

Đột nhiên, Vũ nhớ tới chiếc giày ánh kim anh trót mang theo về nhà đêm Valentine. Anh biết mình còn nợ Di một lời cảm ơn vì đã chăm sóc mẹ anh. Vũ vội dập điều thuốc, lấy chiếc giày trên giá xuống rồi bước ra khỏi nhà.

Anh chàng đeo khuyên đen nhìn thấy Vũ ở cửa quán liền chạy vội ra.

“Tìm Di phải không? Có thể nấu cái gì ấm ấm cho nó ăn được không? Nó dầm mưa ồm ròi.”

Anh ta đưa Vũ lên phòng, đưa chìa khóa cho Vũ rồi dúi vào tay Vũ một đồng rau củ, thịt.

“Ăn cháo ở ngoài hàng không tốt. Thu lại đi vắng. Hôm qua nó vẫn cố đi chụp cho người ta, không biết dầm mưa ở đâu mà ồm. Trông nó hệt một chút nhé, khi nào đóng cửa tôi sẽ lên ngay.”

Nói rồi, anh ta mở cửa, ẩy Vũ vào trong. Anh ta thay khăn đắp trên trán cô hàng xóm rồi nhìn cô một lát.

“Cần gì cứ gọi tôi.” Nói rồi, anh ta bước xuống cầu thang, bỏ Vũ đứng chơ vơ giữa nhà.

Cô hàng xóm nằm trên một cái nệm trải giữa nhà chứ không nằm trên giường. Chăn đắp kín mít từ chân đến cổ. Có vẻ như cô vừa thiếp đi, những giọt mồ hôi còn đọng trên trán và mấy sợi tóc mái. Vũ ngồi xuống, khẽ chạm lên má cô, làn da nóng bừng. Bên cạnh cô là cốc nước uống dở và mấy vỉ thuốc bóc nham nhở. Có lẽ cô đã tự uống thuốc rồi ngủ thiếp đi. Cô tự chăm sóc bản thân mình tốt hơn Vũ tưởng. Cảm giác xót xa khiến Vũ không muốn nhìn cô nữa. Vũ vén mấy sợi tóc mái trên trán cô, đặt lại cái khăn đã lệch rồi bước vào bếp.

Vũ có đầy đủ nguyên liệu để nấu một nồi canh khoai tây sườn và một nồi cháo thịt. Khoai và cà rốt đã được gọt vỏ cà cắt nhỏ. Hành lá cũng vậy. Anh chàng đeo khuyên đen đã chuẩn bị sẵn sàng để nấu một món canh mà anh ta không biết cách. Mối quan hệ của hai người này lúc nào cũng thật kỳ lạ và gây tò mò với Vũ. Hai kẻ đứng đưng và lạnh lùng, thậm chí với chính với chính bản thân mình nhưng lại hết sức tử mĩ, lặng lẽ với người còn lại. Một sự quan tâm trong im lặng và một lòng tin khó hiểu rằng những việc họ làm sẽ tốt cho người kia. Anh ta đã để cô ta dầm mưa hai tiếng đồng hồ trong một đêm lạnh lẽo nhưng lại vô cùng lo lắng khi cô ta đổ bệnh. Cô ta giả say để dành cho anh ta khoảng trống với một người con gái trong lúc bản thân cô ta như chẳng còn chút sức sống nào. Có lẽ dù có chuyện gì xảy ra với bản thân đi nữa, họ cũng sẽ tiếp tục sống để che chở cho người còn lại.

Vũ đẩy vung nồi canh rồi quay lại chỗ cô ta nằm. Anh ngồi dựa lưng vào giường, đưa mắt nhìn khắp căn phòng. Mọi thứ đều đã được đóng gói. Quần áo để trong va li, vài khung hình bọc bìa giấy xi măng. Trên tường là cuốn lịch của năm ngoái. Bàn phấn trống trơn, chỉ có một lọ sáp nho nhỏ hình quả đào. Vũ nâng lọ sáp lên, mùi đào chín ngồn ngọt len tới. Vũ nhìn cô ta thở khó nhọc trong giấc ngủ, nằm quay người

về phía bên phải, hơi co ro và bất động. Có lẽ nên để cô ta nghỉ thêm một lúc nữa, chuẩn bị tới giờ uống thuốc mới nên ăn cháo. Con gió thổi tới từ lối cửa ra ban công làm cô ta khẽ tựa mình. Vũ vội vàng chạy tới đóng cửa. Gió làm những trang đầu tiên của cuốn sổ tay đặt trên va li lật tung, bay tới bay tui sột soạt. Anh rón rén bước tới bên cạnh cô và cầm cuốn sổ lên. Vũ mang nó lại chỗ thành giường anh đang ngồi dựa. Cuốn sổ rất lớn và có vẻ đã cũ. Vũ lật từng trang, mỗi trang đều gắn một bức ảnh tuyệt đẹp, bên dưới cùng là vài dòng ghi ngày tháng và suy nghĩ của cô. 20/8, năm... Vũ ngần ngại đóng cuốn sổ lại và nhìn cô gái đang thiêm thiếp ngủ. Đó là những dòng chú thích của gần năm năm về trước. Lúc đó cô gái đứng đưng và mặt mỗi kia đã nghĩ gì? Vũ tới ngồi bên cạnh cô. Anh lấy cái khăn đã nóng bừng bừng trên trán cô xuống, nhúng vào thau nước bên cạnh rồi khẽ lau những giọt mồ hôi đang rịn ra trên trán và thái dương cô. “Di...” Vũ khẽ thì thào tên cô. Hàng mi của Di lúc nhìn gần thật dài và mảnh. Lúc này trông cô trẻ thơ hơn rất nhiều, giống như những lần cô chỉ buộc mỗi phần tóc mái lên, mặc bộ đồ ở nhà lụng thụng rồi ôm cuốn sách ra ban công ngồi, giống như chưa bao giờ có điều gì làm cô phải khóc và bỏ chạy khỏi đám đông vậy. Vũ đắp lại khăn lên trán Di rồi trở về chỗ ngồi.

Vũ chậm rãi giở từng trang trong cuốn sổ tay.

20/8, năm... Hôm nay là một ngày trọng đại, cuối cùng em đã theo mình về nhà. Từ hôm nay, mình sẽ nhìn tất cả mọi thứ đẹp hơn, giống như nơi này vậy. Thung lũng Londa, Indonesia. Một ngày nào đó nhé! Bên trên là ảnh một vùng thung lũng xanh mướt trong sương sớm và ảnh của một cái máy ảnh hiệu Canon.

22/12, năm... Trời lạnh quá. Thăng Phương không muốn mình đi chụp ngày mai. Nó muốn mình tới Phuket với nó và Nhã. Ở chỗ anh bây giờ tuyết cũng đang rơi. Giá mà... Phuket, đợi nhé! Bên trên là bức ảnh bãi biển trải dài với bờ cát trắng xóa và ánh nắng chói chang.

14/2, năm... Ở nơi này có thật nhiều tình yêu. Happy Valentine. Bên trên là bức ảnh chiếc khăn màu xanh da trời vắt trên một cành mận nở hoa trắng xóa, Di năm hai mươi một tuổi và một đám trẻ địa phương lồ nhố đứng bên dưới, nụ cười trong veo.

15/3, năm... Bức ảnh một con đường nho nhỏ nằm giữa những ngôi nhà lát đá với kiến trúc châu u và những chậu hoa nhiều màu sắc nở trên cửa sổ. Bên cạnh là bức ảnh chiếc điện thoại, màn hình đang bật sáng với hình ảnh số ẩn đang gọi.

“Nhớ.”

Vũ lật qua từng trang, từng trang một trong ánh đèn yếu ớt. Những tấm ảnh ngày một dày lên. Đến giữa cuốn sổ là những trang trắng, những dòng chú thích biến mất, chỉ còn thông tin về ngày tháng năm. Vũ không đủ kiên nhẫn để lật từng trang một, anh tìm tới trang đầu tiên những dòng chú thích trở lại.

16/12, năm... Thế giới này rất nhỏ bé, giữa hàng tỉ người, ta tìm thấy nhau. Thế giới này cũng thật rộng lớn, quay lưng một cái đã không bao giờ nhìn thấy nhau nữa. Thế giới này nhỏ bé hay rộng lớn, hãy để ỉnh được tự quyết định.

Trang đó không có tấm ảnh nào.

Vũ lật tới những ngày gần đây nhất.

12/2, năm... Bức ảnh chiếc giày với cây xương rồng mới được trồng lại ngoài ban công.

“Rất nhiều thứ đã vỡ nhưng lời hứa của mình vẫn còn nguyên.” Bên dưới là hình ảnh thung lũng xanh mướt ở trang đầu tiên. Sẽ gặp nhau nhé! Còn 110 ngày.

13/2, năm... Bức ảnh cánh đồng hoa trắng ở cao nguyên, một tấm khăn trải rộng với mấy đĩa đồ ăn và bình bước cam màu nhựa trắng. Vũ đang ngồi ở đó, duỗi thẳng chân và nhìn lên tán cây trên đầu.

“Sự bình yên của người khác, sẽ trở lại... với mình, đến đây P nhé!”

16/2, năm... Một con suối và một vạt rừng nhỏ trắng xóa trong mưa.

“Một nơi không có tên lúc này là nơi mình... muốn... đến.” Còn 88 ngày. Đi thôi.

Trang cuối cùng là ngày hôm qua.

Một tấm ảnh được chụp từ trên cao xuống, cái giếng nước trong vắt trong sân một ngôi nhà cổ, một cô gái mặc bộ áo dài trắng đang đổ nước từ gáo ra, nụ cười tươi tắn.

“Mùi hương của hoa quế chỉ rõ nhất khi ta đứng ở trên cành. Nụ cười của người khác thật trong. Không tiếc bàn chân trái đang rướm máu. Đến đây, P.”

Vũ đóng ngay quyển sổ lại, vội vàng chạy tới, lật phần dưới tấm chăn đang che đôi chân của Di lên. Bàn chân trái của cô đang đặt lên trên bàn chân phải. Vết thương được băng lại bằng mấy miếng urgo chồng lên nhau. Mất cả chân của cô đã đỏ và tím lại. Vũ khẽ chạm vào đó, Di giật mình. Có lẽ vì vậy mà cơn nóng sốt không hề giảm, có thể cô đã bị trật khớp hay rạn xương.

“Cô tự chăm sóc ỉn như vậy sao?” Vũ lẩm bẩm trong đầu. Anh nhìn vào bàn chân với những miếng urgo chằng chịt của Di. Với bàn chân như vậy, cô ta sẽ đi được đến đâu? Với bàn chân như vậy thì làm sao xỏ high heels mà không thấy khó khăn cho được? Không lẽ những đứa con gái cô đơn và tự chăm sóc bản thân mình đều để cho đôi chân trở nên như vậy? Vũ tự nhủ với mình trong lúc lục tìm lá cao dán trong tủ thuốc của Di, nếu một ngày nào đó anh trở thành người đàn ông của bất kỳ ai, điều đầu tiên anh chú ý tới chính là đôi chân họ.

Mồ hôi vẫn rịn ra trên trán Di, cô không thể xoay người vì cái chân đau. Vũ đỡ Di xoay người lại, lột cái gối dưới cái chân đau của cô. Nửa người bên phải của cô đã mướt mồ hôi và nóng giãy. Vũ mở chăn và nhìn chiếc áo len mỏng dính chặt vào lưng cô, đám tóc sau gáy ướt đầm. Cảm giác xót xa bỗng làm anh ngạt thở. Vũ cẩn thận lau cánh tay và phần cổ cho Di. Anh đắp lại chăn rồi ngồi thử bên cạnh cô. Đôi môi Di mở hé, khô rang. Anh cố đút cho cô vài thìa nước. Cô nuốt khó nhọc từng chút một, mắt vẫn nhắm nghiền. Vũ vén phần tóc mái dính trên má cô sang một bên, khẽ chạm vào hàng mi dài và mảnh. Trên đôi môi cô vẫn đọng lại một chút nước, ngân ngấn, sáng sắn trong nhịp thở. Vũ cúi xuống muốn lau cho cô. Ngón tay anh chạm lên đôi môi ướt ươn, chạm vào hơi thở nóng bừng của cô. Vũ cúi xuống thấp hơn chút nữa, hương đào chính từ đâu thoảng lại, Vũ nhắm mắt, chạm môi mình vào giọt nước sáng sắn trên môi cô. Giọt nước trong và thơm hương đào tan trên môi Vũ thanh thanh, mát lạnh nhưng hơi thở của Di sau đó lại như đốt cháy lòng anh.

Vũ ngồi bên bàn phấn, ngủ thiếp đi bên cạnh cô hàng xóm. Khi tỉnh dậy, anh thấy anh chàng xỏ khuyên đen đã ngồi dựa ở thành giường, đang say ngủ, trên người còn nguyên bộ quần áo tối hôm qua.

Vũ hâm nóng lại cháo rồi đánh thức Di dậy. Di chậm chạp mở mắt. Bàn tay Vũ đặt nhanh lên trán cô. Cơn sốt không hạ nhiều lắm.

“Cô dậy ăn cháo nhé! Quá bốn tiếng rồi.”

Cô có vẻ bất ngờ vì sự có mặt của anh.

“Sao anh còn ở đây? Anh không phải đi làm sao? Anh lấy bát cho tôi nhé! Tôi sẽ tự ăn.” Cô thều thào và cố tìm cách ngồi dậy.

Vũ đỡ Di, kê gối cho cô dựa vào tường rồi bê bát cháo tới, đặt trong một cái khay, chậm rãi múc một thìa đưa tới trước mặt Di. Cô muốn tự đón lấy thìa cháo nhưng anh không đưa, đặt thìa cháo lên môi cô. Cô đành nuốt. Cứ như vậy, anh đút cho cô ăn hết bát cháo rồi giúp cô lau miệng.

“Anh lấy cho tôi chút nước nhé! Đến giờ uống thuốc rồi.” Cô vừa nói vừa quay qua bên cạnh tìm túi thuốc.

“Cô không uống thuốc nữa.” Vũ bê đến một ly nước cam, đặt ống hút vào miệng Di.

“Tại sao?” Cô gạt cốc nước cam sang một bên. Vũ lại đặt ống hút vào miệng cô, buộc cô phải uống.

“Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện bây giờ.”

“Tôi có sao đâu mà phải đi bệnh viện?” Cô cố nói to hơn.

“Cái chân như vậy chắc chắn là bong gân hay trật khớp, rạn xương rồi, cô cần tới đó để người ta kiểm tra.”

“Tôi không đi đâu, anh không thể biết bệnh của tôi bằng tôi được.” Cô gạt cốc nước cam sang một bên, vẻ cương quyết.

“Cô nghĩ cô biết bệnh của cô à? Cô muốn đi đâu với cái chân như vậy? Được người khác quan tâm và giúp đỡ, cô nên im lặng và chấp nhận chứ! Một người ngừng quan tâm đến cô không có nghĩa là cô phải tự làm mọi thứ và muốn làm gì với bản thân mình cũng được.” Vũ tức giận thực sự, anh phải cố kiềm chế để không quát ầm lên khiến anh chàng xỏ khuyên đen thứt giấc.

“Việc tôi làm gì với bản thân mình thì ảnh hưởng gì tới ai mà...” Cô hàng xóm ngơ ngác khi chưa nói dứt lời thì Vũ đã tháo khăn quàng cổ của anh, quàng lên cổ cô. Anh dùng hai tay nhấc cả chân lẫn người cô lên.

“Anh làm cái gì đấy hả?” Cô phản đối yếu ớt.

“Cô nên nhỏ tiếng để anh ta ngủ, taxi đã đợi dưới nhà rồi. Cô có thể chọn được bé hay được công xuống dưới đó.”

Cô ta nhìn Vũ, vẻ mệt mỏi.

“Công”, Di thở dài nói.

Vũ đặt Di xuống sàn rồi nhanh chóng kéo tay cô qua cổ, công cô trên vai. Di vẫn quần chiếc khăn bông in hình gấu Pooh quanh người.

18. Chương 18

Di muốn tháo cái khăn quàng cổ của anh ta ra nhưng anh ta không những không đồng ý mà còn cương quyết không để cô giải thích. Cơn sốt quay lại làm cho Di như mê man với cái khăn của anh ta quấn kín quanh cổ. Chân của Di bị rạn xương thật nhưng không đến nỗi nghiêm trọng. Bác sĩ cho cô thuốc và dặn tránh di chuyển, đi lại nhiều. Dù bác sĩ không dặn như vậy thì chắc Di cũng chẳng dám đi đâu. Những nốt dị ứng to đùng, đỏ ửng lan hết lên mặt và cổ cô rồi. Di thở dài nhìn mình trong gương. Ít nhất một tuần nữa những nốt đỏ này mới tan.

Anh hàng xóm lén nhìn cô soi gương, gương mặt lộ rõ vẻ ăn năn, hối lỗi. Anh ta không biết Di bị dị ứng với tất cả các loại len nhân tạo. Bởi vậy Di chỉ có mỗi chiếc khăn len lông cừu màu xanh da trời. Cô quàng nó đến mức cũ mềm mà không tìm được một chiếc tương tự để mua. Anh ta lấy cái khăn màu xanh đã khô ngoài ban công vào cho cô quàng cổ. Di lắc đầu không chịu.

“Cô vẫn còn đang ồm ồm đấy, lạnh lắm. Cô quàng khăn vào đi.”

“Tôi không thích.” Di sờ lên cổ, vẻ mặt khó chịu.

“Cô không muốn quàng để rộng chỗ còn gãi chứ gì? Cô nghĩ sao nếu cô có bốn, năm cái sẹo như con sâu róm trên cổ?” Anh ta nhìn chằm chằm vào bàn tay Di. Bị bắt quả tang, Di vội vàng bỏ tay xuống.

“Tôi bị như thế này là do ai?” Cô cáu kỉnh.

“Chính vì thế tôi cần phải đảm bảo là cô sẽ nhanh khỏi.” Anh ta quấn cái khăn lên cổ cô. Quấn xong, anh ta nhìn nó với vẻ hả hê, phúi phúi hai bàn tay vào nhau rồi ngồi xuống như kiểu anh nông dân vừa cật được cổ con bò vào gốc cây, Di bực bội nghĩ.

Đúng lúc ấy có tiếng bước chân lên cầu thang. Anh ta quay lại, vẻ mặt hồ hởi: “Chắc là mọi người lên thăm cô đấy.”

Thằng Phương, Thu và Vinh dẫn theo Thy lục tục bước vào phòng. Chưa kịp để Di nói câu nào, cũng chẳng có vẻ gì là thương cảm, cả bọn nhìn Di, phá lên cười. Anh chàng hàng xóm có vẻ bất ngờ. Di với cái lược ở bên cạnh, ném về phía đám bạn.

“Cười cái gì mà cười!”

“Mày có biết là cái khăn màu xanh rất hợp với cái đồng nốt đỏ kia không?” Thu không nín được cười.

“Nhìn chị tểu không chịu được”, thằng Vinh tiếp lời.

“Mặc dù vẫn rất xinh.” Thy ngồi xuống bên cạnh cô, nói để xoa dịu.

Di gườm gườm nhìn cả bọn, anh chàng hàng xóm cũng đang cười hưởng ứng. Cô bực bội định kéo cái khăn xuống thì anh ta đổi mặt lạnh ngay, giả vờ nạt nộ mọi người: “Bây giờ ầm là quan trọng, xấu đẹp thì kể gì” rồi lại quay về phía Di, nhìn cô với vẻ cương quyết: “Cô có thể đeo kính hoặc bịt mắt, chứ không thể tháo cái khăn đó ra đâu nhé!”

Chỉ đợi có vậy, thằng Phương lấy ngay cái kính đen của nó đeo lên mắt Di và cả bọn lại phá lên cười.

“Anh Vũ có bận gì thì tí nữa cứ đi đi, ở đây có bọn em rồi.” Thy vừa giúp Vũ dọn cơm vừa nói.

“Phiền ông quá rồi.” Thằng Phương một tay cầm bát cơm, một tay cầm cái thìa, mắt thì liếc mấy đĩa thức ăn, nói như có vẻ chân thành lắm.

Vũ đặt nồi canh xuống bàn, bàn tay chạm nhẹ vào túi quần rồi lắc đầu cười: “Tôi chả bận gì cả, với lại tôi là người gây ra hậu quả kia (anh ta nói mà không nhìn Di), bao giờ Di khỏi thì tôi tính tiếp.”

“Anh không đi làm à? Bọn tôi có thể thay phiên nhau lên trong cái hậu quả kia được mà.” Thu kéo đĩa thịt kho thằng Vinh và thằng Phương đang chuẩn bị tấn công về phía mình.

“Tôi nghỉ việc rồi”, anh ta điềm nhiên nói.

“Sao thế?” Mọi người “Ồ” lên.

Anh ta mỉm cười trấn an mọi người: “Không có gì đâu, lâu lâu muốn đổi chỗ làm để thay đổi không khí ấy mà.” Nói rồi, anh ta đi vào bếp, dứt tay vào túi quần.

Lúc cái vé tàu rơi ra khỏi túi khi anh ta đỡ Di nằm xuống và đưa cho cô bịch khăn giấy mới mua thì chuyến tàu đã khởi hành được ba mươi phút. Di để cái vé bên cạnh chỗ cô nằm, dưới chân bàn phần nhưng có lẽ anh ta không nhìn thấy.

Di cố nhào người tới chỗ mâm cơm, gạt đám bạn ra, chen vào giữa, định với lấy cái bát nhưng không được. Anh chàng hàng xóm đã quay lại với bát cháo trên tay.

“Tôi không ăn cháo nữa đâu, tôi muốn ăn bánh mì, nếu không có thì cơm cũng được.” Di nói, mặt lạnh tanh, cô đã giành được cái thìa của thằng Phương, đang cầm lăm lăm trên tay.

“Cô đang ốm, ăn cháo mới tốt.” Anh ta đặt cái bát xuống bàn nhưng đó không phải là cháo. “Xúp cua, tốt cho xương nhưng mà đến tối lại phải ăn cháo đấy nhé!”

Thằng Phương và thằng Vinh nheo nheo mắt nhìn bát xúp cua, vẻ gian tà thấy rõ. Di gõ cái thìa vào đầu hai đứa rồi ôm bát xúp cua của mình, miệng lí nhí: “Cảm ơn.”

Anh chàng hàng xóm khẽ mỉm cười, đặt một cốc nước nhỏ bên cạnh cái bát cho Di. Thằng Phương và thằng Vinh chuyển sang nhìn anh ta chăm chăm. Anh ta bối rối thấy rõ. “Tối nay Di cũng ăn cháo cua, tôi sẽ mua thêm một con nữa nấu xúp ọi người.” Hai thằng đập tay với nhau vẻ chiến thắng trong lúc hai đứa con gái thì reo lên cổ vũ. Không biết là cả bọn tới để thăm Di hay tới để mè nheo Vũ nữa.

Tối hôm đó và những ngày sau đó, hôm nào mọi người cũng tới ăn cơm tối với Di. Có lẽ vì Vũ phải nấu ăn liên tục trong bếp và vì đông người mà Di thấy căn phòng của cô thật ấm áp. Mọi người ngồi quây lại với nhau, vừa ăn vừa chuyện phiếm rôm rả. Không khí này đột nhiên làm Di nghĩ tới mùa đông ba năm trước đó. Cô nhìn xuống cái điện thoại đặt bên dưới cổ chân băng trắng của mình. Đã hơn một tuần rồi, số lạ không gọi tới nữa.

Thu cầm điện thoại của Di, cho vào ngăn kéo, đóng sầm lại. Nó đưa cho cô cốc nước, nói: “Mày còn cần uống nhiều thuốc lắm”, rồi quay về phía anh hàng xóm đang hút thuốc ngoài ban công với đám con trai. “Nhanh lên còn vào xem phim, hôm nay xin phép cho hậu quả được ăn một miếng pizza, Vũ nhé!”

“Lại ăn nữa à, mà sao lại xem phim, không xuống quán? Tám giờ hơn rồi.” Di ngạc nhiên nhìn Thu.

Thằng Phương nhả khói, đập điếu thuốc rồi ném vào thùng rác. “Lạnh lắm. Đóng cửa một hôm.”

Thu đưa cho Di một cái đĩa phim kinh dị rồi thì thầm: “Vớ lại hôm nay thứ Tư, không có ca sĩ, ông chủ chê quán buồn.” Từ ngày Kimora nghỉ đến giờ chắc thằng Phương chưa tìm được người thay thế. Tối thứ Tư là tối của Kimora, chỉ có mình cô hát. Di và Thu ngồi dựa vào nhau, cùng nhìn ra ngoài ban công. Không có

ánh đèn của biển hiệu và hàng hiên dưới nhà hắt lên trên nữa. Tối thứ Tư lúc nào cũng thưa vắng khách. Kimora tới chỉ để hát ba bài. Cả đám thường ngồi tùm tùm trên sofa, hướng lên sân khấu xem cô biểu diễn. Đôi lúc thằng Phương cũng hát và đệm đàn cho cô. Kimora hát những bài tùy thích, không phải do quán chọn trước, thỉnh thoảng là bài mà khách đề nghị, cũng có khi là bài cô chợt nhớ ra, hát chẳng có nhạc đệm. Di có cảm giác những buổi tối thứ Tư đó là ngày Kimora hát chỉ để cho cô và mấy người bạn nghe mà thôi. Có lần Kimora nhớ ra một bài dân ca Philippines rất hay mà Di chẳng hiểu lời, bài hát về một cô bé vì ham chơi mà đi lạc mẹ. Cô hát đi hát lại hai lần và chỉ có bài đó là cô hát mà không có lần nào nhìn về phía thằng Phương.

Người ta đưa pizza tới. Đám con trai bước vào nhà. Thằng Vinh cho đĩa vào đầu máy rồi lật đặt chạy đi tắt đèn. Anh chàng hàng xóm giúp Thu đỡ di ngồi dựa lưng vào bàn phần. Cả bọn dàn hàng ngang. Di sợ nhất là phim ma nhưng lúc nào cũng háo hức muốn xem. Hôm nay chắc để chiều Di nên cả bọn mới mang cái đĩa phim này tới chứ thằng Phương thường vừa xem vừa ngáp vặt, mặc kệ Di đang run như cây sậy bên cạnh. Thu thì lúc nào cũng đòi tua đến đoạn có ma vì đoạn mở đầu thường quá dài dòng. Chỉ có thằng Vinh là đồng minh của Di. Nó và Di xem từ đầu đến cuối, chăm chú, hồi hộp nhưng thường cũng chỉ có Di tỏ ra sợ hãi. Anh hàng xóm bỏ cái gối dựa lưng của mình xuống để Di kê cái chân đau. Anh ta chăm chú nhìn lên màn hình, gương mặt cũng có vẻ thích thú.

Bộ phim hôm nay khác với thường lệ, từ phân cảnh đầu tiên không khí rùng rợn đã bao trùm. Đó là hình ảnh hành lang của một nhà xác lúc nửa đêm, dài và sâu hun hút. Ánh trắng từ cửa sổ nhỏ xíu trên trần nhà hắt vào, trắng nhợt nhạt. Bỗng một trong những cái ngăn chứa thi hài người chết bật mở. Tiếng nhạc ma mị, réo rắt như tiếng gió. Di thở gấp, nhìn sang bên cạnh, Thu cũng đang có vẻ bị thu hút vào bộ phim. Di luồn cánh tay đang để trên đầu gối vào trong chăn.

Người bảo vệ ở nhà xác là một người đàn ông đã lớn tuổi. Ông ta đang cầm cùi sửa cái gì đó trong căn phòng của mình, cái bóng đèn vàng lắt lự ngay trên đầu. Chụp đèn làm cho ánh sáng chỉ tập trung đúng chỗ ông ta đứng, còn bốn bề tối đen. Tiếng lịch kịch vang lên trong gió, chậm nhưng liên tục. Ông gác gãi bỏ kính và dụng cụ xuống bàn rồi bước về phía hành lang. Di nín thở, bắt đầu bịt mắt, nhìn he hé qua kẽ tay.

“Trèo cây ngã rạn xương không sợ lại sợ cái này à? Bỏ tay xuống xem nào, thế này thì còn gọi gì là xem phim nữa.” Thằng Phương quay ra kéo tay Di xuống. Cả bọn cười rúc rích, đúng lúc ông gác già bước vào hành lang. Một ngăn chứa xác người đã bật hẳn ra. Trên đó là một cô gái với làn da trắng xanh, mái tóc lạnh cứng ép vào mặt, hai mắt mở trừng trừng. Người ta quay sát mặt cô gái đó. Vì không để ý nên vừa lúc quay lại đã nhìn thấy cảnh đó, ai cũng giật mình, kể cả thằng Phương. Cả bọn bỗng im phăng phắc nhìn lên màn hình. Anh hàng xóm nhích lên một chút để nhìn rõ hơn, để lại một khoảng trống sau lưng, hơi lạnh lùa vào làm Di sợ hãi. Cô kéo anh ta về chỗ cũ. Người gác già lúc này đã tiến tới chỗ cô gái nhưng ông không làm thế nào để vượt ắt cô gái nhắm lại được. Ông đẩy cái ngăn đựng xác vào chỗ của nó, khóa lại rồi đi về phòng. Những bước chân lộp cộp trên hành lang xa dần.

Tiếng nhạc phim bỗng dừng tất hẳn. Ông gác già vừa trở lại phòng mình thì âm thanh lịch kịch như tiếng người cựa quậy trong khoang kín lại vang lên. Cả bọn dường như nín thở. Di đưa tay lên bịt kín mắt. Anh chàng hàng xóm vỗ nhẹ tay lên chân của cô, không biết là để trấn an hay kêu cô yên lặng cho anh ta xem nữa.

“Phim này được đấy”, thằng Phương lên tiếng.

Thu “Xùy xùy” ra hiệu cho nó giữ trật tự. Cảnh quay lại sát mặt cô gái nằm trong ngăn đựng xác. Cô ta mở bừng mắt. Di hét lên, Thu cũng hướng ứng. Thằng Phương không cười nữa, vỗ vai hai đứa con gái trấn an.

“Công nhận nhạc phim hay quá, tự dưng làm mình thấy ghê hơn bình thường.” Thằng Vinh rời khỏi vị trí.

“Này, đi đâu đấy?” Thu cũng có vẻ đã sợ.

“Em đi lấy pizza chia ọi người, nguội ngắt rồi đây này.” Vinh mở hộp pizza, lấy ra một miếng nhưng ai cũng lắc đầu.

“Nhìn như thế rồi còn ăn sao được nữa...” Di chưa kịp nói hết câu thì trên màn hình, bộ phim đã chuyển

cảnh, một bóng đen không nhìn rõ mặt, chỉ thấy mái tóc dài rủ xuống tận ngực, có vẻ là một cô gái hiện ra. Bóng đen đứng cúi đầu trước cửa ngôi nhà cuối hành lang rồi ngẩng phắt đầu dậy, hình ảnh phim giật giật. Di hoảng quá vợ vội cổ tay của anh hàng xóm bên cạnh, nắm chặt. Anh ta bị bất ngờ, mặt nhần lại vì đau. Thu thì ôm chầm lấy Di vì chỗ bên cạnh cô đang trống. Thăng Vinh hấp tấp cầm miếng pizza cản đỡ vội quay lại chỗ ngồi.

Bóng đen giơ cánh tay lên như chuẩn bị gõ cửa. Tiếng thở của cả bọn dồn dập trong không gian vắng lặng. Không hiểu sao lúc đó tiếng gõ cửa lại vang lên chân thật như vậy. Phim đã chuyển sang cảnh cái cầu thang dẫn lên ngôi nhà rồi mà tiếng gõ cửa lộc cộc vẫn đều đặn vang bên tai. Mọi người chợt nhận ra đó là tiếng gõ phát ra từ chính cánh cửa nhà Di...

Di nhìn lại mọi người, tất cả đều ở đây, trong vô thức, bàn tay cô siết chặt cổ tay anh hàng xóm. Anh ta dùng bàn tay còn lại vỗ nhẹ tay cô như trấn an rồi bấm nút tắt màn hình.

“Chắc ai đến tìm Di đấy.”

“Làm gì có ai đến giờ này mà không gọi điện”, Thu nói, giọng e ngại.

“Để tôi ra mở, các bà cứ như trẻ con ấy.” Thăng Phương phúi phúi vụn pizza trên chân rồi đứng dậy nhưng Vinh nắm lấy ống quần nó. “Từ lúc em ra lấy pizza đâu có chốt cửa. Vào đi”, Vinh nói.

Cánh cửa bật mở nhẹ nhàng nhưng cơn gió lớn bất ngờ thổi tới nên nó đập mạnh vào tường. Trước cửa phòng Di, trong bóng tối của cầu thang gỗ là một cô gái không nhìn rõ mặt, tóc dài, dáng người mảnh khảnh. Thu ôm chặt lấy Di, hai đứa hét lên ầm ĩ. Thăng Vinh lộ bản chất nhát ma, ra sức kéo ống quần của thăng Phương, nó đang đứng sững người bên cạnh. Cô gái bị bất ngờ, vừa luống cuống bước vào nhà vừa nhìn lại phía sau đầy vẻ sợ hãi. Vũ sững người nhìn cô ta. Cô gái đó thật gầy, mái tóc dài thả tự nhiên, đôi mắt nữa, to và đen láy đầy biểu cảm, đôi mắt mà chắc chắn nếu người ta nhìn kĩ một lần sẽ khó quên. Có lẽ thời gian đã làm áy tóc của cô dài hơn một chút nhưng gương mặt thì vẫn hệt như lúc cô chụp tấm ảnh trong tờ thông báo tìm người của Vũ. Sau một vài giây tự trấn tĩnh, Vũ đứng dậy nhưng gương mặt anh vẫn đầy thăng thất. Bàn tay Di theo quán tính trượt khỏi cổ tay anh.

Vũ đưa cô ta về sau khi Di mời khách một cốc trà nóng. Lúc ở đây, cô gái đó chỉ làm có hai việc là liếc nhìn Vũ và cười nhẹ nhàng với mọi người. Chẳng ai nói câu nào. Cô gái hơi run rẩy vì lạnh, cái áo khoác dạ màu xanh tím than cô mặc khá mỏng manh. Cô hít hà hơi nóng của trà với vẻ tự nhiên. Vũ ngồi ngay bên cạnh cô gái và đối diện với Di, suốt thời gian uống trà anh không nhìn cô ta, chỉ có một giây anh liếc nhìn những ngón tay mảnh mai của cô ta ôm lấy cốc trà mà thôi. Di bảo Vũ cầm cái áo khoác của cô cho bạn anh choàng trên đường. Lúc đưa cái áo cho Vũ, Di mới để ý thấy cổ tay anh đã hằn những vết đỏ của ngón tay cô. Mọi người giữ yên lặng cho đến khi bước chân của hai người đó, người trước, người sau biến mất trên những bậc cầu thang gỗ. Cô gái đó có lẽ đã thấm lạnh rồi, sẽ tốt hơn nếu cô ấy đủ thời gian để uống hết cốc trà vẫn đang bốc khói kia.

“Tối nay tao ngủ lại đây”, Thu nói với Di.

Thăng Phương mang cái bếp nướng điện ra cắm rồi quăng mấy miếng pizza lạnh ngắt lên trên.

“Trong tủ còn thịt nướng đấy”, thăng Vinh gợi ý.

“Vứt đi thôi, chệch để trong ấy mấy tuần rồi.” Di xua tay, lắc đầu.

“Thịt của tiệc nướng tối nay cơ.” Thu mở tủ lạnh, lấy ra một đĩa những thứ đồ nướng thơm ngon, đặt xuống bên cạnh thăng Phương. Thấy Di có vẻ ngạc nhiên, nó nói thêm: “Cái này là nhờ ông Vũ làm, tối nay liên hoan chúc mừng chân mày đã khỏi.” Di gật đầu.

“Ai đấy?” Thăng Phương đột nhiên hất đầu ra cửa hỏi trống không trong lúc rót trà nóng cho cả bọn.

“Bạn gái.” Di uống trà.

“Làm sao chia tay?” Nó hỏi tiếp.

“Lạc nhau”, Di trả lời.

Thì làm gì có lý do nào khác nữa cho chuyện chia tay. Tình yêu của hai người xét cho cùng cũng chỉ là hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Chỉ cần một người buông là lạc mất. Di nghe tiếng nói của mình vừa nhẹ nhàng thoát ra khỏi cổ họng đã như tan biến ngay vào không trung lạnh giá.

Thu lật trở những xiên thịt trên bếp, nói băng quơ: “Thế thì chắc chẳng về nữa đâu.”

Thằng Phương và Vinh ở lại thêm một lúc rồi ra về. Phương có hẹn với thằng bé của nó và tiện đường đưa thằng Vinh về luôn. Thu nằm dài bên cạnh Di, hai đứa vẫn để một cái bóng đèn vì chẳng dám tắt hết. Di chui vào chăn, kê gối nằm.

“Làm sao mà lạc nhau vậy, mày có biết không?” Thu thì thầm.

Di kéo chăn lên đến cổ: “Vũ đi du học, cô gái đó ở nhà có bầu rồi bỏ đi mất.”

“Vậy là Vũ có một đứa con à?” Thu nhồm dậy, tròn mắt.

Di nhìn trôn trôn lên trần nhà, lắc đầu. Thu thở dài rồi lại nằm xuống, dút tay vào chăn.

“Một đứa con rồi, còn trẻ như thế, lại đẹp nữa.”

“Có con là hết đẹp sao mày? Vẫn đẹp mà.”

“Giờ ông Vũ tính sao?”

“Ai biết.”

“Vũ còn yêu không?”

“Yêu hay không thì có quan trọng gì.”

Nghe Di nói xong, Thu cười khúc khích. Phải rồi, đáng lẽ câu đó phải là câu nó nói mới đúng.

Hai đứa cứ câu trước câu sau nối tiếp nhau trong không gian im ắng như vậy, một câu chuyện nói mãi vẫn không đầu không cuối. Được một lát thì nó ngủ mất, bỏ lại mình Di nằm một mình nhìn về phía cửa, phía ban công nhà Vũ. Trời càng về đêm càng lạnh, cái khăn quàng cổ Vũ để quên treo trên tay nắm cửa ra ban công như sắp rơi xuống đất. Nếu ngày mai Vũ ốm, ai sẽ là người nấu cho anh ta ăn, công anh ta đi bệnh viện? Nếu Di có đủ quyết tâm để mua sẵn một cái vé tàu thì có lẽ Di sẽ rời nơi này đi ngay, không ngại ngần gì. Mùa đông ở đây lạnh quá nhưng Di, Di còn có những đứa bạn này. Di quay sang chỗ Thu đang say ngủ, kéo cái chăn cho nó rồi cứ thế nằm lơ mơ một mình nhìn ra cửa sổ. Đến lúc đêm gần tàn thì đèn ban công nhà đối diện bật sáng. Di thiếp đi.

Mùi bánh mì nóng thơm lừng đánh thức Di dậy. Với Di, có lẽ không có mùi vị nào ấm và ngon lành hơn mùi của vỏ bánh mì được lửa giòn tan vào sáng sớm. Di nhớ những buổi sáng mùa đông lúc nhỏ, cô thường vừa ngái ngủ vừa tha thẩn đi men theo đường ray tàu hỏa để tới cái lò bánh mì thủ công gần nhà. Mỗi lần được mẹ sai đi mua bánh về ăn sáng là mỗi lần cô muộn học. Di có thể đứng mê mải cả tiếng đồng hồ ngắm chú thợ, gương mặt đầm mồ hôi, luôn tay dùng một thanh gỗ dài lấy bánh trong lò ra, từng chiếc, từng chiếc một nối đuôi nhau vàng rộm, phồng căng và thơm phức. Di ủ những ổ bánh nóng giòn bọc trong giấy báo vào bụng, hốt hải chạy về nhà, mồ hôi mướt mải, vừa cười vừa chìa bánh ẹ. Cả nhà ăn bánh mì với ruốc sợi bông hay món pa tê mẹ hấp đang sôi ục ục trên bếp than ở giữa sân. Với Di, đó là những khoảnh khắc mùa đông ấm áp nhất trong cuộc đời. Hương vị của bánh mì nóng luôn làm cho dạ dày cô xao xuyến. Nó nhắc nhở Di về bữa sáng yên bình với những người thân và giờ đây là về sự hiện diện của một người xa lạ.

“Nếu cô ăn sáng nhanh, có thể vẫn kịp theo tôi và mọi người đi chợ hoa đây”, người xa lạ lên tiếng.

Di tung chăn bật dậy sung sướng, tay xoa xoa cổ chân: “Hôm nay tôi được ra đường rồi à?”

Vũ gạt đầu, kéo bàn ăn thấp ra giữa nhà.

“Không cần đâu, chân tôi đỡ rồi”, Di ái ngại nói.

“Tôi đã nói là đến khi nào hậu quả tôi gây ra hết hẳn. Mấy cái nốt đỏ của cô cũng sắp lặn hết rồi. Tôi không sốt ruột lắm đâu.”

Di sờ tay lên mặt mình, những vết sưng đỏ trên mặt giờ chỉ còn là những vết mờ mờ.

“Cô ngồi xuống nhé, tôi phải chạy về bên nhà một chút!” Anh ta đặt đĩa trứng ốp lết lên bàn.

“Thu đâu rồi anh... Vũ?” Di ngập ngừng gọi tên anh ta rồi bẻ nhanh một miếng bánh mì.

“Thu ăn trước rồi, đang kiểm tra sổ sách dưới quán.” Anh ta nói rồi đi ra cửa, tay cầm theo một cái phong bì, trước khi bước xuống cầu thang, anh ta còn quay lại nói với Di thật tự nhiên: “Một lát tôi về.” Di cười với anh ta rồi vui vẻ quay lại với bữa sáng của mình. Nụ cười đã lâu Di không gặp làm gương mặt đôi môi cô nhưng lại khiến cô thấy vô cùng dễ chịu.

Đang ăn dở thì Di bỗng thấy khát. Định vịn bàn đứng dậy rót nước uống thì tiếng ầm ĩ và tiếng người to tiếng từ dưới quán vọng lên làm Di chú ý. Nghĩ đến Thu, Di vội vàng bước về phía cửa, vịn cầu thang đi xuống dưới. Càng bước xuống gần tới nơi, tiếng người quát tháo càng lớn, xen giữa một giọng đàn ông và những tiếng đập cửa, đá chân là tiếng một cô gái nói gì đó Di nghe không rõ. Di không thể bước nhanh hơn được nữa, tim cô đập hồi hả trong lồng ngực.

Lúc Di xuống tới nơi thì người đàn ông hung dữ với bộ râu quai nón che gần hết gương mặt vẫn đang đá chân vào cái cột quán với vẻ tức giận, trông ông ta có vẻ nhếch nhác và hình như đang say.

“Mày ra đây, ra ngay, đừng tưởng trốn tao được nhé!” Lão ta rít lên, gương mặt đỏ tía. Cửa quán không đóng kín. Di cố nhắc cái cổ chân ê buốt tiến lại gần. Đứng chắn ngay giữa cửa là... Kimora. Kimora với mái tóc ngắn cũn cỡn, chải ngược về phía sau. Cô mặc jacket da và quần jean thun, đi giày thể thao. Cô đứng chống tay vào tường, chắn ngang một bên cánh cửa đang mở.

“Thu!” Lão ta rít lên. “Mày trốn ở đâu tao cũng tìm ra thôi. Đừng tưởng không về nhà là thoát được tao. Mày đã không phải nuôi mẹ mày rồi thì mày phải nuôi tao. Tao đẻ ra mày!”

“Ông cút đi!” Tiếng Thu ở trong quán vọng ra gay gắt.

Lão ta sấn sổ chạy tới chỗ cửa: “Tránh ra, tránh ra ngay!” và giằng co với Kimora.

Kimora vất vả ẩy lão ra, gương mặt ửng lên vì tức giận: “Ông không được vào, tôi báo công an đấy.”

“Mày báo thử xem, tao chả có tội gì cả, tao đến gặp con gái tao, đưa con gái mất dạy của tao thôi!” Lão cười hà hà, phả hơi rượu vào mặt cô.

Di bấm điện thoại gọi cho Phương, sốt ruột theo từng nhịp chuông chậm chạp: “Mày đến ngay, có chuyện gấp.”

Di vội vàng cúp máy trong lúc lão ta nhặt một hòn đá, ném vào trong quán, ngay sau đó là tiếng đổ vỡ loảng xoảng.

19. Chương 19

Thu hét lên, lao ra phía cửa: “Ông cút ngay, tôi làm gì có bố, làm gì có trách nhiệm với ai, từ giờ một xu ông cũng đừng mong lấy!”

Lão ta nghe thấy câu đó liền gầm lên giận dữ, đôi mắt dãi và to mà lão cho Thu từ lúc nó chào đời giờ ngự trên mặt lão lơ lơ, một mặt nhưng ngẫu đồ và long sông sọc.

Thấy vậy, Di quát lớn: “Ông làm cái trò gì đấy hả?” Di lê đôi chân tập tễnh tới gần. “Đây là quán của tôi, không được phép của tôi, ông không được vào!”

“Tao chẳng cần phép của ai hết, tao phải dạy cho nó một bài học!” Lão nói rồi dùng hết sức bình sinh quăng Kimora sang một bên. Kimora ngã sòng soài dưới chân Di. Lão nhào vào quán, túm tóc Thu lôi xềnh xệch. Di đỡ Kimora đứng dậy, cả hai vội vàng chạy vào. Trong quán, lão già đã kéo Thu đến gần chỗ sofa. Thu nắm lấy hai bàn tay lão, cố gắng gỡ chúng ra khỏi tóc mình. Lão ghì đầu nó xuống thấp, ra sức thụi đầu gối vào bụng nó. Thu vẫn không bỏ hai tay trên đầu mình ra, nó bấu chặt những ngón tay gầy guộc vào bàn tay to lớn của lão ta trong lúc những cú đá làm cho cơ thể nó tung lên từng hồi. Di và Kimora lao tới, cố tách lão ra khỏi Thu. Trong men rượu và cơn tức giận, lão mạnh hơn Di nghĩ nhiều. Chỉ bằng một cánh tay lão đã có thể gạt Di sang một bên. Cổ chân còn yếu không đủ khả năng giúp cô giữ thăng bằng. Gỡ

được tay lão ra, Di cũng ngã dúi vào đồng bàn ghế sau lưng. Kimora tranh thủ đẩy Thu ra phía sau, dang hai cánh tay nhỏ bé che chở cho Thu: “Ông là đồ khốn nạn! Ông định làm gì?”

Lão cười hềnh hếch nhìn Thu qua vai Kimora: “Mày tưởng mày thanh cao à? Rồi một kiếp mày cũng chỉ là đứa phục vụ quèn ở đây, giao du với cái lũ này, một con què và một con (lão nhìn Kimora bằng ánh mắt lơ đãng) vịt đực...” Tiếng cười của lão chỉ còn là tiếng khùng khục trong cổ họng. “Có mấy đồng lẻ cũng làm cao, mày không đưa cũng được, không đưa thì để tao tự lấy.” Lão lè nhè, sấn tới.

Kimora lấy hết sức ẩy lão ra, lão không đề phòng nên loạng choạng, chân đập vào thành sofa. Tức tối, lão lao lên phía trước, vung một cái tát như trời giáng. Kimora văng vào tường, khóe miệng bật máu. Thu gào lên, òa khóc rồi lao về phía lão như điên dại. Lão không khó khăn gì khi bắt bay nó về phía Kimora. Hai đứa dúi dụi một góc. Di cố gắng túm lấy lão từ phía sau nhưng lại một lần nữa cô bị đá văng vào đồng bàn ghế. Vừa ngã nhào xuống đất, Di vừa chứng kiến lão ta tiến về chỗ Thu và Kimora, vung chân lên... Di nghe tim mình đau buốt, theo phản xạ, cô nhắm chặt mắt lại...

Nhưng không có tiếng hét hay tiếng kêu đau đớn của hai cô bạn. Lúc Di mở mắt ra, lão ta đã bị thằng Phương ghì chặt cổ. Lão vật vã cố giãy ra, huých cùi chỏ vào bụng thằng Phương. Bàn ghế, chai lọ bên cạnh lão đổ loảng xoảng xuống sàn nhà. Thằng Phương vật ngã lão xuống đất, cố gắng giữ chặt lão nhưng trong lúc nó không để ý, lão đã vớ ngay cái vỏ chai bia vỡ... Di lao người về phía trước, cổ chân cô nhói lên một cái thấu xương, bàn tay với không tới lão. Lão giơ cái vỏ chai lên, nhằm ngực Phương đâm mạnh, may sao vừa lúc đó Kimora trở tới, kịp túm lấy cái vỏ chai. Những cạnh sắc thủy tinh đâm vào bàn tay cô ứa máu. Di và Thu hét lên, nước mắt đầm đìa. Thằng Phương chỉ kịp đỡ lấy Kimora từ phía sau. Lão già được đà bật dậy nhưng cái chai trên tay lão ngay lập tức bị đá văng ra một góc, chưa kịp định thần thì lão ăn trọn một cú đâm như trời giáng của Vũ. Lão ngã lún ra sàn nhà. Vũ túm cổ lão, vung nắm đấm nhưng chưa vội hạ tay xuống. Lão già vẫn rít lên the thé: “Thu, tao sẽ giết mày!”

Thu nắc lên một tiếng rồi khó nhọc đứng dậy, rút túi áo, lấy ra một nắm tiền ném thẳng về phía lão.

“Tiền của ông đây, ông cút đi!”

Lão gỡ tay Vũ ra, lồm cồm bò dậy, diềm nhiên thu góm đồng tiền rồi đi ra cửa, không quay đầu nhìn lại: “Tháng sau tao lại đến, nhớ ở nhà.”

Thu nhìn theo lão, nước mắt ứa ra từ đôi mắt đầy căm giận, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở nặng nhọc. Vũ kéo đầu Thu vào cổ anh ta rồi mới khẽ khàng ngược nhìn Di.

Cả ba đứa con gái đều thương tích đầy mình. Kimora bị nặng nhất, bác sĩ phải gấp mảnh thủy tinh từ bàn tay cô ra, khâu rồi băng kín lại. Một bên mặt cô đã sưng lên, hằn những vết ngón tay. Thu không chịu để bác sĩ xem vết thương ở bụng. Nó quanh quẩn bên Kimora và Di suốt buổi. Vậy là kế hoạch đi chợ hoa của Di phá sản, ngoài cái cổ chân yếu ớt và mấy nốt dị ứng sắp mờ, cô bổ sung cho bộ sưu tập thương tích của mình thêm vài nốt bầm tím khắp sống lưng. Cô lại bị cấm đi chuyển nhiều thêm một tuần nữa.

Cả bọn về tới nơi khi thằng Vinh đang dọn dẹp những mảnh vỡ cuối cùng trong quán. Nhìn thấy ba đứa Di băng bó đầy người, nó đâm tay vào cột quán rồi nhìn Thu chăm chăm, ánh mắt phùng phùng lửa giận.

“Lên nhà đi rồi nói”, Thu nói với nó, vẻ bình thản.

Mọi người nối đuôi nhau lục tục lên nhà. Kimora đón lấy cốc nước từ tay Thu bằng bàn tay trái lạnh lặn, cốc nước rung rung trên tay cô. Bất gặp ánh mắt lo lắng của Thu, cô nghiêng đầu pha trò: “Đừng có lo, ngày mai tôi vẫn đi hát lại, hát bài Zombie là khỏi phải hóa trang luôn.”

Mọi người bật cười, không khí bớt trầm lắng một chút. Vì cười quá cỡ, Kimora nhăn mặt đau đớn vì phần khóe miệng chảy máu và nửa gương mặt sưng đỏ. Thằng Phương vừa đỡ lấy cốc nước trên tay cô vừa lắc đầu: “Đã thấy đau chưa?” Kimora cười ngại ngùng.

Thu quay sang nhìn Di. Di tròn mắt nhìn lại nó, vẻ tò mò: “Sao? Đẳng nào cũng đang sung sướng, tao không ngại được đứt cho ăn và được bế lên nệm đâu.”

Thu cười buồn: “Vậy khổ cho anh Vũ rồi, lần này cái hậu quả là do tôi, để tôi giải quyết.”

“Hậu quả của tôi vẫn còn lấm tấm trên cổ và một phần năm gương mặt. Tôi chưa hết trách nhiệm được đâu.” Anh ta làm bộ thờ dài.

Di kéo Thu lại gần, bắt Thu ngồi xuống rồi mở ngăn kéo lấy chai dầu: “Không nói nhiều nữa, vén áo lên.”

Thu nhìn mọi người rồi giữ chặt bụng mình: “Mày đừng lo hão.”

“Hay để bọn em xuống dưới”, thằng Vinh đề nghị.

“Không phải đâu, tại chị chứa ghét mùi dầu.” Nó nói rồi giằng lấy chai dầu. Di bực bội ấn một tay vào bụng nó, bị bất ngờ nó “Á” lên một tiếng đau đớn.

Giọng Di vô cùng cương quyết: “Kéo áo lên!” Cô nhìn Thu gườm gườm.

Kimora cũng gạt đầu với Di, vẻ đồng tình. Thằng Phương móc bao thuốc ra khỏi túi, đám con trai theo nó ra ban công. Thu ngồi quay lưng về phía đó, nó thờ dài rồi từ từ kéo áo lên. Phần bụng nó thâm tím từng mảng lớn. Kimora thốt lên bằng giọng Việt Nam nhừa nhựa: “Ồi trời đất ơi!”

Đám con trai bị bất ngờ, vội quay đầu lại nhìn. Hai bên mạng sườn và phần lưng của Thu đầy những vết sẹo, chúng đã thâm lại trên làn da trắng nhợt của nó. Những vết sẹo như có sức hút kỳ lạ khiến không ai có thể rời mắt. Di miết ngón tay mình lên phần bụng thâm tím của Thu. Tưởng như hơi dầu theo từng đường miết dài làm bóng giấy từng đầu ngón tay và cay sè khóe mắt.

Thu kéo áo xuống, giằng lấy chai dầu của Di: “Đưa đây, tao tự bôi.” Nó quay sang đám con trai đang đứng như trời trồng: “Còn nhìn gì nữa, hoặc là hút thuốc hoặc là đi mua đồ ăn, tôi đói lắm rồi.”

Thằng Phương ném điếu thuốc ra ban công. “Đi mua đồ ăn.” Nó nói trống không và bỏ đi trước. Thằng Vinh không cục cựa, mắt vẫn dán vào phần lưng Thu. Vũ đi sau chót, phải cố gắng lắm anh ta mới đẩy được thằng Vinh về phía trước.

Đám con trai đi rồi, Thu lại vén áo lên tiếp tục bôi dầu. Nó đổ một vốc ra tay, xòe cả bàn tay xoa nhào nhào lên bụng. Xong, nó lau tay vào giấy, nhìn Kimora và Di. “Muốn một cốc Jack không?” Không đợi ai trả lời, nó đứng dậy lấy cốc.

Kimora mở tủ lạnh, lấy ra một lon tonic. Thu nhìn cô cười khúc khích: “Nếu không uống Jack tonic thì đành phải chịu khát thôi. Nó chẳng cho ai, kể cả nó, được quyền lựa chọn.”

Ba đứa ngồi dựa lưng vào thành giường hướng ra ban công. Thu duỗi chân trẻ nãi, nhấp một ngụm rượu. Kimora ngồi bó gối, xoa mái tóc ngắn ngắn của cô.

“Done thinking rồi hả?”[1]Di hỏi.

[1] Nghĩ xong rồi hả?

Kimora gạt đầu: “Dù thế nào thì mọi người cũng cứ ủng hộ Kimora là được.”

Thu vuốt tóc cô: “Cái hội này toàn những đứa điên. Xinh đẹp như tiên lại không muốn.”

“Điên nhất là mày đấy.” Di dẫn mạnh cái cốc xuống đất. Hình ảnh những vết sẹo khắp lưng và bụng Thu không sao dứt ra khỏi đầu cô, cô biết đó chỉ là một phần thân thể rất nhỏ mà cô có thể nhìn thấy. Di cảm thấy tức giận thực sự nhưng không phải trước sự che giấu của Thu mà là vì sự bình thản của nó. Cứ như thể việc bất kỳ phút giây nào trong cuộc sống, nó có thể phải đối diện với con người đó, nhận những cái bạt tai bạt máu là một chuyện đơn giản, chẳng đáng phải bàn luận.

“Tao không nghĩ là khi quen một đứa bạn thì nên vạch áo cho nó xem sẹo của mình để làm quen. Với lại, mấy cái vết đó cũ lắm rồi.” Thu tự rót ỉnh cốc nữa.

“Tại sao Thu còn đưa tiền cho ông ta?” Kimora có vẻ đã không tìm lại được thắc mắc đó.

“Vì tình yêu.” Thu cười buồn, gương mặt nó hằn lên những nét cay đắng. “Tất nhiên là của người khác vì Thu chẳng nhằm nhí thế.”

Từ những ngày đầu tiên quen nhau, Di đã biết Thu dị ứng với chuyện yêu. Khi nó một mình lẻ loi bên cạnh Di và anh, Phương và Nhã, nó không thấy ngưỡng mộ, tủi thân hay có chút ước ao nào. Nó thấy tội

ngiệp cho bọn Di. Di có thể nhìn thấy điều đó trong mắt nó. Khi tình yêu của bọn Di tan vỡ, nó ở bên Di và Phương, lặng lẽ và cần mẫn nhưng cũng chẳng quá sốt sắng, ân cần. Điều gì đã làm cho thứ tình cảm nuôi lớn nhân loại này trở thành thứ nhảm nhí, hèn mọn, thậm chí chẳng bằng một miếng bánh mì khô trong mắt nó như vậy? Nó trả lời thắc mắc đó của người khác bằng những biểu hiện thực dụng, hiên ngang. Nhưng những người thực dụng, họ chỉ coi nhẹ tình yêu chứ không kỳ thị. Trên đời này liệu có bao nhiêu người đủ tự tin để kỳ thị tình yêu như nó bởi kỳ thị tình yêu cũng chính là hãm mộ sự đơn độc mãi mãi.

“Mày có biết điều cuối cùng mẹ tao nói với tao trước khi nhắm mắt là gì không?” Thu ngừng lại nhưng không phải để đợi câu trả lời của Di hay Kimora. Nó nuốt rượu xuống họng như thể muốn nuốt trôi luôn cả điều mà nó sắp nói ra: “Đừng bỏ bố con.” Nó thả cốc rượu xuống đất. Có lẽ nó đang nghĩ đến mẹ, đôi mắt dài to sụp xuống. “Trước đó chỉ vài tuần thôi, ông ta về bóp cổ mẹ tao trên giường bệnh để lấy tiền.”

Di đã không biết rằng sau tất cả những gì đã trải qua, cho đến cùng, với mẹ Thu, nó vẫn là con gái của bố nó, là kết quả tình yêu của bà. Nỗi cay đắng đó có thể đã hành hạ nó hơn những vết sẹo rất nhiều. Có lẽ sự tồn tại của chính bản thân nó trên đời này cũng là một vết sẹo.

Kimora uống cốc rượu của mình. Thu ngồi bó gối, giọng đều đều: “Không hiểu mẹ tao thấy điểm gì tốt ở một kẻ kém tài luôn tìm cách đổ lỗi cho cuộc đời không công bằng với mình trên chiếu bạc. Với tao, ông ta chỉ giỏi mỗi việc uống rượu và đánh người. Mày cũng sẽ coi mấy vết sẹo trên người tao chẳng là gì cả nếu như mày nhìn thấy chỉ cần là phần trán của mẹ tao thôi.” Nó nheo nheo mắt như muốn nhớ lại hình ảnh đó. “Cách nhanh nhất để khiến người khác im lặng là nắm lấy tóc và đập đầu người đó vào tường.”

Người ta nói rằng nên biết hy sinh cho tình yêu của mình. Không biết trên đời này có thứ tình yêu nào đủ xứng đáng để đổi lấy sự hy sinh của mẹ Thu không.

Người ta cũng nói rằng những người không tin vào tình yêu là những người chưa từng được thấy một tình yêu thực sự chung thủy, mãnh liệt và vô điều kiện. Đó là một thứ tình yêu bất biến mà sự tưng thiếu, hèn hạ và những trận đòn vô cớ cũng không thể nào lay chuyển nổi. Điều này tưởng như hoàn toàn sai với Thu. Nó chứng kiến thứ tình yêu đó từ mẹ nó, chứng kiến bà nhận lại tình toàn máu và nước mắt, máu và nước mắt của người mà nó yêu thương nhất trên đời.

Kimora quàng tay qua vai Thu, khẽ đung đưa vai nó. Gương mặt cô sống động hơn rất nhiều với mái tóc cắt ngắn. Trông cô dễ thương hết như một chú bé mười lăm tuổi ngây thơ. Chú bé mười lăm tuổi triết lý bằng tiếng Việt: “Tình yêu thật là nhảm nhí, giống như Jack tonic ở trong nhà này ấy, cứ đến là phải uống. Nó chẳng cho ai quyền chọn lựa người mình sẽ yêu.” Cô nhìn Thu ân cần nhưng quả quyết: “Nhưng người ta vẫn có thể chọn hai thứ: cách yêu của riêng mình và khi nào thì nên ngừng yêu.”

Nói rồi, hai đứa đồng loạt đẩy ly Jack của chúng ra xa. Di nhún vai, uống tiếp cốc rượu của mình.

19

Thằng Vinh tách khỏi Vũ ở chỗ chân cầu thang. Gương mặt nó tái đi vì tức giận. Nó chạy như bay vào quán, lật giở quyển sổ ghi chép liên hồi.

“Làm gì nữa đây?” Phương nói.

“Ở đây chắc chắn có địa chỉ của lão, chỗ mà tháng nào bà Thu cũng gửi một nửa tháng lương.”

Phương giằng lấy quyển sổ, cho vào ngăn kéo rồi đóng sập lại.

“Anh làm cái gì đấy?” Thằng Vinh nổi cáu.

“Nếu đã chịu đựng chuyện này lâu đến như vậy thì nó phải có lý do của nó. Nếu mày chưa biết rõ thì đừng có xen vào.” Phương nói rồi quay người đi thẳng ra cửa.

Vũ vỗ vai Vinh, bỏ đi theo Phương.

Cả ba lững thững trên phố. Chẳng ai nói với ai câu nào. Mục đích đi mua đồ ăn đường như cũng bị quên lãng. Hết đoạn đường vắng ra đến con dốc là vào khu nhộn nhịp. Hai bên đường là các cửa hiệu lấp lánh ánh đèn. Cuối tuần nên lượng người đi bộ đổ về phố cổ rất đông. Cả ba tiến vào khi phố bán đồ len. Cơ man là mũ, khăn, áo, găng tay, đủ mọi kiểu dáng, kích cỡ được treo thành từng dãy dài trước những cửa tiệm. Trong nhà là từng dãy kệ nhỏ sát tường bày ra các cuộn len đầy màu sắc. Các bà, các chị kê ghế ra

vừa hè nhà mình, vừa trong hàng vừa đan khăn, áo. Phương phẩm phẩm đi trước mà Vũ cũng chẳng hiểu anh ta muốn đi đâu. Vinh thì tụt lại hẳn phía sau, gương mặt vẫn đăm chiêu, bực dọc. Vũ không còn cách nào, đành đóng vai điểm nổi ở giữa. Có lẽ mấy cô gái ở nhà đã đói bụng lắm rồi, Vũ thầm nghĩ. Kimora với mái tóc ngắn ngắn và bàn tay trắng trắng, Thu với đôi mắt hoang hoải và những vết sẹo, còn Di gương mặt lấm tẩm vết đỏ giấu trong chiếc khăn quàng cổ màu xanh và cái cổ chân bầm tím. Nếu so sánh ba cô gái đó với những cô gái vui vẻ đang đi lại trên đường kia thì từ ngoại hình cho đến biểu hiện Vũ thích những cô gái kia hơn. Vũ thích những cái khăn quàng ấm áp, những chiếc váy sắc sỡ, những mái tóc uốn xoắn bồng bênh. Vũ thích nụ cười tươi tắn của họ, cách họ nín tay người bên cạnh và ríu rít trò chuyện. Họ sẽ kêu đau khi vô tình vấp phải hòn đá giữa đường, sẽ nhờ bạn trai xách hộ cái túi nặng, sẽ kiêng rượu và đồ nóng để giữ làn da đẹp. Tối nay, trở về sau chuyến đi chơi, họ sẽ yên bình chìm vào giấc ngủ, gác lại bản báo cáo hay đồng bài tập tồn đọng cho đến tận đầu tuần sau. Những cô gái như vậy mới đúng là những cô gái dễ thương.

Vũ lặng lẽ quan sát họ. Chen giữa những khách ngoại quốc ở những dãy bàn kê ngoài cửa quán cà phê hay tiệm ăn, những cô gái đó với gương mặt ửng hồng, vừa nói chuyện vừa khẽ vén mái tóc sang một bên. Ở những dãy bàn này, người ta thường thấp nển, để một lọ hoa nhỏ và phục vụ bữa tối ngoài trời. Làn khói từ những ly cà phê và những món ăn nóng sốt làm Vũ không thể rời mắt. Đột nhiên Vũ rất muốn nhìn thấy những cô gái không dễ thương của mình ở đây, dưới ánh nến và ánh đèn đường lấp lánh, ngắm nhìn dòng người qua lại và nhấp môi một ly cao nóng. Đám con trai sẽ ngồi ở những nơi có gió lùa...

Ý kiến của Vũ không vấp phải sự phản đối nào, thậm chí còn khiến gương mặt thẳng Vinh dãn ra đôi chút. Ba thằng con trai dàn hàng ngang đi bộ về nhà. Vẫn không ai nói câu nào nhưng bước chân đều như dài ra và nhanh hơn.

Nghe tin được ra phố, cô hàng xóm hớn hở ra mặt, ánh mắt lấp lánh. Cô vội vàng lê cái chân cà nhắc đi sửa soạn. Nhưng không giống như suy nghĩ của Vũ, cô ta không đi về chỗ cái va li để quần áo.

“Đừng bao giờ nghĩ đến việc tha cái đồng ống dài ống ngắn của mày đi rồi chụp tách tách bụp bụp cả buổi tối nhé, vác một cái chân thấp chân cao là quá sức rồi.” Không có vẻ gì là ngạc nhiên, Phương buông một câu lạnh lùng. Cô hàng xóm nhăn mặt, vẻ khó chịu.

“Muốn ra khỏi nhà thì trước hết các chị phải thay đồ đi đã, toàn mùi bệnh viện thôi”, thằng Vinh yêu cầu.

Ba đứa con gái quay sang nhìn nhau.

Vì những vết thương đủ loại của họ mà quần jean hay áo bó đều bị loại ra khỏi danh sách. Kimora mặc cái váy suông màu trắng, quà Giáng sinh của thằng Vinh mà Di chưa động đến một lần. Cô vẫn khoác chiếc jacket da đen. Di chọn cái maxi cotton màu lông chuột để che kín chân cho đỡ lạnh và cardigan len dày dặn khoác ngoài, cổ quần bốn vòng khăn len xanh. Trông cô luộm thuộm một cách đáng yêu. Thu thì vẫn trung thành với kiểu váy len có ánh kim lấp lánh, đi bốt cao đến ngang gối.

Cả ba dặt tay nhau đi trước. Đám con trai lục tục theo sau. Thu và Kimora đôi lúc dừng lại để ngắm nhìn một món hàng nào đó còn Di thì bấm máy ảnh liên hồi. Cho đến lúc đi hết con dốc, ra đến khu phố bán len, cả ba cùng quay đầu lại đợi đám con trai, vừa vẫy tay vừa cười. Nụ cười tỏa ra hơi trắng của cái lạnh giá nhưng ánh mắt ai cũng thật ấm áp. Dường như không còn chút dấu tích của nước mắt và máu của ngày hôm nay nữa. Giá như Vũ cũng có một cái máy ảnh trên tay như Di.

Bữa tối kết thúc khi mưa bụi và sương đêm đã giăng trên những con ngõ nhỏ. Phố trở lại với vẻ trầm mặc và yên tĩnh. Vũ đứng hút thuốc bên một mái hiên, chờ Di trả tiền hạt dẻ cho bà cụ già. Đã sắp nửa đêm, trong lúc ông chủ thì yêu cầu về mở cửa quán, bà chủ lại kiên quyết ở đây đợi hạt dẻ nổ tanh tách trên chảo rang nên cả bọn đành chia làm hai hướng. Di ôm khư khư bọc hạt dẻ trước bụng, cái máy ảnh thì treo toòng teng trên cổ. Thấy Vũ nhìn mình, cô bộc cho Vũ một vốc nhỏ, thả vào tay. Vũ cố đi chậm chậm để đợi Di, còn cô thì dường như chẳng để ý gì đến anh cả, cứ vừa đi vừa chăm chú với đám hạt dẻ bọc trong giấy báo. Cho đến lúc gần về tới quán, Di mới ngẩng lên nhìn anh.

“Bao giờ anh Vũ về nhà?”

Vũ xoay xoay đám vỏ hạt dẻ trong tay: “Ba ngày nữa.”

Cô ta gật đầu, quay lại với bọc hạt dẻ. Vũ đỡ lấy cánh tay co để giúp cô đi dễ dàng hơn, cô không phản đối. Vũ cảm thấy rõ hơi thở của cô ngay bên cạnh mình, nhịp nhàng theo từng bước chân.

“Vậy bao giờ Di về nhà?”

“Đây là nhà của tôi rồi.” Di chỉ về phía quán và cái ban công của cô. Lúc này quán đã sáng đèn, ánh đèn vàng sau lớp kính trong nhìn như ánh lửa, ấm áp. Đèn ở cầu thang gỗ cũng được bật. Đứng ở bên dưới vẫn có thể nhìn thấy bóng cái giày của Vũ với chấu xương rồng treo ở ban công. Hôm nay cái khăn xanh theo Di đi ăn tối nên chấu cây ở đó nhìn lẻ loi quá. Vũ thấy lòng mình chùng xuống.

Dù muộn như vậy mới mở cửa nhưng vẫn có khách tới quán. Thu thấp ở mỗi bàn một cây nến nhỏ cho không khí ấm áp hơn. Ngoài cửa sổ, mưa lay rây rơi như những mảnh bụi sương trắng xóa. Cả bọn ngồi ở sofa nhưng không ai muốn uống rượu. Phương duỗi chân, kê lên mặt bàn hút thuốc. Di dựa lưng vào thành ghế, bật cái bóng đèn quen thuộc của cô lên, trên cuốn sách kẹp dưới giá đèn đã có một lớp bụi. Di cẩn thận lật trang mà cô đã đánh dấu. Thu ngả đầu về phía sau, mắt lim dim như chuẩn bị ngủ. Quan sát tất cả những điều đó với một cảm giác thật khác lạ, Vũ uống cốc trà nóng của mình. Anh thấy như không chỉ cốc trà này, hơi ấm này mà chính bản thân anh cũng đã trở thành một phần của những gì mà anh đang quan sát. Đêm nay có lẽ chỉ là một đêm trong hàng nghìn đêm khác, anh sẽ ngồi ở đây, uống một cốc trà và gõ nhịp ngón tay trên lớp nỉ êm mềm của bộ sofa. Ngày đầu tiên anh tìm tới đây, gặp cô gái kỳ lạ ngồi đọc sách trên sofa và hỏi xin lại chiếc giày, anh tưởng rằng đó chỉ là một giây phút trong hàng triệu những giây phút khác không tên trong cuộc đời mà anh sẽ chẳng bao giờ nhớ đến. Bây giờ thì hình ảnh đó với Vũ sẽ là ký ức. Sẽ không có đêm thứ một nghìn Vũ ngồi ở đây. Ba ngày nữa anh sẽ trở về nhà... Vũ đã thấy nhớ một cuộc sống mà anh còn chưa kịp làm quen, đã thấy nhớ một người mà anh còn chưa kịp biết. Nhưng tình cảm của những người đã quyết định nên xa lạ với nhau thì có thể gọi là gì?

“Gọi anh đấy.” Vũ giật mình ngẩng lên. Thăng Vinh hát đầu lên sân khấu ra hiệu. Một người khách đã mượn cây guitar của Phương, đang chuẩn bị biểu diễn bài gì đó. Mọi người ngồi xoay hết lại, chờ đợi tiếng hát của anh ta. Đó là anh chàng vừa nãy ngồi một mình bên cửa sổ, uống một ly scotch neat, nhìn như kẻ bỗng dưng có một đêm mất ngủ. Tiếng hát của anh ta trầm trầm.

“Còn rơi mãi... trên phím đàn, còn rơi mãi... những tiếng buồn thở than. Đã lâu rồi, nụ cười vắng trên môi...”

Không hiểu sao Phương đột nhiên quay đầu ra phía cửa. Một chàng trai đang đứng trên lối cửa ra vào. Màn mưa lác rác đã gieo những hạt nước nhỏ li ti lên mái tóc của cậu ta. Kimora vừa lặng ngắm cậu ta vừa khẽ ngả người vào chân Di. Lúc này, Di đang ngồi bó gối.

Di lại ra ban công, dựa vào bậu cửa, kéo cái mũ áo hoodie qua đầu, đeo earphone ngồi nghe nhạc.

Mùi hương của thịt nướng trên chiếc vỉ điện khen khét, nồng nồng lại khe khẽ len trong không gian, làm Vũ không sao ngủ được. Đã gần hết đêm rồi. Vũ đứng ở cửa nhà mình nhìn cô với điều thuốc cháy dở trên tay. Có cái gì thú vị ở bậu cửa lối ra ban công, nơi gió và hơi lạnh có thể làm tê cóng cả mi mắt. Mùi thịt nướng hòa vào cơn gió lạnh ào đến không báo trước làm anh húng hắng ho. Di vẫn ngả người vào bậu cửa nhưng đưa một cánh tay lên ra hiệu cô đã nhìn thấy anh. Vũ gật đầu.

Vũ ôm một cái chăn ra ban công, ngồi xuống cạnh Di.

“Thức làm gì vậy?” Anh hỏi.

Di gỡ tai nghe: “Đợi thằng Phương.”

“Phương nói về đây ngủ à?” Vũ hỏi bằng quơ.

Cô lắc đầu, khẽ thở dài. Cô nhận lấy phần chăn của mình rồi quay sang nhìn Vũ: “Anh chuẩn bị xong đồ đạc chưa?”

“Tôi làm gì có gì mà chuẩn bị, nếu có chỉ là một nửa còn lại của đôi giày Ý hàng thủ công thôi.” Vũ chỉ chiếc giày treo trên ban công nhà Di.

20. Chương 20

Di bật cười. Lần đầu tiên cô vừa nói chuyện vừa cười với Vũ, thân quen như một người bạn lâu ngày không gặp.

“Không biết rồi ai sẽ ở ban công đối diện nhà tôi nhỉ?”

“Cô tò mò lắm à?”

“Thì lo, không hiểu rồi họ có ném cái gì đó sang phá cái chậu hoa đặc biệt của tôi nữa không.”

“Lúc đó cô nhớ xử lý luôn cả phần tôi nữa nhé!”

“Ừ, xử đẹp.”

“Chào mẹ anh họ tôi.”

Vũ gật đầu: “Mẹ cô nữa nhé!”

“Anh có thể chào ngay bây giờ.” Cô ngẩng đầu và chỉ lên bầu trời. Đôi mắt cô không ánh buồn mà tràn ngập sự ấm áp.

Vũ muốn ngồi gần lại một chút, anh hỏi khẽ: “Bố Di đâu?”

Có lẽ với cô, đó có thể là câu hỏi quá riêng tư mà một người xa lạ như Vũ không bao giờ nên hỏi. Vũ biết như vậy nhưng anh không còn quan tâm nữa.

Di không im lặng, chỉ không nhìn Vũ nữa: “Bố tôi có gia đình khác rồi. Nhưng tôi không buồn và khổ như Thu. Từ ngày mẹ tôi mất, gia đình với tôi đã không còn trọn vẹn. Thiếu bố với tôi cũng chỉ buồn thôi nhưng với một số người khác, thiếu bố tôi thì gia đình họ không trọn vẹn mà thêm tôi vào đó thì cũng vậy luôn.” Lúc này, cô mới nhìn Vũ. “Bây giờ đây là nhà của tôi, gia đình của tôi.”

“Vậy thì lúc nào tới thành phố này, tôi sẽ đến thăm cô, chỉ sợ cô lại đi đâu xa mất.” Vũ làm như kiểu đang chụp ảnh bằng tay.

Di gật đầu. “Tôi mà đi thì sẽ mất một, hai năm. Hai năm nữa, nếu trở về, tôi nhất định sẽ quay lại chỗ cây đề trên cao nguyên lần trước ấy, trước mùa hoa đại tàn. Ở đó đẹp quá!”

“Còn tôi thì phải chạy vài vòng mới được. Lần trước mọi người chữa lại mình tôi.” Vũ nói rồi cả hai khúc khích cười.

Hết đêm đó, Phương mới về tới nơi, nó chui luôn lên giường, trùm chăn ngủ, mặc kệ Vũ và Di ngồi thơ thẩn bên bậu cửa nhìn những ánh dương đầu tiên lóe lên từ phía con sông ở chốn xa xa.

20

Thằng Phương chẳng nói với Di câu nào đã định bỏ đi. Di ngồi trên nệm lười vào trưa ngày hôm sau, vừa uống sữa vừa nói với nó: “Cho tao ăn trưa đã.”

“Gọi đồ về mà ăn, tao phải đi có việc.” Nó quày quả nắm tay nắm cửa.

“Chân tao đau”, Di nói tỉnh bơ.

“Bấm điện thoại bằng chân à?” Nó cúi kính. “Để tao gọi Vũ.”

“Người ta là osin của mày à? Cho tao đi ăn”, Di lặp lại.

Thằng Phương xoay tay nắm cửa. Di là ra vẻ thản nhiên, nhấc điện thoại lên, bấm số. Nghĩ gì đó, thằng Phương quay lại, giăng lấy điện thoại của cô, nhìn số trên màn hình rồi ngồi phịch xuống đất.

“Lẳng nhẳng quá, ăn gì?”

“Mì úp.” Nghe thấy vậy, thằng Phương trợn mắt nhìn cô. “Nước chanh nữa.”

Vì yêu cầu nước chanh của Di mà hai đứa chuyển địa điểm xuống quán. Thằng Phương đặt hai bát mì xuống bàn, mặt cau có.

“Chờ một tí, tao đi pha nước chanh.” Di gật đầu vui vẻ nghe tiếng giày của nó nện cộp cộp trên sàn vẻ tức tối.

“Làm gì có quả chanh nào đâu mà pha nước chanh.” Thăng Phương thò đầu lên khỏi quầy bar, mặt mũi nhăn nhó.

Di vẫn điềm nhiên ăn mì. Cửa quán bật mở, Kimora bước vào, vui vẻ giơ túi chanh lên bằng bàn tay lành lặn. “Đợi Kimora lâu không? Để Kimora pha nước chanh rồi...” Kimora bỏ dở câu nói, thẳng thốt khi nhìn thấy Thăng Phương.

Di tiến lại chỗ cô lấy túi chanh: “Di chẳng đợi được nữa đâu, từ lúc ngủ dậy đã thấy muốn uống nước chanh rồi. Để Di tự pha. Kimora ăn chưa? Ngủ dậy muộn quá nên bây giờ bọn Di mới ăn sáng.”

Di nói rồi bê luôn bát mì đang ăn dở của mình vào quầy bar. Kimora bối rối ngồi xuống bàn. Hôm nay cô mặc blazer màu xanh da trời, đi boots da nạm đinh rất đẹp, một cô nàng tomboy hoàn hảo.

Thăng Phương đứng như trời trồng ở quầy bar. Nó lừ mắt với Di lúc cô bê bát mì vào. Di chen vào trong, dùng cái chân đau đẩy nó ra ngoài. Cô ra hiệu cho nó đi tới chỗ Kimora, rồi lôi earphone ra đeo lên tai, tiếp tục với bát mì ăn dở. Thăng Phương hậm hực nhìn cô rồi tháo tạp dề, bước ra ngoài. Di nhìn theo nó, phát hiện cô chỉ mang theo mỗi cái earphone mà để quên cái iPod trên nhà. Di đành ngồi lên ghế của quầy bar, tránh nhìn về chỗ Kimora ngồi, xì xụp húp mì rồi kì cạch pha nước chanh uống một mình.

Thăng Phương đẩy bát mì đi đâu đó nghe lạch cạch rồi hỏi: “Kimora ăn chưa?” Nó mở lời trước, Di thấy lòng vui vui.

“Anh ăn đi”, Kimora nói.

Thăng Phương kéo bát mì lại rồi so đũa lách cách. Thăng chết tiệt, Di nghĩ thầm, vắt mạnh nửa quả chanh.

Thăng Phương điềm nhiên ăn bát mì chắc đã trương phình mắt rồi. Kimora đặt một cái túi lên bàn: “Lát đưa cái này cho Di hộ Kimora.”

“Cái gì đấy?” Thăng Phương hỏi.

“Cái váy lần trước Kimora mặc.” Kimora định đứng lên.

Thăng Phương cúi đầu xuống bát mì của nó, hỏi băng quơ: “Tay đỡ đau chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.”

“Tối nay có hát không?”

Kimora gật đầu. Thăng Phương hất đầu về phía cái váy.

“Váy giữ cái đó mà mặc, chứ trả làm gì, Di mặc váy này chắc nhìn buồn cười lắm, đơ như khúc gỗ ấy.”

Cũng biết so sánh cơ đấy, Di tức tối nghĩ thầm.

Kimora cười khúc khích: “Hôm Valentine Di mặc váy đen đẹp lắm mà.”

Thăng Phương ngẩng đầu lên nhìn cô. Di không thấy ánh mắt của nó, chỉ nghe tiếng nó chậm rãi và rành rọt: “Còn Kimora mặc quần áo kiểu này, để tóc kiểu này nhìn cũng buồn cười lắm, chẳng hợp tí nào.”

“Kimora thấy hợp.” Cô cứng giọng.

Thăng Phương nhún vai: “Váy thì tùy Kimora thôi.” Nói rồi, nó ăn mì tiếp.

Có lẽ ít người có được đặc quyền như Di là có thể bóp cổ Thăng Phương khi nó nói chuyện khó nghe nên nó mới sống được tới giờ này. Di vừa nghĩ vừa thấy bứt rứt trong người. Cô không muốn thấy Kimora buồn. Có thể nào Di đã sai khi can thiệp vào chuyện này? Kimora đứng dậy, chắc là muốn ra về.

“Đừng dùng cách này nữa, không hiệu quả với em đâu.” Kimora phản đòn, Thăng Phương chắc bị bắt ngờ nên ngẩng lên. “Anh nghĩ em đã suy nghĩ bao nhiêu lâu để cắt cụt tóc của mình và ném tất cả high heels ra cửa?”

“Em không nên mất thời gian suy nghĩ ngay từ đầu.” Thăng Phương vẫn giữ giọng tỉnh bơ. “Thay đổi bản thân...”

Nó chưa kịp nói hết câu thì Kimora đã ngắt lời: “Đừng lo đến chuyện em thay đổi bản thân. Dù trên đầu em không còn một sợi tóc và em có mặc bao tải đi nữa, em vẫn là Kimora. Anh phân biệt đối xử với người khác vì cái vỏ thì em thay đổi cái vỏ thôi.”

Kimora đi ra cửa, mặc thăng Phương ngồi đơ trên ghế. Trước khi bước hẳn ra ngoài, cô còn quay đầu lại nhìn nó thật lạnh lùng: “Anh mới là người đang cố thay đổi bản thân. Và chỉ muốn giữ lại mỗi cái vỏ.”

Di thở phào nhẹ nhõm, dựa hẳn người vào bức tường sau quầy bar. Thăng Phương thả lỏng người trên ghế, bắt đầu đốt thuốc.

21. Chương 21

Suốt cả ngày hôm đó, Di không thấy Vũ đâu. Cô định nói với mọi người về việc Vũ sẽ rời đi sớm. Quán không đông lắm. Di giúp Thu và Vinh chạy bàn một hồi thì hết việc. Cô ngồi bó gối trên sofa, nhìn sang cầu thang nhà đối diện, chợt nhận ra suốt thời gian vừa rồi những lúc cô ở bên cạnh Vũ còn nhiều hơn những khi cô ở một mình. Có lẽ vì thế mà cô ngóng anh ta chẳng? Di nhìn cái điện thoại dưới chân mình. Chẳng phải lúc nào cô cũng đợi người ta gọi đến sao? Di tìm số của Vũ trong những cuộc gọi cũ, một dãy số dài chẳng có tên nằm chờ vợ giữa hàng chục cuộc gọi của những người thân thuộc. Thậm chí cô mới chỉ gọi cho anh ta có đúng một lần. Di bấm máy. Tiếng chuông đổ từng hồi chậm chạp. Bỗng Di lại cảm thấy hồi hộp, định tắt đi thì Vũ bắt máy.

“A lô.” Giọng Vũ qua điện thoại nghe thật gần.

“Tôi... đây.” Di bối rối.

“Di hả?” Vũ hỏi lại ngay. “Tôi có chuyện phải đi một chút, chắc tối nay về muộn, nếu kịp thì hẹn mọi người ăn đêm.” Anh ta tuôn một tràng.

Di ậm ừ.

“Tôi cúp máy đây, Di ăn tối đi. Hẹn tối nay nhé!” Tiếng Vũ theo tiếng gió xa dần rồi tắt hẳn. Di đặt điện thoại xuống chân, bất giác mỉm cười.

Tiếng gõ cửa lộc cộc vang lên khi Di đang đun lại nồi cháo trong bếp. Chán thật, mọi người vừa về xong. Di lăm nhăm rồi vội chạy ra mở cửa, tay vẫn cầm cái muối.

Đứng trước cửa phòng Di không phải là Vũ. Người đứng đó là cô gái có đôi mắt đẹp làm Di phải ngẩn mẩn khi cô ngồi trên taxi đi tìm Vũ đêm hôm đó. Cô ta gật đầu chào Di về bối rối, trên tay là cái áo khoác Di ượn.

“Cô đang nấu ăn à? Vũ ở đây à?” Cô ta hỏi dồn dập và còn khẽ liếc nhìn vào trong.

“Anh Vũ chưa về. Cô có muốn vào nhà đợi không?” Di ân cần.

Cô ta lắc đầu, thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đến tìm cô.”

Qua phút bất ngờ, Di mời cô ta ngồi xuống nệm.

“Tôi đến để nhờ cô chuyển cái này cho Vũ.” Không đợi Di kịp mở lời, cô ta lôi trong túi ra một cái phong bì, đưa cho Di.

“Tôi nghĩ là cô nên đưa tận tay.” Di không đón lấy cái phong bì mà đẩy cốc trà nóng về phía cô gái lạ.

Cô ta mở phong bì, lấy ra một xấp tiền, đó chắc hẳn phải là một số tiền rất lớn.

“Tôi không thể nhận sự giúp đỡ này được.”

Nhìn xấp tiền trên tay cô gái, cảm giác nửa hột hắng, nửa như giải thoát xâm chiếm Di. Những suy nghĩ, đắn đo, lưỡng lự, hy vọng, chờ đợi mới nhen nhóm trong lòng Di phút chốc như thoát ra khỏi lồng ngực, bay

đi. Nỗi e ngại và sự băn khoăn cũng vậy. Di cảm thấy đầu óc mình nhẹ bẫng. Hai người xa lạ thì có thể có sự gắn kết gì? Vũ đến thành phố này vì cô gái này, anh chưa rời đi cũng vì cô gái này mà thôi.

Di lặng lẽ quan sát người khách lạ với vẻ mặt dằn vặt nhưng cũng đầy cương quyết. Có lẽ cuộc sống đã không dễ dàng với cô ta, không dễ để cô ta quyết định tìm đến đây.

“Không phải cô còn có bé trai phải lo sao?” Di giúp cô ta cho tiền vào lại phong bì.

“Tôi đã bỏ đi. Dù bây giờ chỉ có tôi và con nhưng... tôi...” Cô gái ấp úng. “Con trai tôi không phải là của...” Cô ta bối rối thấy rõ.

“Cô nghĩ anh ấy có biết điều đó không?” Di nhìn vào mắt cô ta rồi hạ giọng: “Anh ấy đã xa nhà hai năm liền.”

Cô gái lạ cúi đầu, dường như cô ta mới phát hiện ra điều gì đó, một điều hiển nhiên mà cô ta lại không hề để ý.

“Anh ta có thể hiền lành, dễ chịu nhưng tôi chắc chắn là không ngốc. Chỉ có duy nhất một lý do khiến anh ta từ bỏ tất cả để đến đây, đi tìm cô, làm một kẻ ngốc trong mắt mọi người.” Di nhìn cô ta.

Vẻ mặt cô gái đau đớn. “Tôi cũng không thể đón nhận tình cảm được nữa.”

“Cái đó thì phải tùy cô quyết định nhưng cô hãy nhận cái này vì anh ta, đây là điều anh ta muốn làm cho cô cho dù cô không muốn đón nhận tình cảm nữa.”

Di tiễn cô gái nhỏ bé với cặp mắt đỏ hoe tới tận chân cầu thang. Có lẽ tâm trí cô ta đang rất xáo trộn, thậm chí cô ta còn nắm tay Di, định nói gì đó rồi lại thôi.

“Sáng sớm ngày kia Vũ rời đi rồi.” Di không biết câu nói đó cô dặn cô ta hay dặn chính mình nữa.

Di cầm cái điện thoại lăm lăm trên tay. Lần đầu tiên cô có cuộc hẹn với một người xa lạ sau mấy năm trời, người ta đã cho Di leo cây rồi. Chắc là Di không có duyên với những lời hứa hẹn. Có thể giờ này ở một góc phố xa xôi nào đó, anh ta lại đốt thuốc một mình hay đi một mình dưới mưa. Cũng có thể anh ta đang đứng trên sân hàng giờ trước cánh cổng sắt của ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô mà không hay chủ nhân của nó không có nhà. Di chợt nhận ra rằng những gì Di biết thật ít ỏi, chỉ là một đêm của hàng ngàn đêm trong thế giới của anh ta. Một đêm khi Di mê man trong cơn sốt... Đoạn nhạc chuông đơn âm của Di lại vang lên, số ẩn nhấp nháy trên màn hình. Di úp ngược điện thoại xuống đất rồi quay lưng lại.

Ánh đèn bên ban công nhà đối diện vừa bật sáng thì ban công nhà Di cũng chìm vào bóng tối.

Di trở dậy sớm vì gần như cả đêm cô không hề ngủ. Mưa xuân lác rác đã ngừng rơi từ lúc trời gần sáng. Trời hửng lên một chút. Di bước ra ban công tưới nước cho cây xương rồng. Làn gió nhẹ thoảng qua làm cái giầy dung đưa trong gió. Di đổ ca nước ấm vào cái bình tưới, xịt lên chậu cây đặc biệt của mình. Những buổi sáng quyết định dậy sớm chỉ để tưới nước cho cây xương rồng bao giờ cũng làm Di thấy bình yên. Một đêm dài đã qua, thay vào đó là một buổi sáng trong lành với những thói quen đã cũ. Di giữ cái giầy trong tay, hướng ánh mắt về phía dòng sông màu hồng. Nhưng hiện lên trong mắt cô lại là hình ảnh của Vũ trong bộ đồ ngủ màu tàn thuốc, một tay đút trong túi áo hoodie, một tay cầm ly cà phê đang bốc khói. Vũ cười với cô, trong phút chốc cô đã nghĩ rằng đó có thể là một hình ảnh yên bình khác của buổi sáng sớm.

“Di!” Anh ta gọi lớn.

Di chắc hẳn tên mình đã đánh thức không ít hàng xóm xung quanh. Cô vội ra hiệu với anh ta là mình đã nhìn thấy.

“Đợi tôi.” Anh ta nói rồi chẳng đợi Di trả lời, chạy biến vào trong nhà. Di thở dài, bước vào nhà. Nồi cháo trên bếp đêm hôm qua đã nguội ngắt. Di rót sữa ra cốc.

Chỉ vài phút sau, anh ta sang tới nơi. Jacket da khoác ngoài hoodie, quần jean và đôi giày Converse màu trắng.

“Di thay đồ đi.”

“Làm gì?”

“Đi ra đây một chút.” Anh ta có vẻ hào hứng.

“Tôi hơi mệt, không muốn ra ngoài đâu.” Di đứng đỉnh ngòai uống sữa.

“Di ăn gì chưa vậy?” Anh ta có vẻ quan tâm và tự nhiên đi vào bếp. “Cháo nguội ngắt rồi. Di ồm hay sao mà ăn cháo?”

Di không trả lời. Anh ta ngồi xuống bên cạnh, nhìn cốc sữa trên tay Di, xem xét: “Hôm qua Di đợi tôi có lâu không, tôi về tới nơi thì Di tắt đèn. Tôi nghĩ Di ngủ rồi nên không gọi. Ở ngoài kia lạnh lắm (anh ta chỉ ra ban công). Tôi đã bảo mà.”

“Tôi không ồm.” Di lắc đầu và uống sữa.

“Vậy cháo nấu từ lúc nào mà nguội ngắt vậy?” Anh ta nhìn vào bếp rồi chợt mỉm cười. “Cháo nấu tới qua hả? Vậy tôi phải xin một bát mới được.” Anh ta đi vào bếp, bật lửa hâm lại cháo.

“Để từ đêm qua tới giờ, chắc chẳng ăn được nữa đâu.” Di nói với theo.

“Sao không ăn được, thơm lừng mà. Tôi suốt ngày phải nấu cho người khác ăn, mong mãi mới đến ngày này.” Anh ta vừa nói vừa kê cái bàn nhỏ ra giữa nhà, trước mặt Di, tay thì sờ cốc sữa. “Di lấy trong tủ lạnh ra hả? Lạnh thế này làm sao uống được?”

Di giữ chặt cốc sữa của mình. Anh ta múc hai bát cháo, để sẵn thìa trên bát cho Di rồi ăn phần của mình một cách ngon lành. Di cứ lăm lăm nhìn anh ta, chẳng nói câu gì.

“Di ăn đi, nếu không sẽ muộn đấy. Chiều nay tôi đã hẹn mọi người tới ăn tiệc chia tay rồi.”

Anh ta vừa nói vừa cười vui vẻ. Di ăn hết phần cháo của mình. Có lẽ vì đun lại nhiều lần nên cháo hơi mặn.

Anh ta chở Di trên chiếc Chaly cúc cu cũ mềm mại của ông chủ khách sạn cũ, tự tiện lôi máy ảnh của Di ra, quàng lên cổ cô. Cái mũ áo hoodie của anh ta cứ nhảy lên nhảy xuống theo những đoạn đường gập ghềnh, cọ vào mũi Di. Phở nhỏ của Di vào buổi sớm rất nhanh lùi lại phía sau lưng.

“Sao Di không nói gì vậy?” Vũ hỏi. Di ậm ừ chứ không trả lời. Anh ta lấy trong túi áo ra một cái earphone và một cái máy MP3 đưa cho Di. “Đường còn xa lắm, nghe nhạc của tôi tạm nhé!”

Bàn tay Vũ đã đỡ ửng vì lạnh. Di bật nhạc, giúp anh đeo một bên earphone vào tai, bên còn lại Di đeo vào tai mình. Giai điệu của Take Me Home Country Road theo họ suốt đường đi.

Đến khi Vũ dừng lại thì Di đã thiếp đi từ lúc nào. Cái MP3 thả trong mũ áo Vũ, Di dựa nhẹ đều vào đó. Vũ đến nói gì đó với một người đàn ông ở bên đường rồi gửi con Chaly vào chòi của ông ta.

Di đứng ngái ngủ giữa một cánh đồng hoa lớn. Hoa cúc nhật, hoa bướm đang nở rộ còn lay ơn thì hình như mới ngắt, chỉ còn vài bông sắp tàn. Mắt Di nhắm khê, tóc bay lòa xòa xuống mặt. Gió ở đây thật lạ, lạnh nhưng không se sắt như ở phố.

Nghe tiếng bước chân, Di biết Vũ đang tiến lại chỗ mình: “Anh quên mất tôi làm nghề gì sao, nếu muốn ngắm hoa sao không nói? Tôi sẽ dẫn anh tới một chỗ gần hơn.”

“Đi theo thôi.” Chẳng đợi Di nói hết lời, anh ta kéo Di đi phăm phăm. Con đường nhỏ xíu nối giữa những ruộng hoa trải dài tít tắp. Di lật đật đi theo anh ta, bước loạng choạng.

“Đừng nói là tới qua Di cũng say giống tôi đấy nhé!” Anh ta cười, nụ cười hồn nhiên, bàn tay nắm chặt bàn tay Di, ánh mắt dịu dàng. Một người bạn... Di thì thầm. Một người bạn mới, người bạn đủ tin cậy để Di kể câu chuyện gia đình mình và cũng sẵn sàng để chia sẻ với Di những chuyện riêng của anh ta. Đêm hôm qua là đêm cuối cùng, tất nhiên là anh ta đã say. “Người ta có quyền ngu ngốc theo cách mà họ muốn.” Có lẽ lúc trở về, Di nên pha cho anh ta một ly nước chanh giã rượu. Đó là việc một người bạn nên làm.

Bàn tay của Vũ không rời tay cô nhưng anh ta đã dừng lại, khê chạm vào Di để chỉ cho cô khoảnh ruộng trước mặt. Màu tím trải dài bạt ngàn. Những cánh hoa mỏng như lụa bay lơ thơ trong gió. Mỗi năm chỉ có một lần, khi mùa xuân và ngày sinh nhật tới gần, Di mới được hưởng niềm hân hoan khi gặp màu hoa này trên những gánh hoa rong trên phố. Di đã từng mong mình sẽ có một căn nhà với khoảnh sân nho nhỏ

trồng cà chua, rau húng và những bông hoa tím này. Để khi mùa xuân đến, dưới mưa lâm râm và gió nhẹ nhàng, Di có thể ngồi bó gối trước hiên ngắm hoa mà không phải ngắt chúng vào nhà. Di sẽ chỉ ngắt tặng cho những người mà cô yêu quý (trừ thằng Phương vì nó toàn chê hoa gì nhìn như cỏ). Những bông hoa này người ta chỉ cắm lọ để làm nền cho những loại hoa khác nhưng không hiểu sao Di lại thích chúng đến vậy. Màu tím xanh trên những cánh mỏng với Di không gọi buồn mà gọi cảm giác thênh thênh tự do, hoang dại. Ngày cận Tết những năm trước, thỉnh thoảng anh lại bất chợt mang đến cho Di một ô. Anh kể rằng có lần anh nhìn thấy, phải vội vàng đuổi theo cô bán hoa trên phố vì vốn anh chẳng nhớ được tên hoa là gì, chỉ biết là hoa cô thích. Di cắm một bình lớn trong phòng, che kín hết cả gương soi trên bàn phấn và không bao giờ chịu dọn những cánh đã rụng kín cả mặt bàn. Vậy mà giờ trước mắt Di không phải là một cành, một ô mà là cả một khoảnh ruộng. Di lò dò bước xuống, vừa đi vừa chạm tay vào những luống hoa. Dưới chân cô, cánh hoa đã lả tả rụng đầy. Không hiểu sao người ta còn giữ khoảnh ruộng này đến tận bây giờ, mùa hoa sắp qua mất rồi.

Di ngồi trên bờ ruộng, đôi mắt quầng luyến không thể rời mảnh màu tím xanh đang đung đưa trong gió. Hai đứa chỉ có cơm nắm và muối vừng mà ông lão canh chòi cho.

“Sao anh biết vậy?” Di vừa ăn cơm vừa hỏi anh ta.

“Tại tôi đã đọc sổ tay của cô. Xin lỗi vì không hỏi trước.” Anh ta cười nhè nhẹ.

“Xin lỗi bằng cách này á?” Di giơ nắm cơm của mình và một cành hoa bé xíu anh ta mới hái cho cô, vẻ không ưng ý. Mồ hôi ẩm nóng chảy trên sống lưng Di sau những vòng quanh quẩn với đám hoa.

Anh ta lại nắm lấy bàn tay trái của Di, không nói gì hết. Chỉ có gió và tiếng xào xạc dưới ruộng trả lời cô. Di muốn dẹp hết những băn khoăn để hít thở một hơi thật sâu và thật dài. Đã lâu lắm rồi Di không thấy mình được sống như thế, mồ hôi thật nóng, bàn tay thật ẩm, gió len trong từng kẽ tóc và mát lạnh trên da.

Dùng dằng mãi, Di mới có thể đứng dậy ra về.

“Di có muốn mang một ít về nhà không?” Anh ta hỏi.

Ngần ngừ một chút, Di gật đầu. Anh ta bước xuống ruộng và ngắt một ô. Di tròn mắt lo lắng: “Trời ơi! Hỏi chủ vườn đi chứ, ngắt vậy người ta đuổi đánh chạy sao kịp.”

Thấy Di nhìn trước nhìn sau, anh ta cười ngắt: “Không sao đâu, Di muốn lấy nhiều hơn cũng được.”

“Anh điên hả? Ruộng này là của anh hay sao? Người ta trồng cả năm mới được đấy. Trót ngắt rồi thì tôi ngồi đây giữ hoa, anh gọi người ta, mình trả tiền.” Di ngồi phịch xuống đất vẻ khó chịu vì kiểu cười hờn nhien của anh ta.

“Tôi không phải là chủ của khoảnh ruộng này... nhưng tôi là chủ của tất cả đám hoa mọc trên đây. Bây giờ thì tôi phá sản rồi, tài sản duy nhất đây.” Anh ta chỉ những cành hoa cuối màu tím ngợt ngắt trong hơi lạnh đang vây quanh mình.

Di ngơ ngác: “Vậy là sao?”

“Từ giờ cho đến lúc hoa tàn hết thì chúng là của Di, Di muốn để đây rồi lâu lâu đến ngắm hay mang về cắm đều được hết.”

Di ôm bó hoa, nhìn ra khoảnh ruộng hoa tím xanh biêng biếc. Sao người ta lại làm cho Di bối rối thế này? Di không làm mát lạnh được nữa, hờn nhien cười như một đứa trẻ.

22. Chương 22

Vũ chở Di và giỏ hoa tím về nhà. Những muện phiền trong lòng anh như bay đi hết cùng với nụ cười của Di. Có phải anh đã biết tình cảm của hai người xa lạ thì nên được gọi là gì? Vũ đã thắc mắc tại sao lúc Di nóng như hòn than vì sốt cô lại nằm dưới nệm chứ không chịu lên giường. Thu bảo rằng như vậy đến đêm Di không phải xuống giường lấy thuốc hay vào nhà vệ sinh mà ngả sừng cả trán như lần nào đó nữa. Vũ cũng không biết tại sao Di luôn để tất cả đồ đạc của mình trong va li, những tấm ảnh thì bọc giấy sần sảng trong lúc ngày đêm ngược cuối cùng của Di đã qua. “Lần thì vì anh Phương đóng cửa tu trong nhà, lần thì

vì mẹ chị Thu mất.” Thằng Vinh nói như vậy. Vũ thì nghĩ tới người đó, người đã không quay trở lại. Di bướng bỉnh với chính bản thân cô, cả sự đợi chờ cũng bướng bỉnh. Nhưng Vũ biết khi Di lắc đầu trước câu hỏi: “Cô sống có tốt không?” của mẹ anh là cô nói thật... Lúc Vũ đi tìm cái khoảnh ruộng hoa này cho Di, anh không nghĩ đến việc cô đợi ai, chờ ai, cô ngốc nghếch hay bướng bỉnh, anh cũng chẳng nghĩ tới chuyện mình sẽ nắm bàn tay cô. Anh chỉ muốn Di có một niềm vui, khác hẳn với niềm vui ngắm chậu cây xương rồng bé xíu hay ngồi bó gối trên sofa đọc cuốn sách của mình, một niềm vui đủ để lồng ngực Di nhẹ bẫng trong tiếng cười.

“Tôi có thể quay lại cho đến khi nào hoa tàn thì thôi à?” Tiếng Di lạc trong tiếng gió sau lưng Vũ. Bầu trời lại ngả màu xám trong, ánh nắng đã trốn đi đâu mất.

“Ừ.” Vũ ăy Di quay lại đúng chỗ sau lưng anh tránh gió.

“Vậy anh đi chậm thôi, tôi không kịp nhớ đường rồi.” Di hốt hoảng.

“Đi chậm thì hai đứa dính mưa mất.” Vũ ngần ngừ rồi nói nhỏ xú: “Cô có muốn tôi đưa ra đó nữa không?”

Một hồi lâu Di không trả lời, cô cũng ngừng loay hoay sau lưng Vũ. Tiếng cô như từ xa vọng lại: “Chắc là tôi sẽ nhớ anh đấy...”

Câu nói của Di theo Vũ suốt cả ngày hôm đó, lúc anh ăn tối với cả bọn, lúc anh đứng hút thuốc với Phương và Vinh, cả lúc Kimora hát một bài tặng anh nữa.

“Chắc là tôi sẽ nhớ anh đấy...” Thu vỗ vai anh và cũng nói như vậy khi cả bọn quyết định chia tay để Vũ đi ngủ sớm cho kịp chuyến tàu ngày mai. Phương, Vinh và Kimora cùng gật đầu với Vũ. Riêng Di thì im lặng, điện thoại cô nháy sáng vì một số nào đó đang gọi tới. Vũ còn phải mang chiếc Chaly đi trả. Anh đi một đoạn còn quay lại nhìn Di đang đứng trước cửa quán, chiếc điện thoại trong tay. Nhiều thứ trong cuộc sống này mơ hồ đến nỗi nhiều lúc nhìn lại người ta chẳng biết là thực hay ảo ảnh thì một bàn tay làm sao mà nắm giữ? Vũ chớ cảnh hoa tím xanh nhỏ bé còn sót lại ở giỏ xe đi cùng. Có lẽ Di có lý do của riêng mình để bướng bỉnh đợi chờ. Điều cười của Di, gió và giọt mồ hôi trên trán dưới ánh mặt trời lấp lánh... là thực hay ảo ảnh, chỉ có thời gian mới có câu trả lời.

23. Chương 23

Di muốn nghe điện thoại. Bởi cô muốn nói với đầu máy bên kia rằng hãy nói “A lô”, hãy hỏi: “Có phải Di đang nghe máy không?”. Một cuộc đối thoại thì nên như thế. Đừng chỉ là những tiếng thở quen thuộc bên cạnh tiếng gió xa lạ đến thẳng thốt. Nhưng Di cũng đã im lặng trước câu hỏi của Vũ sáng nay. Sao người khác lại làm cho tâm trí Di xáo trộn như vậy? Di không phải là người có thể trả lời câu hỏi nên ở lại hay ra đi của Vũ. Người duy nhất có thể trả lời sẽ còn một đêm nay nữa để suy nghĩ. Sáng mai cô ấy có tới hay không với bản thân Di cũng là một điều bí ẩn. Nhưng nếu Vũ ở lại thì Di mong Vũ sẽ có điều mà anh muốn chứ không phải ở lại để rồi một hôm nào đó, Di lại tìm thấy anh đứng trên sân trước cánh cổng sắt của ngôi nhà hai tầng ở ngoại ô hay vui vẻ kể với Di lúc uống cà phê rằng tối hôm qua anh đã say mềm. Dù chỉ là một lý do bằng quơ sẽ đưa cô quay lại khoảnh đồng hoa, Di cũng không muốn việc anh ở lại, tiếp tục sống theo cách như vậy có liên quan đến sự tồn tại của cô.

Ban công nhà đối diện sáng đèn cả đêm. Có lẽ nào anh ta cũng như Di, đang chờ đợi quyết định của một người? Di không muốn ra ban công ngồi, cái khăn quàng cổ màu xanh Di đã giặt rồi. Hôm nay vẫn là một ngày lạnh. Bó hoa Di cấm nguyên cành lùa xòa trên bàn phấn đã rụng những cánh đầu tiên. Đôi lần, qua cửa sổ Di thấy Vũ đứng hút thuốc trầm ngâm. Cô thiếp đi khi đang ngồi dựa lưng vào bàn phấn, dưới những cành hoa mảnh khảnh vươn ra khoảng không trên đầu.

Không biết Di đã ngủ bao lâu nhưng khi cô chợt mình tỉnh dậy thì cô đang nằm trên giường. Bên cạnh gối là một tờ giấy gấp tư. “Chào Di!” Di đọc xong dòng đầu tiên thì cơn ngủ cũng tan biến. Cô nhìn sang ban công nhà bên cạnh. Lối cửa ra ban công và cửa sổ đều đóng kín. Vội vàng, Di chạy xuống cầu thang, bỏ quên cả áo khoác. Cửa phòng Vũ đã khóa. Trên tấm thảm chùi chân trước cửa nhà vẫn còn một vệt giày, không biết là cũ hay mới nữa. Di chạy xuống đường, ra đến tận đầu con dốc, vừa chạy vừa nghĩ tới hình ảnh những cái bánh xe va li nho nhỏ lăn trên đường và Vũ ở đâu đó ngay trước mặt. Sương vẫn còn giăng trên nóc nhà, chỉ có mấy người đi tập thể dục sớm đi ngược đường với Di. Di giữ chặt tờ giấy trong tay cho

đến khi trở về nhà. Phở nhỏ sau lưng cô bỗng trở nên xa lạ. Di quay trở lại chỗ mình nằm, kéo chăn đắp ngang người một lúc rồi mới mở tờ giấy ra.

“Chào Di,

Lần sau nếu không ốm thì nhớ ngủ trên giường nhé!

Tôi muộn tàu mất rồi, phải đi thôi, không đánh thức Di dậy được. Hôm trước để Di phải chờ, tôi chưa có nói xin lỗi. Bây giờ tôi nói đây. Hôm đó tôi đã đi tìm cho Di một thứ. Đáng lẽ phải nên có nhiều kiểu để Di chọn nhưng khắp thành phố chỉ có một chỗ này bán thôi. Hy vọng Di sẽ thích và cho xanh da trời nghỉ ngơi một chút”

Di mở cái hộp ở cuối giường. Những cái khăn len màu sữa, màu đen, màu đỏ, màu hồng được cuốn tròn trong hộp. Di đặt bàn tay mình lên những sợi len mềm mượt, những sợi len duy nhất ở thành phố này không làm cho gương mặt cô ửng đỏ.

“Quên nữa, tôi gửi Di một cái phong bì. Khi nào bạn tôi tên Phong tới tìm thì Di đưa cho nó hộ tôi nhé! Đêm hôm trước chia tay, hai đứa uống say quá nên tôi chưa đưa cho nó được. Nhưng nhớ này, đừng để nó nhìn thấy cái chậu cây đặc biệt của Di nhé, tuyệt đối không đấy!

Đừng tò mò nhiều về người sẽ ở đối diện nhà Di, người đó không hiền như tôi đâu. Tôi nghỉ ở gần bên Di và mọi người, Thu sẽ ít bị phiền phức hơn.

Chào mọi người hộ tôi nhé!

...

P/s: Tôi chắc cũng sẽ nhớ Di nhiều đấy.”

Vũ không ký tên. Bức thư kết thúc ở đó. Dưới đáy cái hộp đựng khăn là bức ảnh Di ở cánh đồng hoa, một cơn gió vô tình đã làm tóc Di bay che kín một nửa gương mặt, chỉ còn để lộ khuôn miệng cười. Bức ảnh chắc được Vũ chụp bằng di động.

Ngày cuối cùng ở lại thành phố này, Vũ dành để đi tìm những chiếc khăn len.

Khoảnh đồng hoa tím của Di đã tàn hết. Trước khi dỡ những thân cây sắp héo rụi đi, ông lão xanh chòi gọi Di tới. Ông gom cho Di khóm hoa cuối cùng. Những bông hoa cuối mùa nên sắc tím xanh đã nhạt, cánh càng mỏng hơn. Di ngồi trên đồng hoa một mình. Những ký ức cũ chưa kịp quên đi thì Di đã góp nhặt ỉnh những ký ức mới. Di không biết phải sắp xếp tất cả trong tâm trí mình ra sao. Cô nhận ra rằng bản thân mình mới chính là điều khiến cô phải băn khoăn. Khi hai người đã bước ra khỏi ranh giới xa lạ rồi thì sẽ không bao giờ quay trở lại từ đầu được nữa, chỉ có thể là một trong hai điều, tình yêu hay vết sẹo mà thôi. Một người đã mang sẵn vết sẹo cũ như cô lấy gì để đảm bảo sẽ không làm tổn thương người khác?

Điện thoại của Di lại rung bần bật trong túi áo. Di đặt bó hoa sang bên cạnh rồi bắt máy. Vẫn là tiếng thở quen thuộc và tiếng gió ở đâu đó vọng lại xa xôi.

“A lô.” Di lên tiếng.

Tiếng thở như nín lặng.

“Anh phải không?”

Yên lặng một hồi rồi đầu máy bên đó trả lời: “Anh đây.” Tiếng nói của anh vang lên ầm ầm, trầm trầm. Lồng ngực Di nhẹ bẫng.

“Em sao rồi?”

Di không trả lời, ôm bó hoa trên tay và bước chông chênh trên bờ ruộng.

“Em sống có tốt không?” Anh hỏi thêm.

“Không anh ạ, tệ lắm!” Di trả lời.

...

Còn tròn một tháng nữa là đến sinh nhật Di. Thăng Phương đề nghị sẽ đóng cửa quán, tự mở party. Năm nay Di hai mươi sáu, chính thức hướng về đầu ba, nó kiên quyết phải tổ chức thật trọng đại. Di bảo nó chẳng có cái party nào trọng đại khi tổng số cả khách lẫn chủ chỉ có bảy người, tính cả Hiền và Nam. Năm nay Di muốn tổ chức ở nhà, ăn lẩu rồi xuống quán nghe Kimora hát. Đứa nào tốt thì buổi sáng dậy mua cho Di cái bánh mì. Thế là cả bọn đùn đẩy nhau xem đứa nào sẽ là người tốt. Khó mà làm người tốt được lắm khi phải thức dậy sớm trong những đợt rét cuối mùa se sắt. Cuối cùng thì Kimora xung phong. Thu và thằng Vinh được thể bấu môi chê bôi người ngoại quốc còn ngây thơ quá, đắp chăn đến chính giờ nên chưa biết mùi sáu giờ sáng mùa lạnh ở thành phố này. Kimora chỉ cười, mái tóc mới dài ra được một chút đã bị cắt ngắn ngắn, nhìn vừa ngộ nghĩnh vừa đáng yêu.

Mọi người phân công nhau chuẩn bị. Thi thoảng, lúc gặp chuyện gì mà chẳng đứa nào biết làm thì lại có đứa chep miệng, thở dài thườn thượt: “Nhớ ông Vũ quá!” Bạn bè mới tốt làm sao, nhớ đến như thế nhưng thật ra chẳng đứa nào có nổi cái số đối tượng. Chỉ quen đứng từ ban công bên này ngong ngóng sang bên kia. Di đã quen với việc chốc chốc lại có ai đó nhắc đến Vũ. Lúc ăn canh bị mặn, thằng Phương than: “Nhớ ông Vũ quá!” Lúc hát bài You’ve Gonna Make Me Lonesome When You Go trên sân khấu, Kimora trầm ngâm nói luôn vào mic: “Nhớ anh Vũ quá!” Lúc thêm ăn xúp cua, thằng Vinh chán đời: “Nhớ ông đầu bếp quá!” Lúc gửi tiền cho ông bố tai quái của mình, Thu cũng kêu ca: “Nhớ ông Vũ quá!” Lâu dần, chẳng cần lý do chuẩn xác, trời mưa cũng có đứa nói: “Nhớ ông Vũ quá!”, say rượu cũng có đứa lè nhè: “Nhớ ông Vũ quá!” Chỉ mới gặp nhau mà có nhiều thứ cho chúng nó nhớ quá, Di quen thì quen nhưng cũng có nhiều lúc thấy sốt ruột. Di cập nhật thêm một sở thích là xóa số mới trong lịch sử cuộc gọi. Nhiều lúc đang ngồi canh quán, bỗng Di la oai oái rồi lên nhà lục điện thoại ra xóa số làm mấy đứa bạn hết hồn. Chúng nó chờ Di hâm. Nhưng nếu không xóa nhanh thì những số cũ sẽ trôi đi mất.

“Này!” Thăng Phương đưa điện thoại cho Di trong lúc cô đang dáo dác tìm trên sofa trước khi đóng cửa quán. Cả bọn chia tay nhau ở cửa. Vinh có việc nhà đã về từ sớm. Di bảo Phương đưa Kimora về.

“Tối bây giờ đây.” Nó cúp điện thoại rồi nói với Di mà không nhìn Kimora. “Tao có việc rồi.”

Thu liếc nhìn Di rồi lắc đầu. Nó quay mặt sang một bên, chẳng muốn nhìn thằng Phương nữa.

“Kimora có đi xe tới mà”, Kimora nói chen vào.

“Tay như vậy đi xe làm sao được.” Thăng Phương nói cộc cằn rồi rút điện thoại ra gọi taxi.

“Em đi xe về, ngày mai còn mấy việc phải đi”, Kimora nhẹ nhàng giải thích.

“Vậy thì mai gọi taxi mà đi.” Thăng Phương nói cộc lốc. Thấy không khí căng thẳng, Thu ân cần nói với Kimora: “Tay còn yếu lắm, nếu không đi taxi thì ở đây với Thu, với Di. Mai đi đâu, Thu chở.”

Kimora vội xua tay: “Không cần đâu mà. Kimora chạy xe máy bình thường mấy hôm rồi, đâu có sao, đi thôi.”

Cô nói rồi lôi chùm chìa khóa ra, định đi tới chỗ gửi xe ở đầu đường nhưng đã bị thằng Phương giữ lại.

“Anh làm cái gì thế?”

“Đứng đây đợi taxi.”

“Em không muốn.”

Thằng Phương chẳng trả lời, nó nắm chắc cổ tay Kimora, mặc kệ cô có vẻ khó chịu. Điện thoại của thằng Phương lại đổ chuông. Nó không nghe máy. Không khí vô cùng ngột ngạt. Di và Thu bối rối nhìn nhau. Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng. Kimora như sắp khóc nhưng vẫn cố mở ta đôi mắt về thách thức. Di vỗ vai thằng Phương rồi cô và Thu bỏ lên nhà trước. Lên đến nửa chừng cầu thang thì Thu kéo áo Di lại.

“Gì vậy?” Di hỏi.

“Ngồi đây.” Thu chỉ bậc thang chỗ mình đang đứng.

“Không tiện đâu.” Di nhăn mặt.

“Tao lo cho Kimora lắm và chẳng có tí lòng tin nào vào thằng Phương cả. Nếu nó bỏ đi, còn xuống với Kimora kíp.” Nó kiên quyết ngồi xuống. Di cũng ngồi xuống theo. Lần này cũng giống hệt lần trước Di và nó ngồi cạnh thằng Phương nói chuyện với Nhã. Mà lần đó nó nói đúng, cuối cùng Nhã đi mất, bỏ lại thằng Phương đứng chờ vợ một mình.

“Anh nghe điện thoại đi”, Kimora nói nhỏ. Thằng Phương không trả lời.

“Đừng làm em muộn thêm nữa.”

Thằng Phương giằng lấy chìa khóa xe của Kimora: “Anh đưa em về.”

“Em đã bảo là không cần”, Kimora lặp lại.

“Không nói nhiều nữa!” Thằng Phương gằn giọng.

Kimora rút mạnh tay cô ra khỏi tay nó, giọng bình tĩnh: “Em không muốn đi về với anh. Lý do: em có thể tự đi về được. Đừng làm phiền em vì mấy tiếng chuông điện thoại liên hồi đó.”

Thằng Phương ngắt điện thoại, chắc hẳn nó đã rất bối rối và tức giận. Cầu thang tối quá, Di không nhìn rõ mặt nó.

“Em không dần dỗi và kiêu cố làm khó bản thân mình. Nếu đó là điều mà anh đang nghĩ.”

Kimora quay người bước đi. Được vài bước thì thằng Phương lên tiếng: “Em quay lại đây làm gì?”

Thu thở dài.

Tiếng bước chân Kimora đi xa mãi...

Thằng Vinh tới quán vào buổi chiều ngày hôm sau và thấy chiếc xe của Kimora vẫn ở chỗ gửi. Nó mang xe tới cho cô. Kimora ở nhà, nhìn cô có vẻ mệt mỏi, bộ đồ và đôi giày của ngày hôm qua vẫn ở nguyên trên người. Cô không có ý muốn mời nó vào nhà, chỉ cười thật tươi và cảm ơn nó. Di và Thu không cản được thằng Vinh. Nó tới tận nơi thằng Phương đang ở, người bạn của Phương đang nấu ăn trong bếp còn thằng Phương nằm trên sofa lơ mơ ngủ. Nó dựng cổ thằng Phương dậy, chẳng nói năng gì, tung một cú đấm khiến cho anh nó, ông chủ của nó ngã lộn xuống sàn, miệng bật máu. Nó nhìn thằng Phương trong giây lát, ánh mắt đầy giận dữ. Thằng Phương không phản ứng lại, chỉ ra hiệu cho người bạn của nó không cần lo lắng. Xong xuôi, mặc thằng Phương vẫn đang nằm trên sàn nhà, thằng Vinh chào người bạn, xin lỗi vì đã làm phiền, đóng cửa rồi mới rời đi.

Thu và Di theo nó về. Cả đoạn đường dài trên taxi không đứa nào dám lên tiếng. Gương mặt nó đầy vẻ căng thẳng. Về tới nơi, nó lên thẳng phòng Di, vợ ngay cái cốc trên mặt bàn ném choang ra cửa. “Thằng khốn đó biết!”

Thêm một cái cốc nữa. “Nó biết!” Suýt chút nữa, nó quăng cả cái bàn của Di ra ban công. Cuối cùng, nó ngồi xuống góc giường, cố bình tĩnh lại, hai mắt hoe đỏ giận dữ.

Thu rót cho nó một cốc Jack, Di thì mở lon tonic rồi cả hai ngồi xuống bên nó.

“Kimora sao rồi?” Thu hỏi.

“Ngồi ở cửa cả đêm”, nó trả lời.

“Rõ ràng cũng tốt mà.” Thu lấy cốc của thằng Vinh uống trước rồi nhắm mắt. “Sao tao vẫn phải uống cái thứ nhạt nhẽo này nhỉ?”

Di không trả lời, cô uống tonic trong lon.

“Còn giận không?” Di hỏi thằng Vinh.

Thằng Vinh gật đầu.

“Nó sống như vậy lâu quá rồi, bây giờ bản thân nó cũng chẳng biết nó là ai nữa”, Di nói.

“Nhưng thằng khốn đó biết nó cảm thấy cái gì... Nếu nói là đáng ăn đòn thì cả tôi và hai bà đều đáng ăn vài cú đấm.”

Thằng Vinh nói đúng. Giá Kimora có thể đánh cho bọn Di một trận thì tốt biết bao. Bao nhiêu hy vọng về thằng Phương, tất cả dồn cho Kimora. Mỗi ngày trôi qua, chứng kiến sự thay đổi dù rất nhỏ của thằng Phương, cả bọn đều vui mừng, thậm chí là huyền hoặc bản thân. Cả bọn đã vô tình đẩy Kimora tới quá gần thằng Phương, tới nơi đầy những lạnh lùng, cô độc và mệt mỏi mà nó đã xếp thành hàng gai nhọn để làm ranh giới. Kimora càng tiến sâu hơn thì sự tổn thương cũng sâu hơn. Bọn Di không biết hay giả vờ không biết, để cô gái bé nhỏ đó chịu đựng một mình. Nếu như Di nghĩ tới Kimora như nghĩ tới thằng Phương thì có lẽ cô đã nằm ngay xuống đất để cản đường, không đời nào cô thấy mái tóc ngắn cũn cỡn đó là dễ thương. Kimora là cô ca sĩ với làn da ngăm đen, mái tóc xoăn dài xõa tung dưới vành mũ amish.

Mỗi người đều có một hình ảnh riêng mà chúng ta không thể quên khi nhớ tới họ. Như thằng Phương với bên tai trái xỏ khuyên đen, cây guitar với chữ N khắc trên cần đàn và món canh sườn khoai tây. Như Thu với bộ đồ lông lánh kim sa, đôi mắt to dài và cháo trứng muối... Khi một người mất đi rồi thì đó là tất cả những gì mà ta sẽ giữ gìn trong tâm trí, dù cho những kỷ niệm hay những câu chuyện trong quá khứ chẳng còn hình dáng rõ ràng. Những bản khoăn, dằn vặt, suy tính thiệt hơn hay thậm chí là yêu thương, hận thù mà ta dành cho người đó cũng phút chốc chẳng còn ý nghĩa. Người ta chỉ có thể làm cho nhau yêu thương hay làm cho nhau đau khổ khi còn có cả hai người. Dù là chân trời góc bể hay gần ngay trước mắt, chỉ cần biết người đó còn tồn tại trên cõi đời này thì tất cả những yêu thương hay giận dữ đó của ta mới còn ý nghĩa. Thằng khốn đó biết như vậy, nó biết rằng chỉ trong một giây phút ngắn ngủi thằng Vinh đã mất đi tất cả ý nghĩa của tất cả những cảm xúc mà nó có. Tuyệt vọng...

Vậy thì tại sao lại đẩy người mình yêu thương ra xa mình khi vẫn còn dù chỉ là một mảnh hy vọng nhỏ nhoi.

Có lẽ lúc đó, khi nhìn thằng Vinh, Thu đã nghĩ tới mẹ, ngón tay nó chạm nhẹ vào cái nhẫn của bà trên tay, bàn tay kia nắm lấy tay Vinh.

Cây xương rồng trong chiếc giày treo ở ban công lay lay trong gió.

Kimora không trở lại nữa, không để lại cho ai một lời nhắn hay một lời chào. Giống như mưa bụi của mùa xuân, mới vương trên áo đây nhưng giờ đã không còn dấu vết. Đó có lẽ là một phần trong những việc cô bảo đã suy nghĩ thông suốt trước đó mà Di chưa được biết. Cô từng nói với Di, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng hãy hiểu cho cô. Lời tạm biệt mọi người có lẽ cô đã nói lúc ấy rồi. Đó chỉ là một cuộc cãi vã thông thường, một đêm trong rất nhiều đêm cô đi về một mình và thằng Phương tìm đến với thằng bé của nó. Những quan tâm nhỏ nhặt và những lạnh lùng dài lâu, tưởng đâu Kimora đã quen. Có lẽ cô từng rất cô đơn trên con đường trở về nhà mỗi đêm... giữa thành phố này và mùa đông lạnh giá. Nỗi băn khoăn tại sao cô trở lại nơi này có lẽ cũng gặm nhấm cô ngày qua ngày nhưng cô đã kiên nhẫn chờ đợi đến một lúc thằng Phương có thể trả lời cho cô biết.

Tiếc rằng thằng Phương không có câu trả lời nào cả, nó chỉ có sự hoang mang.

Mỗi lần nó đứng so dây đàn trên sân khấu hay vô tình nhìn ra ngoài cửa quán, cô biết nó đang nghĩ tới Kimora. Nhưng nó không hối hận. Kimora là người bạn duy nhất mà nó không cho phép “Được ngu ngốc theo cách mà họ muốn”. Nếu nó còn nhìn thấy Kimora như nhìn thấy một tảng đá lạnh thì nó đã giữ cô ở bên mình. Thế giới của nó giờ đây sẽ bao gồm đàn ông, phụ nữ, bạn bè là phụ nữ và Kimora, một Kimora với mái tóc xoăn dài xõa tung dưới vành mũ amish, một Kimora với nụ cười hồn nhiên khi hát bài dân ca về cô bé ngốc nghếch đi lạc mẹ dù đó là một Kimora ở rất xa xôi.

Ngày mai là sinh nhật Di rồi. Vào ngày sinh nhật, sẽ không còn ai là người tốt để thức dậy mua cho cô một cái bánh mì nữa. Di bỗng cảm thấy hẫng hụt.

“Ngày mai tính sao đây?” Thu uể oải hỏi khi đang kiểm tra lại sổ sách trước khi đóng cửa quán.

“Kế hoạch vẫn như cũ thôi”, thằng Vinh trả lời. “Năm ngoái cũng chỉ có từng này người nhưng sao vui thế, năm nay thì...”

“Tại người ta cứ kéo nhau đến rồi kéo nhau đi hết đấy chứ.” Thu phẩy phẩy cái bàn vẽ chán nản.

“Toàn bị đuổi đi chứ có phải người ta tự đi đâu.” Thằng Vinh nói rồi nó với Thu lườm lườm nhìn Di và thằng Phương.

Di quay đi ủ dột, gục đầu vào quyển sách trên gối. Số điện thoại trong lịch sử cuộc gọi cô đã xóa cẩn thận rồi. Nhìn Di, thằng Phương cúi kính: “Muốn gì đây?”

“Sáng mai mày qua mua bánh mì cho tao”, Di mè nheo.

“Tao bận rồi.”

“Mai sinh nhật tao.”

“Sinhs nhật thì liên quan gì đến ăn? Để ngày kia đi.”

“Ngày kia tao đi chụp từ sớm rồi.” Di gườm gườm nhìn nó như thể nó không biết vì nó mà người tốt của Di đi mất ấy. Cô tức khí cầm cái điện thoại lên, bấm một dãy số không lưu tên mà cô không ngờ mình nhớ. Thằng Vinh đứng sau lưng Di, vừa lau cốc vừa cần nhàn: “Còn thiếu một số.”

Thằng Phương khó chịu ra mặt, giằng lấy cái điện thoại của Di, bấm títt títt, chẳng kịp để Di nói gì.

“A lô!” Nó nói vào điện thoại. “Tôi đây. Sáng mai tôi bận, ông sang mua hộ nó cái bánh mì.” Nó cúp máy, mặt tỉnh bơ, ném cái điện thoại về chỗ Di.

“Này!” Di gọi với theo nó.

“Đồng ý rồi, đừng lằng nhằng nữa, tao đi đây.”

Nó đi mất, bỏ Di, Thu và Vinh ngồi ngơ ngác trên ghế.

Vũ đồng ý ngay lập tức vì lúc thằng Phương gọi thì anh đã đang tìm chỗ ngồi của mình trên xe rồi. Sau khi yên vị với đồng đồ đặc, anh gọi lại cho Di.

Di bắt máy, Thu và thằng Vinh ngồi ép sát hai bên.

“A lô...” Di ngập ngừng.

“Di hả? Tôi đây. Chắc tôi đến nơi cũng đã quá nửa đêm rồi. Tôi sang nhà bạn ngủ. Sáng mai gặp nhé!”

“Ừm...” Di gạt đầu với cái điện thoại. Thu huých cô một cái.

“Vũ... ờ... Tôi...” Chẳng đợi Di nói hết câu, thằng Vinh đã giằng máy, còn Thu thì mắng cô: “Sốt ruột quá!”

Hai đứa “Tra hỏi” cái điện thoại một hồi rồi Thu vừa thở dài vừa buông một câu nghe thấm thiết: “Tôi nhớ ông đấy” làm cả Vinh và Di bật cười.

24. Chương 24

Chắc giờ này Di lại ra ngồi ở ban công. Cô sẽ quàng cái khăn màu gì nhỉ? Vũ dựa đầu vào cửa kính xe nhìn ra ngoài. Bầu trời tối thẫm, ánh trăng rọi sáng những lùm cây hai bên đường. Vũ nhớ tới cây dẻ ở trước sân khách sạn trên núi, nơi anh nói cho Di biết số ngày anh đã ở thành phố đó, ở cái ban công đối diện nhà Di. Lúc đó anh không đếm bao nhiêu đêm anh nhìn thấy Di ngồi bó gối với phần tóc mái cột lên một nửa, trên cổ là cái khăn len màu xanh. Bây giờ thì anh đếm những ngày anh không nhìn thấy. Đếm tới ngày sinh nhật của Di thì Vũ cho quần áo vào ba lô, chào ba mẹ rồi bắt một cái xe đêm chạy qua nhà. Mẹ đứng với anh ở cửa, đặt tay lên lưng anh. Đến khi xe chạy một đoạn xa, quay đầu lại Vũ vẫn thấy bà đứng đó, vẫy tay. Lần thứ hai muốn làm một kẻ ngốc, anh được bà ủng hộ.

Vũ ghé sát mặt vào cửa kính, ánh đèn đường đôi lúc làm cho ô cửa bên cạnh anh sáng lóa lên. Vũ nghĩ tới cái màn hình điện thoại với một số ẩn đang nhấp nháy và bàn tay của Di mảnh mai đặt hồ hững bên cạnh.

Vũ dựng thằng Phong công tử dậy lúc năm giờ sáng, quăng cái ba lô vào nhà và rời đi ngay khi cái đầu bù xù của nó còn đang gắt gỏng sau cánh cửa. Vũ mua bánh mì ở một cửa hàng quen, thấy vui vì ông chủ vẫn còn nhớ mặt. Anh mua thêm bơ và sữa ấm, còn bánh mì thì ôm trước ngực vì sợ nó sẽ nguội nhanh. Phở không có gì thay đổi, vẫn con đường nho nhỏ và đoạn dốc có bà cụ buổi tối hay ngồi rang hạt dẻ, giàn bông dưa trên mái hiên chỗ Vũ đứng đợi Di đã trở lá non xanh biếc. Không khí chỉ hơi se lạnh, cái lạnh thanh khiết của buổi sớm chưa có khói xe và bụi đường. Vũ đi trên vỉa hè, qua những mái hiên nho nhỏ, trong

đầu vắng vắng bài hát mà một lần thẳng Phương ôm đàn vu vơ: “On the street, kicking rock, circling the same block...”[1]

[1] Trên đường phố, chân đá những viên sỏi, đi vòng quanh khối nhà...

Vũ xem lại quả sinh nhật của anh trong túi áo: một cái dây chuyền với mặt chữ “La Paix”, nghĩa là “Bình yên”. Anh yên tâm bước tới chân cầu thang.

Một người khác đang ngồi ở đó, khuỷu tay chống lên đầu gối, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Thấy Vũ, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt có vẻ bất ngờ nhưng thân thiện. Một mùi hương ngòn ngọt bay thoang thoảng trong không gian, mùi của gạo đã nấu nhừ.

25. Chương 25

Di khuấy nồi cháo trên bếp. Đó là món duy nhất cô học được từ Vũ sau hai tuần nằm trên giường dưỡng bệnh. Chẳng ai cấm được hai người ăn sáng cùng nhau, một người ăn bánh mì và một người ăn cháo sườn cả. Nồi cháo này chắc đủ lớn cho cả đám miệng rộng kia nữa, Di nghĩ thầm. Vừa mới thức dậy, mái tóc còn chưa kịp chải Di đã bật bếp ninh cháo, giờ thì mùi cháo đã dính đầy trên tóc, trên quần áo. Di kê cái bàn nhỏ ra giữa nhà, mở cửa ban công cho thoáng rồi quàng chiếc khăn len màu hồng. Ngoài ban công, bốn cái khăn len còn lại đang nằm ngoan ngoãn trên dây phơi bên cạnh chậu xương rồng đặc biệt của cô. Trên bàn phần là ảnh Di với mái tóc bay che gần hết mặt chỉ để lộ khuôn miệng cười, xung quanh là đám hoa tím xanh đang chao đi vì gió. Di mở lọ sáp hình quả đào, thoa một ít lên môi rồi vội quay lại với nồi cháo. Mới khuấy được vài vòng thì chuông cửa réo vang, Di vội buột túm mớ tóc mái lòa xòa mở cửa...

Người ta yêu thương luôn là người mà sự xuất hiện của họ khiến ta thấy ấm áp và bình yên. Cho nên Di không giận cô gái đó, cô gái đã tìm tới cửa phòng anh, ngồi suốt những đêm mùa đông lạnh lẽo, khi tuyết rơi trắng sân khu học xá. Có lẽ cô ấy cần sự ấm áp và bình yên. Di không biết nếu mình ở trong hoàn cảnh đó thì cô có làm như vậy hay không. Yêu đơn phương một người đã có bạn gái trong ba năm trời, trốn tránh khi nghe giọng của một người con gái khác qua điện thoại để không làm phiền anh, vui vẻ biến mất ở những nơi anh tới để anh không thấy bối rối. Có thể người khác sẽ nói cô ấy thật thảm hại, nhưng Di lại thấy cô ấy quá kiên cường. Những đêm cô ấy tới ngồi trước cửa phòng anh là những đêm sau khi mẹ cô mất. Với cô ấy lúc đó, có lẽ thế giới còn lại chỉ có anh. Tối đêm thứ ba thì anh mở cửa phòng, đưa cho cô ấy một cái áo ấm và tiễn cô về. Những đêm sau đó, anh ngồi bên cạnh cô khi cô ngủ.

Di cũng chưa bao giờ giận anh hay sự lựa chọn của anh. Đến một thời điểm nào đó sẽ có một người mà mọi hành động của họ ta đều không thể căm ghét hay oán giận bởi vì ta biết họ vẫn luôn nghĩ đến ta. Chuyện có ba người nên Di chỉ còn bản thân mình để giận.

Bản chất của tình yêu là sự ích kỷ. Mong muốn một người nào đó là của riêng mình là một điều ích kỷ. Nhưng sự ích kỷ đó không đồng nghĩa với sự nhỏ nhen, hèn mọn. Cũng giống như cao thượng và ngừng đấu tranh cho tình yêu của mình là hai điều hoàn toàn khác nhau. Di chỉ là một kẻ hèn nhất, bỏ chạy ngay trước chương ngại vật đầu tiên trên đường. Di nhận ra cuộc sống của Di, tình yêu của Di chưa bao giờ do mình tự quyết định. Cô đi con đường mà anh đưa cô đi, nhìn theo anh mà bước tới nên đến khi anh biến mất thì Di hoàn toàn lạc lối. Đã bao nhiêu ngày rồi kể từ lúc Di loay hoay tìm ình một hướng đi nhưng những tiếc nuối, hoài vọng và sự cô đơn vẫn giữ cô ở lại, những tiếng thở hổ hơ trong những cuộc điện thoại không tiếng nói vẫn giữ cô ở lại. Cho đến lúc có một người nhắc cho Di nhớ, một cuộc điện thoại đúng nghĩa thì nên bắt đầu bằng tiếng “A lô”, mồ hôi chảy trên sống lưng thì nên nóng, gió len vào từng chân tóc thì mát lạnh...

Một nửa gương mặt anh nhìn từ bên phải với cái chấm mụn ruồi nhỏ trên sống mũi giờ gầy hơn một chút. Ánh mắt của anh nhìn Di thật dịu dàng khi anh quay đầu lại từ phía ban công. Di bước tới chỗ trống bên cạnh anh nhưng cô không còn là đứa con gái quàng trên cổ chiếc khăn màu xanh của hai năm trước nữa rồi...

Người ta thay đổi theo thời gian bởi cùng với thời gian là rất nhiều biến cố, rất nhiều sự lựa chọn và quyết định. Di của năm hai mươi hai tuổi với chiếc khăn màu xanh và Jack tonic vẫn yêu anh của năm hai mươi

lăm tuổi với phần tóc mái rủ xuống đuôi mắt phải và gương mặt không gầy, tha thiết. Yêu đến nỗi Di không nhớ tới việc phải yêu bản thân mình, cũng giống như Vũ đã yêu cô gái trên tấm ảnh tìm người đó vậy.

Người vẫn thường yêu để rồi quên đi mất mình đang sống. Nhưng cuộc sống đâu phải chỉ có mỗi chuyện yêu một người.

Di đã mơ ước suốt tuổi ngây ngô rằng một ngày nào đó bàn chân cô sẽ đặt trên những miền đất xa lạ để đôi mắt của cô, ống kính của cô sẽ thỏa sức ngắm nhìn. Di của năm hai mươi sáu tuổi với thêm ba màu khăn mới, với bánh mì và sữa ấm chắc chắn phải là một Di như thế...

26. Chương 26

Vũ biết rằng Di ghét nhất những người trễ hẹn nhưng lần thứ hai hẹn với cô, anh vẫn không đến. Anh gửi một người lạ chưa từng gặp bánh mì, bơ, sữa ấm và sợi dây chuyền la Paix cho cô. Trên suốt quãng đường xe chạy cho tới tận lúc Phương gọi tới tìm Di, trong đầu Vũ lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc hôm nay Di quàng chiếc khăn mùa gì. Thắc mắc đó đáng lẽ anh nên tự tìm gặp Di để nhận câu trả lời mới đúng.

Di để chìa khóa bên dưới thảm chùi chân trước cửa. Những tấm ảnh chụp của cô được treo lại trên tường. Nồi cháo đang vung để trên bếp. Phần bánh mì thừa và ly sữa đã được rửa sạch ở trên bàn. Chiếc giày với cây xương rồng và chiếc khăn len màu xanh treo ở trên dây ngoài ban công. Tất cả chỉ giống như Di mới chạy đi đâu đó, lát nữa sẽ trở về. Nhưng va li và cuốn sổ tay của cô đã biến mất, tủ giày trống trơn, sợi dây chuyền và ba chiếc khăn len của Vũ cũng vậy. Trên tường, bên cạnh chữ “Loser” nguệch ngoạc, Di viết thêm một chữ “Not” đằng trước. Có một tờ giấy gấp làm tư để trên bàn phần bên cạnh khung ảnh có hình Di ở cánh đồng hoa. Di viết: “No matter what’ll happen, I’ll fight for you.”[1]

[1] Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tôi cũng sẽ chiến đấu vì bạn.

Di không đề tên người cô gửi tới mà cũng có thể cô gửi cho tất cả mọi người. Ý nghĩa của lời tạm biệt đó, Thu, Vinh và Phương chắc sẽ cất giữ một phiên bản khác nhau cho riêng mình. Riêng Vũ, anh nghĩ rằng đó là câu trả lời của anh.

Vũ ở lại căn phòng của Di. Anh trồng cây hoa tím vào chiếc giày còn lại và treo bên cạnh cây xương rồng cũ. Anh xin vào làm việc ở một nhà hàng Pháp nằm trên con đường gần dòng sông mà Di hay ngắm nhìn mỗi buổi chiều. Mỗi lần có ai đó nhắc tới chuyện đi tìm Di, Vũ chỉ mỉm cười. Anh gặp Di khi cả hai đều là những kẻ độc thân thất bại. Những kẻ độc thân và “Bị bắt buộc phải trở thành độc thân” luôn luôn áp ủ câu hỏi: “Với tình yêu, mình thiếu điều gì? Tại sao mình thất bại như vậy? Liệu mình còn có thể yêu ai khác hay không?” Đôi khi họ tìm kiếm những thứ quá hữu hình và đổ lỗi cho bản thân mà không nhận ra rằng cái họ thiếu chỉ đơn giản là một khoảng trống. Một khoảng trống để trái tim nghỉ ngơi, để họ có thể làm những điều mà họ mơ ước hay theo đuổi, để tận hưởng cuộc sống của mình. Hãy cứ là một kẻ độc thân yêu đời. Tình yêu rồi sẽ đến... trọn vẹn hơn. Vũ đã may mắn hơn người khác khi gặp được một người khiến anh thực sự mong điều trọn vẹn đó.

Theo đuổi những món ăn Pháp mà anh đã học và yêu thích, tập đàn You’ve Gonne Make Me Lonesome When You Go và thật nhiều những bài hát khác, trở về nhà với gia đình mỗi tháng một lần, Vũ của năm hai mươi lăm tuổi nên làm những việc như vậy. Để không còn là một kẻ thất bại và để có thể bắt đầu...

Mỗi ngày thức dậy, Vũ đều nghĩ tới cây dẻ trước cái khách sạn trên núi, nơi anh và Di nói về những ngày họ ở hai bên ban công đối diện mà không hề biết nhau. Lần hẹn thứ ba, Vũ tự nhủ rằng anh sẽ không đến trễ.

Trên con đường nhỏ trước nhà Vũ, chỉ cần quay đầu lại là lúc nào cũng có thể thấy hai chiếc giày du đưa trong gió và thi thoảng là “Xanh da trời đang nằm nghỉ ngơi”.

Người ta thay đổi theo thời gian bởi cùng với thời gian là rất nhiều biến cố, rất nhiều sự lựa chọn và quyết định. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, “I’ll fight for you”. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-nao-co-cay-de-gai>